

ARALIK 1996 AYLIK SİYASİ DERGİ FİYATI 100.000 TL (KDV dahil)

27

➤ KİTLELERİN DEVRİMDEKİ
ROLÜNÜ KAVRAYALIM, KİTLELERİ
DEVİRİMİN SAVAŞCILARI HALİNE
GETİRELİM.

➤ DÜNYA DEVRİMİNE HİZMET
İÇİN HALK SAVAŞINI GELİŞTİR-
II. BÖLÜM

➤ ABD - JAPONYA TİCARET SAVAŞI

FAŞİZME, EMPERYALİZME, FEODALİZME, ŞOVENİZME VE HER TÜR DEN GERİCİLİĞE KARŞI

PARTİZAN

PARTİZAN

Merhaba

27. sayımızla yeniden birlikteyiz. Nisan 1996 tarihinde çıkan sayımızda, 2 ayda bir yayınlanacağımızı belirtmiştik. Ancak, içinde bulunduğumuz süreçte, koşullarımızın elverişli olmaması nedeniyle fazlasıyla gecikerek çıkıyoruz. Bundan sonrası açısından da, belirlenmiş olan periyodu içinde olmasına çaba göstermekle birlikte, bunun düzenliliği, koşullara bağlı olacaktır. Koşullarımızın elverdiği oranda **PARTİZAN**'ı sizlere sunacağız.

Bu sayımızda

- Önceki sayımızda, Peru Komünist Partisi Merkez Komitesi imzalı “**Dünya Devrimine Hizmet İçin Halk Savaşını Geliştir**” adlı belgenin I. bölümü olan “**Halk Savaşının 6 Yılı**” başlıklı yazıyı sunmuştuk. Aynı belgenin II. bölümü olan “**APRA Hükümetinin İlk Yılı**” başlıklı yazıyı ve

- “**Kitlelerin Devrimdeki Rolünü Kavrayalım, Kitleleri Devrimin Savaşçıları Haline Getirelim**”

İMİYAY TİMİ

- “**ABD-Japonya Ticaret savaşı**” başlıklı yazıları yayınlıyoruz.

Yeni sayılarımızda buluşmak dileğiyle, dostlukla...

HAİOON

HAİOON

UMUT YAYIMCILIK ve Basım Sanayi Limited Şirketi adına
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Şafak AKBULUT

Yönetim Yeri: Küçükayasofya Cad. Gelinlik Sok. No: 13/2 Sultanahmet/İSTANBUL

Tel: (0212) 638 48 41

Baskıya hazırlayan: Nehirler Ajans

Tel: (0212) 516 25 38, 516 60 20, 518 84 29 Faks: (0212) 518 23 23

Baskı: Ceylan Matbaacılık

BÜROLAR

B Ü R Ö L A R

♦ KARTAL: HAMAM SOK. DEMİRLİ İŞHANI NO: 57/14 KARTAL, TEL: (0216) 306 16 02

♦ ANKARA: NECATİBEY CAD. NO: 66/4 MALTEPE, TELEFAKS: (0312) 230 16 33

♦ İZMİR: GAZİOSMANPAŞA BULVARI, KOÇAŞ İŞHANI NO: 87, DAİRE: 318 KONAK, TELEFAKS: (0232) 441 93 09

♦ MALATYA: TABAKHANE MAH. BAKIRÇILAR ÇARŞISI YANI, SARİBEYOĞLU İŞHANI K: 2 NO: 64, TELEFAKS: (0422) 322 08 04

♦ AVRUPA MERKEZ BÜRO: HAGEDORN STR: 35, 47169 DUISBURG-DEUTSCHLAND TEL: 0049 203 40 30 79 FAKS: 0049 203 40 60 924

Kitlelerin devrimdeki rolünü kavrayalım, kitleleri devrimin savaşçıları haline getirelim

Bugün işçi sendikalarında, kitle örgütlerinde, semtlerde, fabrikalarda; gençlik kesiminde, kadınlar içinde, köylüler içinde, aydınlar içinde, daha çok küçük burjuva ideojisinin politik temsilcileri etkindir. Bu bir gerçeklik ve bir sonuçtur. Peki neden böyledir? Komünistler kendi görevlerini gereğince yerine getirmediği için...

Sınıf savaşımında en çok kullandığımız, "Kitle", "Parti", "Devrim" kavramlarıdır. Devrim için kitlenin olması olmazlığı. Bu düşünce tüm MLM'ler tarafından kabul gören bir özelliğe sahiptir. Ancak, bu genel kabul görme eğer somut belirlemelerle detaylandırılmazsa ve birbiriyle olan diyalektik ilişkisi ve bütünlüğü kurulmazsa, bu kavramların hiçbir anlamı kalmaz. Kavramlar gerçek içerikleriyle değil, dejenere edilmiş halleriyle uluorta kullanılan boş kavramlar haline getirilir. Gerçek içerikleri kavranamayan, sınıf savaşımındaki önemi görülemeyen ve mücadelenin ihtiyaçlarına pratikte yanıt verilebilir hale getirilmeyen hiçbir kavramın sınıf savaşımı adına etkili olması beklenemez. O halde bu temel içerik dejenerasyonun ortadan kaldırılması başlıca görev olarak savaşımın bütün süreçlerinde önemle üzerinde durulması gereken önemli bir yandır.

Teorik bir berraklığa sahip olunmadan, bu teoriyi sınıf savaşımında uygulayabilecek politik bir hatta sahip olunmadan sınıf savaşımının sorunlarına hükmedilemez. Gerek teorik anlamda gerekse pratik anlamda karşılaşılan sorunların aşılması ve mevcut doğrunun yeniden daha üst düzeylerde üretilmesi mümkün olamaz. Küçümsenen teori ideolojik gıdasızlığa, ideolojik gıdasızlık ise çapsiz, etkisiz bir pratiğin ortaya çıkmasına neden olur. Bu çapsiz pratik, giderek çapsizliğin teorisini üretir ve çapsiz bir teoriyle pratiğin şekillendirdiği yeni bir ideolojik şekillenme ortaya çıkar veya yeni bir ideolojik şekillenmeyle bütünleşilir. Bu yeni ideolojik şekillenme, proleter ideolojiden giderek kopan küçük burjuva ideolojik şekillenmedir. Bu ideolojik şekillenmenin temeli olan özel mülkiyetçi sistem ise tüm kötülüklerin kaynağıdır. Tüm kötülüklerin kaynağından gıdasını alan bir şekillenmenin mevcut sömürü ve zulüm sistemine karşı temelden bir savaşıma girmesi beklenebilir mi? El-

bette ki hayır.

Kitle çizgimiz, kitle içinde çalışma yöntemlerimiz, kitle ve parti ilişkisi, kitlelerin devrimdeki rolü sorunlarından önce kavramamız gereken daha önemli, daha öncelikli bir sorun olan proletaryanın tarihsel ve toplumsal rolünü ve öncelikle de proletarya ideolojisinin savaşımı açısından ve insanlığın nihai kurtuluşu olan Komünizm açısından önemini kavramak durumundayız. Sorunun bu esas yanı kavranmadığı ve buna uygun davranılmadığı sürece diğer bileşenlerin kendi başına bir anlamı olmaz.

Niçin savaştığımızı, kim için savaştığımızı net olarak bilmemek, bunu bilince çıkarmayıp kendini buna göre şekillendirmemek sadece politik bir sorun teşkil etmez. Aynı zamanda ve esasta ideolojik bir soruna tekabül eder. Bu ideolojik şekillenişin davranışa yansımaları ise örgütsel bozuklukları, kişilik bozukluklarını had safhaya vardırır. Bu bozuklukların giderilmesinin temel yöntemi, MLM bilimsel ideoloji zırhıyla donanmak ve bu zırhı tüm saldırılara karşı sürekli güçlü kılmaktır. Burjuva ideolojik saldırıların her türüne karşı bu savunma zırhını sürekli güçlü kılabilmeyen yolu ise başta emperyalist haydutlar ve onların yerli uşakları komprador kapitalistlere ve büyük toprakağalarının burjuva-feodal ideolojilerine saldırmak, bu faşist ideolojinin işçi sınıfı ve emekçi kitleler üzerindeki uyuşturucu etkisini parçalamak ama sadece parçalamakla yetinmemek, tek devrimci ve bilimsel ideoloji olan MLM proleter ideolojinin otoritesini tesis etmektir. Yalnızca ve yalnızca proletarya ve emekçi halklar üzerinde proletaryanın ideolojik otoritesini kurmak, onları kölelik zincirinden kurtarma bilincine, proletarya ideolojisinin iktidarı için savaşma özgürlüğüne kavuşturabilir. Kendi hakları, özgürlükleri ve kurtuluşları için savaşma bilincine kavuşturulamayan işçi sınıfının ve emekçi halkın tarihte ve toplumda herhangi bir güç olarak kendini kabul ettirmesi veya diğer güçler tarafından "bir güç" olarak kabul görmesi mümkün mü? Hiç şüphesiz ki mümkün değil ve mümkün olmayacaktır.

İşçi sınıfının ve emekçi kitlelerin gücü nereden gelir? Ya da bu kitleler nasıl bir güç haline gelir? İşçi sınıfının gücü, üretim araçlarının özel mülkiyetinden yoksun oluşundan, üretim sürecindeki temel konumundan, üretim sürecinin kendisine kazandırdığı, disiplin ve kolektivizmden gelir. Bu güç kapitalizmin ortaya çıkışından itibaren ortaya çıkmıştır. Ancak bu bilinçli ve iradi bir ortaya çıkış değildir. Kapitalizmin ortaya çıkışındaki temel sınıflardan birinin-burjuvazinin-karşısı olarak ortaya çıkmıştır. Ve ilk başlarda tamamen kendiliğinden, kendi tarihsel ve toplumsal gücünün rolünden bihaber durumdadır. Giderek kendiliğinden durumdan çıkarak bilinçli bir sınıf olması, kendisi için bir sınıf olması ise proleter ideolojinin şekillenmesi ve bilimsel bir nitelik kazanmasıyla mümkün oldu. Tarihsel ve bilimsel gelişimin belli bir aşamasında, nitel değişim yaşanarak, proletaryanın bilimsel ideolojisi olarak formüle edilen Marksizm ortaya çıktı. Bu proletarya açısından yeni bir tarihsel dönemdir. Artık bilimsiz, ideolojisiz

bir sınıf değil, en devrimci sınıf olarak tarihin motorunu ileriye doğru taşıyacak yegane sınıf olarak, sınıf bilinçli proletaryanın şekillendiği dönem başlamıştı.

Sınıf savaşımının farklı ve nitel bir aşaması olarak kendiliğinden sınıf olma yerine sınıf bilinçli proletarya olmada belirleyici etken bilimdir, ideolojidir. Burjuvazinin anti- bilimsel, gerici ve tarihin karanlıklarının ürünü olan burjuva ideolojisinin karşısında, her aşaması, her bileşeni bilimle açıklanan ve enternasyonal proletaryanın büyük öğretmeni Marks ve Engels tarafından bilimsel bir niteliğe kavuşturulan proletaryanın ideolojisi, kendi ayakları üzerine oturtuldu. Bu aşamadan sonra, kendiliğinden, potansiyel bir güç olan proletarya, tarihin ileriye taşınmasının ve toplumsal dönüşümün motoru olma niteliğine kavuştu. Sadece kendisinin kurtuluşunu değil, toplumun ve nihai olarak da insanlığın kurtuluşunu gerçekleştirebilecek yegane toplumsal güç ve kendini de yokedecek yegane mülkiyetsiz devrimci sınıf olma niteliğine büründü. Görülüyor ki; en başta proletaryanın ve emekçi halkın gücü, onun emeğinin yaratıcı- üretici gücünden, üretim sürecindeki yerinden ve bilimsel ideolojisinden gelir.

Görülmesi ve kavranması gereken bu gücün hükmüdür. Görülmesi gereken bu gücün kimin tarafından, nasıl örgütleneceğidir, bu güce kimin tarafından önderlik edileceğidir.

Üretim araçları kimin mülkiyetindedir? Üretim ilişkilerine hangi ideoloji damgasını vuracaktır? Bu bir toplumsal dönüşümü sağlamanın- yani devrimin- temel konusudur. Ancak ondan önceki aşamalarda da iki sınıfın, iki ideolojinin dişediş ve şiddete dayanan savaşımı devam etmektedir. Burada sorun şudur: Başta proletarya olmak üzere geniş emekçi yığınlar nelerin etkileri altındadırlar? Hiç şüphesiz ki burjuva- feodal ideolojinin ve onun şiddete dayalı, uyuşturmaya dayalı aygıtlarının... Komünistler açısından sorun nedir? Kitleleri bu burjuva- feodal aygıtların denetiminden çıkararak, kendi ideolojisiyle, kendi biliminin yol göstericiliğiyle bütünleşmesini ve faşist düzene karşı savaşımında harekete geçişini sağlamaktır. Bu hareket sürecinde kendi öncü müfrezesi olan Proletarya Partisiyle bütünleşmesini sağlamaktır. İşte başlıca sorunumuz budur. Mao; "*Halk, yalnızca halk, dünya tarihini yaratan itici kuvvettir*" derken, buna işaret etmektedir. Halkı kazanan herşeyi kazanmıştır. Kazanılmış bir halkla yıkılmayacak ve yeneden yapılmayacak hiçbir şey yoktur ve olamaz. Yeter ki, buna inanalım ve P. Partisinin bilimsel ideolojisiyle bu halkı harekete geçirip, savaştıralım. **Bunu yapabilmenin ilk adımı, devrime, sosyalizme ve komünizme bilimsel bir inançla bağlanmaktır. Devrimi yapabilmek, sosyalizmi inşa etmek ve komünizme varmak ise proletarya ideolojisine ve halka güvenmekle olur. Halka güvenmeyen, kitlelerin devrimdeki belirleyici rolünü görmeyen hiçbir anlayış bırakılm devrim yapmayı; kendi varlığını bile koruyamaz. Türkiye'de kitlelerden kopan her düşünce giderek yozlaşmış, yozlaştıkça devrimden, sosyalizmden kopmuş ve düzenle bütünleşmiştir.**

Şunu sormamız gerekiyor: Neden en gerici akımlar, hatta şöen, ırkçı akımlar kitleler içinde geniş bir taban bulabiliyor? Neden burjuva partileri binlerce, milyonlarca emekçiyi peşinden sürükleyebiliyor? Neden PKK gibi ulusal devrimci bir hareket büyük oranda Kürt işçisini, köylüsünü peşine takabiliyor? Ya da daha çarpıcı olması açısından bugün reformist- revizyonist anlayışlar düzeniçiliği, sınıf düşmanlığını kendilerine meslek edindikleri halde neden her seferinde kitleleri yeniden peşine takabiliyor, onları defalarca aldatma imkanı bulabiliyorlar? "Neden acaba?" diye sormalıyız. Peki bu soruların yanıtı nedir? MLM'lerin kitlelerle gereğince bütünleşmemeleri, kitlelerin devrimdeki rolünü yeterince kavramamalarıdır. Sorunun esası budur. Öncelikle hesaplaşmamız gereken ve yıkmamız gereken sorun budur. Bu yanlış ve anti- MLM anlayışı yıktıktan sonra kitlelere ulaşmanın ve harekete geçirmenin, savaştırmanın ve örgütlemenin önündeki temel engeller kaldırılmış olur. Bu engelleri kaldırmadan devrim adına, Proletarya Partisi adına söylenecek herşey anlamsız ve boş olacaktır. Anlamsız ve boş kavramlarla kitlelerin örgütlendiği, savaştırıldığı nerede görülmüştür? Komünistler görevlerini yerine getirmediği zaman MLM'yi çeşitli biçimlerde revize eden bir dizi küçük burjuva akım giderek gelişir, giderek güçlenir. Sahte devrim söylemleriyle kitleleri peşine takar. Komünist Parti'nin ve militanlarının boş bıraktığı ortamı bu tür akımlar hızla doldurur. Ve giderek oraya yerleşir, kalıcı hale gelir. Bugün işçi sendikalarında, kitle örgütlerinde, semtlerde, fabrikalarda; gençlik kesiminde, kadınlar içinde, köylüler içinde, aydınlar içinde, daha çok küçük burjuva ideojisinin politik temsilcileri etkindir. Bu bir gerçeklik ve bir sonuçtur. Peki neden böyledir? Komünistler kendi görevlerini gereğince yerine getirmediği için... Bunun esas nedeni de, sözkonusu toplumsal kesimlerin devrimdeki rolünü kavramamaktan kaynaklıdır. Neden kavranmıyor? "**Pratik çalışmaya bağlanmış teorik eğitim**"i sistemleştirmedeğimiz, anti- bilimsel ve anti- diyalektik bir biçimde ele aldığımız "**pratik mi önce gelir, teori mi**" gibi "tartışma"lardan arınmadığımız için... Yaşamın gerçekliğinden kopuk, temel görev ve sorumluluklarımızı yerine getirmeye hizmet etmeyen, sınıf savaşımının bizzat pratiğinde yürütülmeyen hiçbir tartışmanın sınıf savaşımına hizmet edeceğini asla kabul etmiyoruz. Bir bütünün iki temel parçası olan kavramları karşı karşıya koymak ve bunlar karşısında tercihe zorlanmak tam anlamıyla anti- bilimsel, anti- diyalektik mekanik bir anlayıştır. Olguları ele alırken, tamamen sınıf savaşımının ihtiyaçlarına göre ele almak zorunludur. Ancak sınıfın çıkarlarını da kısa vadeli ve bugünün çıkarlarıyla sınırlayıp geleceğin çıkarlarından koparmak, devrim, proletarya diktatörlüğü, komünizm gibi esas ve stratejik çıkarlardan koparıp almak veya tamamen örgütün, grubun, bireylerin çıkarlarına göre şekillendirmek tam anlamıyla bir sapmadır. Düzeltilmezse reformizme ve revizyonizme götürmesi kaçınılmazdır.

Reformizm sadece açıktan düzen içi sınırlara çakılıp kalmak değildir. Refor-

mizm sadece silahlı mücadeleyi reddetmek değildir. Reformizm sadece yasallığı savunmak değildir. Reformizm politik iktidar mücadelesinden ve proletaryanın nihai amaç ve hedeflerinden koparak, stratejik ilkelerini hiçe sayarak günün "acil" sorunlarına hapsolmaktır aynı zamanda. Sınıfın nihai kurtuluşu ve iktidarı için değil de ekonomik- demokratik koşullarının düzeltilmesi mücadelesidir reformizm. **Öbür taraftan, kitleleri politik iktidar mücadelesi için örgütleme ve savaştırmanın, mekanizmalarını yaratma ve bunu gerçekleştirme yerine mücadeleyi örgütün çerçevesiyle, örgütün sorunlarıyla sınırlayan ve giderek kitlelerden kopan bir bakış açısı da reformizme götüren bir sapmadır. O ister silahlı mücadeleyi savunsun, ister illegal örgütlensin, bu, hiçbir şeyi değiştirmez. Zira reformizm sadece örgütsel biçimler ve mücadele yöntemleri ile açıklanamaz. Reformizmin esasta politik hedefler, ideolojik hedefler bakımından ele alınması gerekir. Örgüt ise "biçim"dir. Burada biçim olarak örgütü yadsıdığımız anlaşılmasın. Hiç şüphesiz ki, "biçim" - örgüt- özden koparılamaz. Bunlar birbirlerini tamamladıklarında net biçimde bir nitelik olarak adlandırılabilir. İdeoloji- politika- örgüt bütünselliğinde her bir parçasındaki sapma hiç şüphesiz niteliğe tekabül eder. Ancak esas ideolojidir. Belirleyen ve damgasını vuran ideolojidir.**

Bu anlamda kitlelerin devrimdeki rolünü görmeyen ve buna göre şekillenmeyen bir örgütsel anlayış politik iktidar hedefinden giderek kopar, giderek yozlaşır, giderek uzaklaşır ve objektif olarak reformizme sapar. Keza kitlelerin devrimdeki rolünü gördüğü halde buna denk düşen ve kitleleri savaştıracak nitelikte örgütsel mekanizmalara gereksinim duymamak ve bunları yaratmamak da reformizme götürür. Demek ki reformizm salt silahlı-silahsızlıkla, legallik- illegallikle açıklandığı zaman bir başka sapma gündeme gelir. Bu kaba ve açık olan reformizme göre, daha ince ve üstü örtülü reformizmdir. Tek fark burada... Giderek politik iktidar hedefine kilitlenme unutulur ve örgüt amaç haline gelir. Bu ciddi sapmanın ortaya çıkmasından sonra ne kadar "merkezi görev"den bahsederseniz edelim bu söylemin fazlaca bir önemi olmaz. Aksine bu doğru söylem birçok yanlışın ve sapmanın gizlenmesine hizmet eder. Zira amaç yerine konulan araç hem amaçtan saptırır, hem aracı işlevsizleştirir.

OLUMSUZLUKLARIMIZI YADSIYALIM, OLUMLULUKLARIMIZI BÜYÜTELİM

Bugün ne durumdayız? Bugün hangi yolu izliyoruz? Bunu öncelikle belirlemek, mahkum etmek ve proletaryaya, emekçi halklara hesabını vermek durumundayız. Zira, onlar adına yanlış şeyler yapmak, onların temsilcisi olmakla çelişir. İşte biz bunun hesabını en iyi biçimde nasıl veririz? Şimdi onun üzerinde

durmak durumundayız. Bir Proletarya Partisi'nin , bir komünistin ciddiyeti, onun, kendi yetersizliklerine ve olumsuzluklarına yaklaşımıyla ortaya çıkar. Eğer gereken ciddiyet ve samimiyetten uzak ise bilimden de, proleter ideolojiden de uzak demektir. Bu uzaklık, sorunların sadece sonuçlarıyla uğraşır. Dolayısıyla nedenlere inmez. Nedenlere inilmediği zaman da birşeyin doğruluğu ya da yanlışlığı net olarak ortaya çıkmaz. Nedenler konusunda yeterince bir bilince kavuşamayanlar onu zorunluluğa da dönüştüremez.

Herşey bir zorunluluğun bilinciyle ortaya çıkar veya aynı zorunluluğun bilinciyle ortadan kaldırılır ya da istenilen biçime büründürülür.

Birşey okuyoruz, bir alıntı aktarıyoruz. Eğer buna, "NEDEN", "NİÇİN", "NASIL" VE "HANGİ ZORUNLULUK" soruları sorulmazsa, kesin ve net yanıtlar verilir, bu yanıtlar doğrultusunda yaşam disiplini edilmezse, okunan, söylenen, aktarılanın hiçbir anlamı kalmaz. Oportünistler ve revizyonistler sorunlar karşısında, genel, dejenere edilmiş kavramlarla varolmaya çalışırlar. Sınıf savaşımının sorunlarını, proletarya partisinin özgül sorunlarının çözümünde bilimsel bir yöntem kullanmayanlar, sorunların çözümünü yüklenemeyenler ve "ZORUNLULUĞUN BİLİNCİN"de olmayanlar ise giderek oportünistleşirler, giderek revizyonistleşirler. Proletarya Partisi'nin tarihinde bunları görmek mümkündür. Aynı yaklaşımlarla, bugün ve gelecekte de karşılaşılır. Bunlar bir anlamda kaçınılmazdır. Zira, sınıf savaşımı varoldukça devam edebilecek şeylerdir. Ancak şunu kavramak gerekir: "Nasıl olsa bunlar yaşanıyor, o halde fazlaca birşey yapamayız" biçimindeki bir anlayışla da meşrulaştırma yoluna gidemeyiz. Buna izin veremeyiz, olgunun nesnel oluşması ayrı birşeydir, bizim onunla mücadele etmeden, onunla yaşamamız ayrı birşeydir. İkincisi, burjuva ideolojisine yaşam hakkı tanımak "barış içinde birarada yaşama"dır. Bu ise giderek sınıfa ihanet biçimine bürünür.

Zorunluluğun bilincine varmak, iradenin ve bilimin bilincine varmak demektir. Partinin ve ordunun bilincine varmak, kitlelerin kahredici, yıkıcı ve yeniden yaratıcı gücüne inanmak demektir.

Şu bir zorunluluk mudur? (Ama soyut yanıtlar değil, üzerine düşünülerek yanıtlar verelim.)

"Yığınlara güvenmeliyiz, Partiye güvenmeliyiz...(Mao)"

Evet, "Parti" ve "yığınlar"... Devrim için olmazsa olmaz bu iki temelin gerekliliği bilince çıkarılmazsa ve bu iki temel, savaşım için zorunlu görülmezse bunlara ilişkin yapılması gerekenler yapılabilir mi? Mao'nun deyişiyle; *"Bu iki ana prensipten şüpheye düştüğümüz takdirde hiçbir şey yapamayız."* O halde proletaryanın ve emekçi halkların kurtuluşunda **proletarya partisinin ve kitlelerin** zorunlu iki bileşen olduğu tartışma götürmez birşeydir. Şimdi bunlara inanıp inanmamak, bunları sınıf savaşımında layık olduğu biçimde kullanıp kullanmamak her bireyin ve her örgütsel mekanizmanın kavrayış düzeyiyle, zorunluluk

bilincine varıp varmaması ile ilgilidir. Sorunun esası burasıdır.

"Halk yığınları sonsuz bir yaratıcı kudrete sahiptir. Onlar örgütlenerek enerjilerini harcayabildikleri, bütün alanlara ve bütün dallara doğru çabalarını yöneltebilirler..." (Mao). Başkan Mao'nun bu belirlemesini okuyup geçmek mi, yoksa onun ruhunu yakalamak mı? Doğru olan hangisidir? Peki zorunlu olan? Elbette ki halk yığınlarının yaratıcı kudretini kavrayıp bu kudreti devrimde yıkıcı ve yeniden yaratıcı olarak kullanıp kulanmama sorunuyla karşı karşıyayız. İki davranışın bir yanı zorunluluktur. Proletarya Partisi mevcut sistemi ortadan kaldırma savaşına başlayınca onun temel kaynağı proletarya ve emekçi kitlelerdir. Proletaryanın ideolojik yönlendiriciliğinde, Parti, kitleleri savaşırarak devrim yapabilir. Her türlü zorlukların üstesinden gelebilmenin, her türlü engeli aşabilmenin, olanaksızlıkları ortadan kaldırabilmenin yolu, kitlelerle sistemli bir biçimde kurulan ve sürdürülen kopmaz bağlardır. Bugüne kadar faaliyetlerimizi incelediğimizde, karşımıza çıkan nedir? İki biçim çıkıyor karşımıza: **Birincisi**, kitlelerin devrimdeki rolünü belli ölçülerde kavrayan ve buna uygun hareket eden, onlarca çalışma bölgesinde yüzlerce ilişki kuran, geliştiren, Proletarya Partisi'ne kazanan ve bu kitlelerin olanaklarını da P'ye, devrime sunmasını sağlayan, aynı zamanda kitleleri kendi ekonomik- demokratik taleplerinden yararlanarak eğiten, harekete geçiren, örgütleyen ve politiklaştiren bir bakış açısı... En geri kitleler içinde dahi çalışma bilinciyle hareket eden; bu anlamda, ezilen, sömürülen, düzenin her türlü saldırısına maruz kalan tüm kesimlere politik bilinç taşıma bilinciyle hareket edip, yoğun ajitasyon- propaganda ve örgütleme faaliyetini sürdürürken, bizzat örgütleyen veya önderlik ettiği hücreler aracılığıyla bunu yapan bir bakış açısı.

İkinci biçim ise bunların tümünden uzaktır. "Devrimin gerçek sahibi kimdir?" diye sorarsanız, onların, bu biçimin yanıtı "Parti"dir olacaktır. Hatta biraz daha üzerine gitseniz "bireylerdir", "kahramanlardır" denir. Pratiği ve söylemi budur. Sınıf savaşımı adına yapılan nedir diye sorduğumuzda yanıtı: "Gittim gelmedi, geldi problemi vardı; söyledim, yapmadı, parası yoktu, evi yoktu, şu işi yapacaktık para yoktu, araba yoktu, adam yoktu" vb. vb. olacaktır. Ve daha onlarca gerekçe... Peşinden de en iyi kendisinin koşturduğunu, en fazla kendisinin yorulduğunu, buna rağmen P'nin kendisine olanak sunmadığını vb. vb. anlatacaktır. "Mücadele nedir?" diye sorsanız; yoldaşlarla günde bilmem kaç randevum var, diye yanıtlayacaktır. Peki, kitleler, politika, kitlelerin talepleri, onların ekonomik-demokratik örgütleri, sendikalar, dernekler, fabrikalar, semtler, okullar, köyler, ilçeler vb.leri devrime nasıl katılacak, onlar nasıl örgütlenecek diye sorduğunuzda verilen yanıt, kem- küm olacaktır. Peşinden "orada çalışmadım ki" veya "bu benim görevim mi" sorusuyla karşılaşılır. "Kimin görevi?" Yine kaçamak yanıtlar ve ilkel savunma mekanizması devreye girer... Yaşanan çıkmaz, bu biçimi kitlelere, partiye ve yoldaşlara saldırmaya iter. Saldırılanlaşır. Acz içinde,

partide yıkıcı, kitlelere karşı küçümseyici olur ve kendini dünyanın merkezine koyarak "en iyi Partili" görünümüne bürünür. Proletarya Partisi'nin ilkeleriyle kitleleri kazanmayı önüne temel görev olarak koymayan bu biçim giderek asalaklaşır, giderek yozlaşır, çürür. Bürokrat, Proletarya Partisi'ni geçim kapısı olarak gören ve ideolojik olarak yıkıma uğramış bir hale gelir. Bu biçimin Partiye, devrime ve kitlelere birşey vermesi beklenemez. Aksine o sürekli kendisiyle birlikte çevresindeki ilişkileri de yozlaştırır, onları kendi küçük burjuva yaşantısıyla bütünleştirir. Öbür taraftan da tüm Parti olanaklarını, değerlerini kendi küçük burjuva yaşamı ve özlemleri için ya kullanır ya da kullanmayı düşünür. Hiçbir Parti değerini namusluca sahiplenmez. Onun için kitlelerin kazanılması yada kaybedilmesi hiç önemli değildir. Onun için yalnızca bazı bireyler önemlidir. Bu bireylerin ilişkileri ise ahbap- çavuş ilişkisidir. Biraraya geldiklerinde konuştukları şeyler bellidir. Dedikodu, gayri- politik şeyler, yaptıkları şamata, arada birbirbirlerine dert yanma (bu esnada onların kitabında ilkeler yazmaz. İlegalite işlemez. Zira onlar çok "yakın dost"turlar) ve tamamen bürokratik bir biçimde "örgütsel" anlamda ne yaptıkları, kiminle görüştikleri, oralarda "ne var ne yok"lu konuşmalarla örgütsel politik ve ideolojik görevlerini büyük bir başarı (!) ile ifa etmiş olurlar. Bu biçimin kitabında, "politik kişiliği"nde, toplumdaki çelişkiler, çelişkilerin gidiş yönü, toplumun çeşitli kesimlerinde yaşananlar, yaşanacaklar, kitlelerin talepleri, devletin saldırıları bunun kitleler üzerindeki etkileri, zamlar, zulümler, katliamlar, işsizleştirme, insansızlaştırma, yargısız infazlar, Proletarya Partisi'nin politik- ideolojik- örgütsel sorunları ve tüm bunların çözümü için neler yapılabileceği vb. vb. can sıkıcı (!) şeyler yazmaz.

Peki bu neden böyledir? Bunun nedeni, bu biçimin devrimi ve Parti yaşamını küçük burjuva özlemlere ve yaşama tabi kılmasından ve sınıf savaşımının ne olduğunu bilince çıkarmayıp, bunun yeni bir yaşam biçimi olduğu, yani bir sınıfın bir ideolojinin diğer bir sınıfı ve ideolojiyi tamamen ortadan kaldırma savaşı olduğu gerçeğini kavramamasından ötürüdür. Devrimi, Partiyi ve kitleleri bir zorunluluk, bir gereklilik olarak görmemesinden ötürüdür. Bu biçim devrim için savaşmayı, savaş yaşamını hakim hale getirmeyi, buna uygun yaşamayı değil, savaşın, partinin olanaklarını "devrimcilikle" kamufle ederek yaşamını sürdürmenin bir aracı haline getirmeyi tercih ettiğinden ötürüdür.

Bu anlayış, ülke ve dünya komünist hareketinde özellikle ağır yenilgi dönemlerinde, sağ ve sol tasfiyecilik dönemlerinde, Partinin merkezi önderliği ve otoritesinin sarsıldığı ve gerçek işlevini yerine getiremediği dönemlerde diğer bütün hastalık ve sapkınlıklarla beraber oluşur, belli yönleriyle yaşama şansı bulur. Diğer hastalıkları ve sapmaları da muazzam derecede besler. **Bu ise tasfiyeciliğin, ideolojik boyutu olarak, diğer tüm tasfiyeci anlayışlardan ideolojik gıdasını alır. Bizim Parti tarihimizde bunun örnekleri epeyce vardır. Tarihimizi, özellikle yakın tarihimizi olabildiğince bilimsel bir sorgulayıcılıkla ele ala-**

lım. Hatta hala birçok çalışma alanında bu tür anlayışların belli oranda varolduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz.

Parti önderliğimiz yaşadığı sürecin özelliklerinden ötürü, diğer birçok konuda olduğu bu konuda görevlerini yeterince yerine getiremedi. Eksik kaldı. İdeolojik savaşında inisiyatifi elinden kaptırınca birçok burjuva akım, küçük burjuva ideoloji parti çalışmalarımızı, ilkelerimizi dumura uğrattı.

Şimdi bunları yadsıyarak başlamalıyız herşeye.

Öncelikle, zorunluluğun bilincine varmalıyız. Nedir bu? Burjuvazi, sınıfın önderlerini, önder örgütü olan KP'yi yoketmek istiyor. Bunu neyle yapmaya çalışıyor? Düşünelim! Katliam, işkence, zindan vb. vb. bunlarla mı? Bir yanılla bu. Ancak esas olarak ne yapıyor? Denizi kurutmak. Ve balığı susuz bırakmak. İşte burjuvazi açısından en akıllıca yöntem budur. Ve buna muazzam derecede önem veriyor. Devrimci ve komünistlerin kitleler üzerindeki etkisinden, kitlelerle bütünleşmesinden it gibi korkuyor. Neden? Çünkü kendisini yıkabilecek ve kendisinin hiçbir zaman söküp atamayacağı esas tehlikeli gücün bu olduğunu biliyor da ondan.

Peki biz komünistler bunun yeterince bilincinde miyiz? Buna evet demek doğru bir yaklaşım olmaz. Zira, proletaryanın ve emekçi halkın can düşmanı faşist devlet aygıtının kitleleri etkisizleştirmek, onları "kazanmak" için binbir sahtekarlığa başvurduğu ve önemli ölçüde etkisizleştirdiğini düşündüğümüzde, komünistlerin fazla birşey yapmadığını kabul etmek zorunluluktur. Bu hata ve eksikliğimizi neden kabul etmeliyiz? Başkan Mao'dan bir aktarımla yanıtlayalım: *"Biz, eski kötülükleri, eski pislikleri, ancak mücadeleyle, sıkı bir çalışmayla ve uzun bir süreç içinde ortadan kaldıracaktır, devrimin gerilemesini ve hatta karşılaşıcağı yenilgileri önleyebiliriz."* Bizim sorunumuz nedir? "Eski pislilikler." Toplumun pisliklerinin bir yansıması... Bunlarla kapsamlı bir hesaplaşma ve kopuşun zorunluluğunu görüyor muyuz? Önemli olan yan burasıdır. Diğer bütün konularda olduğu gibi kitlelerin devrimdeki rolü ve kitle çizgimiz konusunda alabildiğine radikal bir sorgulayıcılıkla ve yeniden yaratıcılıkla sorunlara yaklaşıyor muyuz? Bunu yapabilirsek sorunun önemli bir yanını çözmüş oluruz. Ancak sorunlarımız ve sınıf savaşımının sorunları bununla sınırlı değildir. Mevcut politik iktidarı yıkmak ve yeni bir iktidar kurma ve bu iktidarla sosyalizme, komünizme varma gibi zor ama onurlu bir temel görevimiz olduğunun bilincinde olmak durumundayız.

Bu bir zorunluluktur. Peki bu tarihsel ve toplumsal zorunluluk bize neyi emretmektedir? Başkan Mao'dan aktaralım: *"Büyük bir devrimi yönetmek için büyük bir partiye ve çok sayıda yetenekli kadroya sahip olmak gerekir. (...) P'nin önderleri, kadroları dar kafalı, dar görüşlü ve beceriksiz kimselerse, tarihte eşi bulunmayan devrim gerçekleşmez."* Biraz açarsak; amaç büyük bir devrimin ger-

çekleşmesidir. Zorunluluk ise, büyük bir Parti ama "dar kafalı", "beceriksiz" kadrolarla böylesine büyük bir Partinin büyük görevlerini yerine getirmeyeceği gerçektir. Stalin'in dediği gibi, doğru bir politika belirlendikten sonra onun yaşama geçirilmesi yetenekli- başarılı kadroların işidir. Eğer sınıf savaşımının her alanında böyle kadrolara sahip olmazsak ve mevcut kadrolarımız kendilerini "eski kadro" tipinden çıkarıp tamamen devrimin, Partinin, halkın kısa ve uzun vadeli çıkarlarına göre şekillendiremezlerse belirlenen politikaların, hatta MLM'nin hiçbir anlamı olmaz. Bunun önemle görülmesi gerekir.

"Devrimin geleceği kadrolara bağlıdır" derken Mao, onların niteliğine ve kitlelerle olan bağının nasıl olması gerektiğini belirlemekte ve ancak böyle bir kadro tipine devrimin geleceğinin bağlanabileceğini önemle vurgulamaktadır. Parti içerisinde veya mevcut sürecin ürünü olarak ortaya çıkan "kadro" tipinden bahsetmiyoruz. Mao da bundan bahsetmiyor. O halde mevcut "kadro" tipini yadsıyarak Başkan Mao'nun "devrimin geleceğini" bağladığı kadroyu, ulaşılması hatta aşılması gereken referans olarak ele almalı, tamamen buna göre şekillenmeyi olmazsa olmaz bir zorunluluk olarak belirlemeliyiz.

Ne diyor Başkan Mao; "Kadrolar, Marksizmi- Leninizmi sıkı bir şekilde kavramış, siyasi bakımdan uzak görüşlü, çalışmada yetenekli, fedakarlık ruhuyla dolu, sorunları tek başına çözebilen, güçlükler karşısında yılmayan ve halka, sınıfa ve partiye hizmet etmede sadık ve kararlı kadrolar ve önderler olmalıdır. Parti, üyelerle ve kitlelerle olan bağlarında, işte bu kadrolara ve önderlere güvenir ve parti ancak onların kitlelere sıkı bir şekilde önderlik etmelerine dayanarak düşmanı alt edebilir." (abç)

Başkan Mao'dan aktarımı tekrar tekrar okuyalım. Ancak geçmeyelim. Düşünelim! Sorgulayalım! Ve şu soruları soralım; **Nerede yanlış yapıyoruz? İkincisi, bu niteliğin neresindeyiz, belirlenen kriterlerin bizde olup olmadığı ve bunları nasıl kazanacağız, nasıl kazandırılacağını sorgulayalım.** Genel bir yanıt vermek gerekirse; bugün sözkonusu özelliklerden ve niteliklerden oldukça uzak durumda olan "kadro"larımızın varlığı hiç de az değil. Neden? Çünkü **"Proletaryanın devrimci davasının halefleri yığın mücadeleleri sırasında ortaya çıkarlar ve büyük devrimci fırtınaların ortasında pişip büyürler."** (Mao) (abç) belirlemesinden olabildiğince uzak oluşlarındandır. İşte sorularımızın yanıtı buradadır.

Kitlelerin işlenmesi gereken muazzam zenginliklerle dolu bir maden olduğunu altını çizerek kabul etmemiz gerekir. İşte devrimin nitelikli kadroları da ancak bu hammaddenin işlenmesi ve nitelikli ürünler haline getirilmesi pratiğinden ortaya çıkar. Keza kitlelerle sıkı bir şekilde birleşmeleri de bu hammaddenin işlenmesi, devrimin yaratılması ve inşa edilmesinden, kullanılması pratiğinde etekmiş büünecektir. Böylesine somut bir pratiğin ve somut "devrimci fırtınaların" içinde yetişmeyen hiçbir kadro yukardaki niteliklere uygun olamaz. Devrimin ve

toplumun tarihi misyonunu yüklenerek büyük bir partinin kadrosu olamaz. Dolayısıyla biz "devrimin geleceğini" böyle "kadrolara" bağlarsak büyük bir aptallık yapmış oluruz. Bu durumda düşmanın saldırılarına hiç ihtiyaç olmadan Partiyi ve devrimi tasfiye etmek içten bile değildir. Niteliksiz, güdükleşmiş, dar kafalı, bencil, Partiye ve devrime hizmet etmeyen, kitlelerle hiçbir ilişkisi olmayan asalak, güçlükler karşısında bacakları titreyen, korkak "kadro"lardan oluşan bir "Parti", birakalım Proletarya Partisi olmayı, herhangi bir devrimci parti niteliğine bile uygun olmaz. Ve Proletarya Partisi adına bu tür "kadrolar"dan oluşmuş ve kitlelerle herhangi bir ilişkisi ve kitlelerin üzerinde etkisi olmayan bir partinin varlığı ile yokluğu hiç önemli değildir.

Böyle bir Parti olmamız kim isteyebilir? Partinin, devrimin ve halkın düşmanları... Tüm anti- MLM akımla, oportünistler, revizyonistler, tasfiyeciler, çürümüş ve küçük burjuva unsurlar... Başka da kimse istemez...

Bugün kitlelerle ilişkilerimiz bir Komünist Partisi ve kadrolarının niteliğiyle bağdaşmayacak derecede geridir. Bunun çeşitli nedenleri var. Esasta "zorunluluğun bilinci"ndeki yetersizlik iken, öbür taraftan Partinin sağ ve sol tasfiyecilerin girdabında yaşadığı, sağ oportünizmin ciddi etkileri vardır. Şimdi sağ oportünizmin temellerine inmek ve tüm sapmaları yadsımak durumundayız.

Kitleleri yadsımak demek Partiyi ve devrimi yadsımak demektir. Kitlelere önem vermemek demek devrime ve Partiye önem vermemek demektir. Kitlelere güvenmemek demek Partiye, devrime güvenmemek demektir. Kitlelerin devrimdeki rolünü kavramayıp, buna uygun davranmamak demek MLM'den sapmak demektir. Kitlelerin devrimin sahipleri olduğunu görmemek demek, Partiyi üç-beş "kahraman", "kurtarıcıya" mahkum etmek demektir. Kitlelerin devrimdeki rolünü kavramamak, kadroların, savaşçıların önemini kavramamaktır ve onların uzaydan geleceğini varsaymaktır.

DEVİRİM HALKIN ESERİDİR, HALKI ÖRGÜTLEMELİK KP'NİN GÖREVIDİR

Başkan Mao yukardaki anlatımı şöyle tamamlıyor: "Gerçekte yıkılmayan duvar hangisidir? Yığınlardır, bütün kalpleriyle, bütün düşünceleriyle devrimi destekleyen, milyonlarca ve milyarlarca yığınlardır."

Peki, "bütün kalpleriyle, bütün düşünceleriyle devrimi destekleyen" kitlelerin bu desteği kendiliğinden mi oluşur? Bu destek bilincine kendiliğinden mi varılır? Kesinlikle hayır. Eğer öyle olsaydı, Komünist Partisi'ne ya da komünistlere ihtiyaç olur muydu?

Halk kitlelerinden koparılmış bir savaş yenilgiye mahkumdur. Halk kitlelerinden koparılmış bir parti yozlaşmaya, tasfiye olmaya mahkumdur. Halk kit-

lelerinden kopan bir kadro asalaklaşmaya, lümpenleşmeye ve Parti ve devrimin düşmanı olmaya mahkumdur.

Askeri başarılar kazanabilir, düşmanı bir alanda fiziki olarak yok edebiliriz. Bu çok mümkündür. Savaş konusunda üstünlüğümüz, düşmanın ise güçsüzlüğü bu ortamı yaratabilir. Peki kime önderlik edeceksiniz? Kimin iktidarını kuracaksınız? Ya da siz düşmanı askeri olarak altettikten sonra birden kendiliğinden kitleler sizin otoritenizi mi tanıyacaktı? Peki sizin otoritenizi benimseyen kitleleri nasıl yönlendireceksiniz? Silahlarla mı, zorla mı? Evet diyorsanız, peki sizin düşmandan farkınız ne olacak? Kitleler adına kitleleri silahla yönetmek! Öyle mi? Bunun adı devrim- sosyalizm olmaz. Askeri diktatörlük olur. Hiç şüphesiz ki kimse "evet ben bunu istiyorum" demeyecektir. Ancak sorun yalnızca istem sorunu değildir. Bir politik- ideolojik ve örgütsel hat ve savaşım sorunudur. Bir yerden başlayan küçük bir sapma, bizi düşmanın saflarına kadar götürebilir. Sorun budur, anlattığımız da budur.

Pratiğimizden örnekler verelim. Gerilla bölgelerimizden örnekler üzerinde duralım. Ne yapmışız yıllarca? Yaptığımız şudur; "Biz savaşıyoruz". Peki kitleler ne yapıyor? Onlar bize "yardım" ediyor. Misafir ediyor, yiyecek- giyecek veriyor, parasal yardım yapıyor, bazen kuryelik yapıyor. Belli bir kesiminden "milis örgütlenmesi" yapıyoruz. Hepsi bu mu? Yaklaşık olarak... Oysa gerilla bölgelerimizde özellikle Dersim'de halkın % 80'ni bizi destekliyordu. Bu nasıl bir destek? Esasa ilişkin bir destek mi? Ya da biz savaşarak mı halkın desteğini alacağız? Yoksa biz savaşacağız, kitleleri de örgütleyip savaştıracak mıyız? İşte esas mesele bu iki bakış açısı arasındaki farkta. Biz esas olarak ikinciyi değil, birinciyi seçtik. Pratiğimiz tamamen birincisine denk düşüyor. İkincisini ise reddettik. Pratikte ikinci anlayışı tasfiye ettik... Düşüncelerimizi, ideallerimizi ve sınıfın ideolojisini kitlelerin beynine yerleştirmek yerine onların beynine şunu yerleştirdik: "Siz bizim ihtiyaçlarımızı karşılamada bize yardımcı olun, biz de savaşım sizi kurtaracağız." Evet kitlelerin beynine yerleştirilen düşünce budur.

Kitlelerin desteğini mi, sahiplenişini mi istiyeceğiz? Kitlelerin desteğini mi, kitlelerin katılımını mı istiyeceğiz? Bir başka biçimde sorarsak, kitleler devrimin esas sahipleri mi, yoksa yardımcı, tali güçleri midir? Bu sorunlara Başkan Mao şu yanıtı veriyor: "*Devrimci savaş, yığınların savaşıdır. Bu savaş ancak yığınlar seferber edilerek ve ancak yığınlara dayanılarak yapılabilir.*" Evet şimdi Mao'culuğun ne olduğunu ve pratiğimizi bununla kıyaslayalım. Ne görüyoruz? Mao ile aramızda kapatılması gereken epeyce mesafe görüyoruz.

Sözgelimi bunu, Dersim'deki gerilla pratiğimizde açık ve net görüyoruz. İşçi sınıfı içinde, sendikalarda, fabrikalarda, semtlerde, okullarda görüyoruz. Her alanda farklı biçimlerde yansısı da temelde aynıdır. Aynı "ortak" şekillenmenin ürünüdür. Dersim'de kitlenin % 80'inin bizi desteklediği, çeşitli biçimlerde sempatiyle baktığı bir ortamda, kitlelerin ne kadarını sava-

şın esas unsuru, savaşın gerçek sahipleri haline getirebildik? Fazlaca değil. Neden? Mantık şu: "Biz savaşırız gelen gelir, gelmeyen bizi destekler." Evet tam da bu! Sözelimi 1990-1994 arası dönemde düşmanın askeri etkinliği esas itibariyle kırılmıştı. Politik bakımdan da fazla bir otoritesinden bahsedilemezdi. İdeolojik plandaki otoritesi ise yüzyılların geleneklerinin ürünü olarak varlığını sürdürüyordu. Peki biz ne yapıyorduk? Aynı şeyler... Taktiklerimizde, politikalarımızda fazlaca değişiklik yapmadık. Yapamadık. Kitleler bizi desteklemelerine rağmen kendi davalarının sahipleri haline getirilemedi. Örgütlenemedi. Girişilen örgütlenme biçimleri ise kısa vadede çıkarlara göre şekillendirilmiş örgütlenmelerdi. Buna rağmen kitlelerin ezici çoğunluğu kendi öz örgütlenmelerinden yoksun, Parti faaliyetlerinden uzak ve örgütlenmelerinden uzaktı. Tam anlamıyla boşlukta kalmışlardı. Devlet otoritesi önemli ölçüde kırılmış, **ancak yeni bir otorite de kurulmamıştı. Böylesi bir durumda kitleler kimsenin değildi. Kendi başınalardı.** Tam da bu süreçte PKK boşluğu doldurmaya çalıştı. Bizimle düzen arasında kalan kitlelerin önemli bir kesimi (özellikle gençlik) PKK'ya yöneldi. Devletin yeniden saldırıları yoğunlaştıkça gençlikteki bu PKKya yönelim de arttı. Ancak PKK'nın devrimci olmayan kitle politikası kitlelerin daha büyük bir kesiminin de PKK'ya tepki göstererek, TC'nin göç zoruna da boyun eğdi. Önemli bir kesimi de kendiliğinden göç etti. Sonuç hem kitleler açısından hem de Parti açısından çok ağır olmuştur. Şimdi çok zengin deneyimlerle dolu olan bir süreçten öğrenerek, yeni süreçte buna uygun hareket etmek durumundayız.

Partinin kazanmadığı her kesim hem fiili olarak, esasta da objektif olarak burjuvazinin saflarındadır. Kitleler bizimle düşman arasında bir tercihte bulunmuyorsa, ortada kalıyorsa bu bizim başarısızlığımız ve yanlış politikalarımızın bir sonucudur. Bu konuda kitlelere kızmak yerine tamamen kendimize kızmak durumundayız. Bunu böylece kabul etmemek MLM'ye ve Parti'nin iradi müdahaleciliğine ve önderliğine inanmamak demektir.

Kitlelerle bütünleşemiyor ve kitleleri savaştıramıyorsak biz onların devrimdeki rolünü yeterince kavramamışız demektir. Bu yanlış ve eksik şekilleniş ortadan kaldırmanın yolu, Başkan Mao'nun gösterdiği şu biçimde olacaktır: *"Partinin bütün pratik faaliyetlerinde doğru bir yöntem şu prensip üzerine kurulmalıdır: Yığınlardan hareket edip gene yığınlara dönerek. Bunun anlamı şudur: Yığınların düşüncelerine (dağınık, sistemsiz düşünceleri) toparlanmalıdır. (İncelemeler yaptıktan sonra genelleştirmeli ve sistemleştirilmiş düşünceler haline getirilmelidir.) Sonra bunları yaymak ve açıklamak için yeniden yığınlara gitmelidirler ve böylece yığınlar bu düşünceleri sindirebilir, kesinlikle benimseyebilir ve hareket haline çevirebilir."* Şimdi Başkan Mao'nun bu belirlemesini ve yaklaşımını büyük bir kav-

rayışla ele alıp kendi pratiğimizle kıyaslayalım. Kıyasladığımızda bundan oldukça uzak olduğumuzu göreceğiz. O halde yapılacak tek şey kalıyor. Mevcut yanlış şekillenmelerimizi parçalamak; yadsımak ve doğru olanı, yeni olanı alternatif olarak belirleyip tamamen buna uygun davranarak. Buna uygun davranıldığı noktada savaşımın bütün alanlarında doğru bir çizgi uygulayabilir, hakim çizgi haline getirebiliriz. Faaliyetin sağlıklı bir noktaya girmesi ancak böyle sağlanabilir. Bu rotanın önündeki her türlü engeli mutlak biçimde aşmayı, yanlış ve eksik olanı dönüştürmeyi, dönüşmüyorsa koparıp atmaya bilmeliyiz. Her pratiğimiz kitlelerin daha kapsamlı ve daha üst boyutta örgütlenmesine, Proletarya Partisi'yle bütünleşmesine ve savaşmasına hizmet etmelidir. Buna hizmet etmeyen bir düşünce, bir pratik gerçekte devrime, P'ye ve halka yararlı olmaz.

O halde kitlelerin örgütlenmesine, KP'yle bütünleşmesine ve savaşmasına hizmet etmeyen pratikleri açık ve net bir biçimde mahkum etmeliyiz. Tüm çalışmalarımızın ve pratiğimizin (örgütsel, siyasal, ideolojik, askeri, kültürel, ekonomik vb. vb.) temeline "kitlelerden kitlelere" bilincini yerleştirmeli, tüm şekillenmeleri buna göre yapmalıyız.

HALK KİTLELERİNİ HALK SAVAŞININ SAHIPLERİ VE SAVAŞÇILARI HALİNE GETİRELİM

Sorunun esası politik iktidar mücadelesi olan sınıf savaşımının nasıl kitlelere maledileceğidir. Öbür taraftan bugünkü politik iktidara sahip olan sömürücü sınıfların kendi iktidarını korumak ve düzenlerini sürdürmek için hangi yol ve yöntemlere başvurduklarının kavranılması bir diğer sorundur. Düşman hangi yöntemlerle kitleler üzerinde otorite kurabiliyor, kendisine yönelen başkaldırıları nasıl ve hangi yöntemlerle bertaraf ediyor? Ve kitlelerle bütünleşmemizi engellemek için neler yapıyor? Tüm bunlar sınıf savaşımı içinde olan her militanın, her kadronun ve esasta da KP'nin başlıca konularıdır. **Politik iktidar mücadelesi, tüm bu mevcut durumlar ve gelişmeler üzerinde yoğunlaşmayı, çözümler üretmeyi ve üretilen çözümleri uygulamayı- uygulatmayı zorunlu kılar. Bu pratik faaliyet, ideolojik hesaplaşmanın ve sağlamlaşmanın, politik uyanıklığın ve politik yetkinleşmenin, örgütsel sağlamlaşmanın ve çelikleşmenin, askeri konularda uzmanlaşmanın ve ordulaşmanın pratiği olacaktır. Bundan kopuk bir pratiğin ise politik- ideolojik- örgütsel ve askeri konularda güdükleşmeye, giderek yozlaşmaya ve sınıf savaşımının ihtiyaçlarına yanıt olmaktan uzak bir noktaya götüreceğini peşinen kabul etmek gerekir.**

Politik iktidar mücadelesinde Proletarya Partisi'nin öncelikle bütünleşmesi gereken, suda balık misali yaşamsal bir öneme sahip olan kitleler hangileridir? Bunları şöyle sıralayabiliriz:

Proletarya; yoksul köylüler, kamu emekçileri, tarım işçileri, inşaat işçileri, çı-

raklar, mevsimlik işçiler, işsizler, işportacılar, ev kadınları, öğrenciler, gecekon-
dulardaki yarı- proleter emekçiler; esnaf ve sanatkarlar, küçük üreticiler; hakim
sınıfların doğrudan uzantıları olmayan aydınlar, sanatçılar, yazarlar, avukatlar,
mühendisler, mimarlar vb. vb.

Devrimden doğrudan çıkarı olan bu toplumsal kesimler içindeki Parti çalış-
ması hiç şüphesiz ki belli farklılıklar taşıyacaktır. Örgütsel mekanizmaların doğ-
rudan ve dolaylı biçimleri savaş alanlarının önemine göre farklı biçimler alacak-
tır. Ancak hepsinin tek bir ortak hedefte ve merkezi politikaların belirleyicisi
olan Parti aygıtının yönlendiriciliğinde şekillenmesi ve bütünlük oluşturması zo-
runluluktur.

İşçi sınıfının çeşitli kesimlerini örgütlemek ve savaştırmak için devrimden çı-
karı olan tüm kesimleri örgütleyip savaştırmak ve özgürlüğüne kavuşturmak için
bu kesimlerin tüm özelliklerini iyi tanımalı ve gelişim yönlerini iyi belirlemeli-
yiz. Eğer bu belirlemeleri yapmaz isek, onların düşman ve Parti karşısında nasıl
bir tavır takınacaklarını bilmezsek, bugün mevcut toplumsal çelişkilerden nasıl
etkilendiklerini, hangi konularda hassaslaştıklarını, hangi konulara ilgi duyduklarını,
hangi sorunlara tepki gösterdiklerini ve bu tepkilerin kimler tarafından nasıl
ve nerelere kanalize edildiğini iyi belirlemezsek onları yeterince tanımış olduğumuzu
söyleyemeyiz. Yeterince tanınmayan ve gelişim yönü belirlenmeyen kesimlerle,
ne yeterince bir ilişki kurulabilir, ne de onların somut sorunlar karşısındaki
hassasiyeti kontrol edilebilir. Bu hassasiyet onların değişim ve savaşıma katılmasını
önemli ölçüde belirleyecek bir öneme sahiptir. Bunun küçümsenmesi zaten kitlelerin
küçümsenmesinin bir parçasıdır. Oysa Başkan Mao, kitlelerle ilişkiler konusunda bize
şunları öğretir: "Yığınların üretici faaliyeti, çıkarları, tecrübeleri ve keyifleri, işte yönetici kadrolar bunlara her zaman dikkat etmelidirler. (...)

"Yığınların hayat şartlarıyla ilgili bütün bu sorunlar günlük programımıza konulmalıdır. Bunlar tartışılmalı, kararlar alınmalı, uygulanmalı ve uygulanışları denetlenmelidir. Geniş yığınlar, çıkarları tarafımızdan temsil edildiği, hayatlarımızın onların hayatlarına sıkı sıkı bağlı olduğu anlatılmalıdır. Buradan hareket ederek ileri sürdüğümüz daha yüksek görevleri, devrimi, savaş görevlerini anlasınlar ve devrimi desteklesinler, devrimi bütün ülkeye yaysınlar, bizim siyasi çağrımızı kabul etsinler ve devrimin zaferi için sonuna kadar savaşınsınlar. (abç) Bu belirlemelerden neyi öğrenmeliyiz? Tam da kitlelerin devrimdeki rolünü ve kitlelere hangi yöntemlerle bilinç taşıyacağımızı ve bu bilinci nasıl onların gücüyle birleştirip, onları savaşın gerçek unsuru haline getireceğimizi öğrenmeliyiz. Çalışmalarımızda kitlelerin somut, günlük sorunlarını nasıl sahiplenerek, onları kendi hak ve özgürlüklerinin bilincine vardıracağımıza, giderek bunu nasıl politik iktidar mücadelesinin başlıca unsurları haline getireceğimizi öğrenmeliyiz. Hiç şüphesiz ki bunları belirlemek ve teorik planda öğrenmek

yeterli değildir. Bu bilgiyi gerçek işlevine kavuşturmak ve kitlelerin gücünü görmek mi istiyorsunuz? **O halde politikalarınızı belirleyin, propaganda araçlarınızı hazırlayın ve hiç durmayın! Kitlelerin içine girin! Kuşanın silahlarınıza, bilincinizle, yeteneklerinizle dalın emekçilerin içine. Örgütleyin, savaştırın ve Partiyle daha üst boyutta buluşturarak politik iktidar mücadelesine katın!** Ve gerçek anlamda kendimizi ve kitlelerin gücünü ancak böyle görebilir, öğrenebiliriz.

Yukarıda anlattık. Dersim örneğini kısaca verdik. Neydi Dersim örneğinin özü? Kitlelerin önemli bir kesimini yıllarca sürdürdüğümüz savaşım sonucu etkiledik. Tarafsızlaştırdık hatta Partiye destek verir hale getirdik. Ancak onları politik-ideolojik olarak eğitmedik ve örgütleyemedik. Onlar üzerinde yıkılan devlet otoritesinin yerine Proletarya Partisi'nin otoritesi kurulamadı. Neden kurulamadı? Koşulları mı yoktu? Hayır! Koşulları önemli ölçüde yaratılmıştı. Peki olmayan neydi? Olmayan **kitleler üzerinde otorite kurma ve onları davalarının sahipleri, savaşçıları yapma bilinci**ydi. Ne deniyordu? Gerilla kitlelerin örgütlenmesiyle uğraşmaz. "Peki ne yapar? "Gerilla savaşır". Peki savaş nedir? "Silahlı eylemdir" Gerçekten böyle midir? Politik iktidar mücadelesinde Proletarya Partisi kendini sadece bununla sınırlayabilir mi? Proletarya Partisi'nin önderliğindeki Kızıl Ordu sadece "silahlı eylem"le sınırlanırsa, bu ordunun burjuva ordusundan farkı olur mu? Bir Kızıl Ordu sadece askeri görevleri mi yerine getirir? Hayır! Bunların hiçbiri doğru değildir. Hemen şuna vurgu yapmakta yarar var. Hiç şüphesiz ordunun esas görevi savaşmaktır. Ama o savaşın ne olduğu veya onun esas olması diğer önemli görevlerin ve savaşın sürdürülmesini ve başarı kazanmasının temel unsurları olan şeyleri yapmamak anlamına gelmez. Onları yok sayma, dejenere etme, küçümseme anlamına gelmez. Eğer bunlar olursa bu orduya yön veren politik hat sapma içindedir. Dolayısıyla ordunun "kızıl" olma, "halk ordusu" olma niteliğine önemli ölçüde gölge düşürülmüş, yozlaştırılmış olur. Bunun, önemle ve özellikle görülmesi gerekir.

Halk savaşının temel mücadele biçimi olarak zorunluluk kazandığı ülkemizde ve diğer tüm benzer ülkelerde Proletarya Partisi önderliğindeki halkın kızıl ordusu basit bir askeri mekanizma değildir. Bunu iddia etmek ya da pratikte böyle sürdürmek ve bunu da "ordu savaşır mı, örgütleme mi yapar" gibi aptal idealistlerin bile ileri süremeyeceği biçimde ileri sürüp, bu niteliği önce parçalara ayırmak, sonra da bu her parçayı karşı karşıya getirmek, "o mu, bu mu" tercihine zorlamak tamamen zorlama ve tamamen anti- diyalektik ve tamamen anti-MLM bir yaklaşımdır. Bunu Başkan Mao'dan aktararak açıklayalım:

"Çin'in Kızıl Ordusu devrimin siyasi görevlerini uygulamakla görevli silahlı bir gruptur. Özellikle şimdiki dönemde Kızıl Ordu sadece savaşmakla yetinmez, düşmanın silahlı kuvvetlerini yoketmek için girişmesi gereken savaşmalardan başka da yığınlar arasında propaganda, yığınların örgütlenmesi, yığınla-

rin silahlanması, devrimci iktidarı yaratmak için yığınlara yapılan yardım ve hatta KP'nin örgütlerinin kuruluşu gibi önemli görevleri de üzerine alır. Kızıl Ordu, sadece savaş için savaş yapmaz, savaşı yığınlar arasında propagandayı yürütmek, yığınları örgütlemek, yığınları silahlandırmak, devrimci iktidarı ortaya getirsinler diye yığınlara yardım etmek amacı ile yapar. Yığınlar arasında propagandayı yürütmek, onları örgütlemek, silahlandırmak ve devrimci iktidarı kurmak gibi amaçlar olmadan savaşın anlamı kalmazdı, Kızıl Ordu'nun varlığı ile yokluğu aynı olurdu." (abç) (Parti'de Yanlış Düşüncelerin Düzeltilmesi Üzerine, Seçme Eserler, C.1)

Pratiğimize baktığımızda Başkan Mao'nun belirlemelerinden oldukça uzağa düştüğümüzü, sağ bir oportünizmle Halk Savaşı sürdürmeye çalıştığımızı görebiliriz. Kitlelerden kopuk bir Halk Savaşı anlayışı ve kitlelerden kopuk bir gerilla savaşı... Kitleleri örgütlemeyi, savaştırmayı ve politik iktidar mücadelesinde kitleleri Partiyle bütünleştirmeyi, Partinin politik otoritesini kurmayı ve devam ettirmeyi benimsemeyen, devrimin askeri görevlerinin yanısıra politik görevlerini yerine getirmeyen bir "ordu", bir "savaş", bir "silahlı eylem", bir "gerilla birliği"nin Mao'nun deyişiyle varlığı ile yokluğu hiçbir önem arzetmez. İşte buradan bakıldığında şekillenen yanlış anlayışların kitle çizgisine nasıl bir savrulduğu getirdiğini, Parti-Ordu ve kitlelerin devrimdeki rolünün nasıl ucubeleştirildiğini görebiliriz. Tüm bunların ışığında Dersim vb. pratikleri de daha sağlıklı değerlendirebilir, sağlıklı sonuçlar çıkartabiliriz.

Sağ oportünizm olarak belirlediğimiz bu anlayış ekonomizmden etkilenmiş, bu ekonomist etkilenme "silahlı eylem" yada "gerilla savaşı" gibi kavramlarla kamufle edilmeye çalışılırsa da sonuçta Halk Savaşı stratejisinin içi boşaltılmış ve o sadece "askeri savaş" derekesine indirgenmiştir.

KİTLESELLEŞMEK OLMAZSA OLMAZ BİR ZORUNLULUKTUR

Kitleleri kazanmak, örgütlemek ve savaştırmak için kiteselleşmek zorunluluktur. Bunu göremeyen bir Parti, bir kadro devrimin ne olduğunu bilmiyordur. Bunun önemle kavranması gerekir. Ancak şekilsiz bir kiteselleşmeden, kof bir kiteselleşmeden, reformist ve liberal bir kiteselleşmeden, sendikalizme, ekonomizme düşmüş bir kiteselleşmeden de devrim ve Parti yararına fazlaca birşey çıkmaz.

Peki Proletarya Partisi'nin düşüncelerini kim taşıyacak kitlelere, kim ajitasyon-propaganda yapacak, kitleleri kazanacak, örgütleyip savaştıracak? Kim kitleleri yönetecek? Ya da Parti ve kadroların, hücrelerin temel çalışması ve pratiği kitlelerin kazanılmasına yönelik olmayınca kitleler nasıl kazanılacak? Doğru yanıtlar verilmelidir. Veya şu biçimde bir soru sorulmalıdır: Organlar, kadrolar,

hücreler kendi çalışma alanlarında kitlelerin sorunlarıyla ne kadar ilgilidirler? Bu sorunların kaynaklarını araştırıp inceleyebiliyorlar mı? Partinin politikası doğrultusunda bu sorunların çözümüne alternatif üretebiliyorlar mı? Sorunları çözebiliyorlar mı? Bu sorunların çözümüne kitleleri katabiliyorlar mı? Hergün onlarca yüzlerce- binlerce kitleye nasıl ulaşabileceğini, onları nasıl etkileyebileceğini, hangi yöntemlerle savaştırabileceğini, hangi tür örgütlenmelere yada esasta Parti örgütlenmesine nasıl katabileceklerini açık ve net biçimde belirleyebiliyorlar mı? Onlarca hücreyi, parti'nin demir disiplinine göre oluşturup, harekete geçirebiliyorlar mı? Açık ve net biçimde buna yanıt vermek gerekir. Eğer bu yapılmıyorsa öncelikle bunun bir sınıf Partisinin, sınıf ideolojisinin niteliğine denk düşmediğini kabul etmeli ve hemen bu durumun yadsınmasına girişilmelidir. Bunun görülüp de yadsınmaması tamamen sıradanlığı, tamamen niteliksizliği, tamamen bir niteliğin yani Bolşevik Parti ve kadro anlayışının giderek sınıf savaşımının tasfiye edilmesidir. Sorunun bu önemli yanı görülmeden sorunun üstesinden gelinmez.

Başkan Mao, kitlelerle bütünleşmemiz konusunda şunları söylüyor: "*Biz komünistler tohumlar* gibiyiz, *halk da toprak* gibidir. Nereye gidersek gidelim, oradaki *halkla bütünleşmeliyiz, halkın arasında kök salmalı ve çiçekleşmeliyiz.*" (abç) Bununla beraber yöntem konusunda da şöyle yol gösteriyor Başkan Mao: "*Yığın hareketinde bir komünist halk yığınlarının amiri değil, onların dostu olmalı, bürokratik bir politikacı değil, yorulmak bilmeden eğiten bir öğretmen olmalı.*" "Şimdi pratik çalışmalarımızla kıyaslayalım. Çalışma alanlarında kitlelerin her türlü sorununu ele alıp işleyecek, çözümler sunacak, politik çözümlerimizle kitleleri eğiterek, kendimizle bütünleştirebiliyor muyuz? Kitleleri herhangi bir sorunun çözümü için bize ihtiyaç duyar hale, bizi arar hale getirebildik mi? Kitleler tüm olanaklarını bize (Partiye) sunabilir, hesapsız açabilir hale getirildi mi yada getirilebiliyor mu? Bunun için hangi yöntemler kullanılıyor? Doğru ve açık yanıtlar vermeliyiz. Eğer bunların Başkan Mao'nun öğrettiklerine uymadığını görüyorsak, o halde yeniden daha derin ve daha radikal biçimde kendimizle hesaplaşmalıyız. Bu hesaplaşma sonucu çıkardığımız ve belirlediğimiz yeni yöntemlerle daha sabırlı, daha istikrarlı, daha bilinçli bir biçimde kendimizi ve organlarımızı, komitelerimizi, yeniden kalıba dökerek, yeniden kitleleri örgütleme ve savaştırma pratiğine girmeliyiz. Kendimizle, yanlışlıklarımızla, eksikliklerimizle ve hastalıklarımızla sürekli bir hesaplaşma tam da böyle bir pratiğin içinde olmalıdır. Pratikten kopuk bir hesaplaşma yararlı, üretken, geliştirci, yenden yaratıcı bir hesaplaşma olmaz. Yıpratıcı, yıkıcı, güven kırıcı, bunalım yaratıcı bir hesaplaşma ve kişisel sürtüşmelere dönüşür. Bu konuda yaşanan olumsuz pratikler fazlasıyla mevcuttur. Bunlardan öğrenme ve bunları yadsıma yoluna gidilmelidir.

O halde pratiğimizden, kitlelerin pratiğinden, dostlarımızın pratiğinden ve

düşmanlarımızın pratiğinden de öğrenmeliyiz. Teoriyi yaşanılır kılacak olan budur. Teoriyi sınıf savaşımının, Partinin ve kitlelerin somut ve acil sorunlarını, gelecekteki sorunlarını çözmek için öğreniyorsak, böyle bir teorik bilginin hiçbir anlamı olmaz. Giderek kavram çöplüğüne dönüşür ama pratikte hiçbir sorunumuzu çözemeyen bir beyine sahip oluruz.

Kitlelerin sorunlarına hükmetmeliyiz. Kitlelerin sorunlarını çözmeliyiz. Kitlelerin sorunlarını sahiplenmeliyiz. Kitleleri düşmana karşı örgütlemeye ve savaştırmaya ustalaşmalıyız. Kitlelerin bu savaşa adım adım katılımı ancak onların Parti tarafından örgütlenmesi ve savaştırılmasıyla mümkün olur. Kitlelerin uğruna savaşabilecekleri, savaştıkları sorunlar hangileridir? Bunlar bilinmeli, burardan harekete geçilerek, daha büyük, daha karmaşık savaşın içine çekmeliyiz. Kitlelerin ekonomik- demokratik taleplerini ve bu talepler uğruna örgütlenmesini- direnmesini, savaşmasını küçümseyen, kitlelerin bu "basit" savaşım biçimlerini kendisinin dışında gören bir anlayış ya da pratikteki bir davranışla bırakalım MLM olmayı, devrimci bile olunmaz. Kitlelerin ekonomik mücadelesine burun kıvrıran bir anlayış hiçbir zaman kitleleri politik mücadeleye çekemez. Çünkü parti ve kadrolar ancak kitleleri kendi ekonomik- demokratik talepleri uğruna örgütleyip savaştırdıklarında, ancak bu tür pratikler içinde kitlelere güven verebilir. Onları basitten karmaşığa doğru bir bilinçle donatabiliriz ve onlarla bütünleşebilir ve onları yöneteceğini de ancak bu pratik içinde öğrenebilir. Hiçbir grev, kitlesel direniş, işgal vb. bir eylem örgütlememiş, onu yönetmemiş, sorunlarını çözmemiş, yenilmemiş-yenmemiş, düşmanla kitleleri karşı karşıya getirmemiş, kitleleri bu pratik içinde eğiterek kazanmamış bir örgütün, bir kadronun, kitlelerden, Partiden, devrimden bahsetmesi sınıf savaşımının "yığınların savaşımı" olduğundan bahsetmesi ne anlama gelir? Hiçbir anlama!..

Halk kitlelerini tanımayan, onların yaşam ve çalışma koşullarını bilmeyen, en yalın duygu ve özlemlerini bilmeyen, onların devlete, sisteme, sistemin partilerine, kurumlarına nasıl baktığını ve tüm bunlardan nasıl etkilendiğini yerinde göremeyen, yaşamayan bir düşüncenin kitlelerle bütünleşmesi, kitleleri kazanması, kitleleri savaştırması ve Komünist Partisi'nde örgütlemesi mümkün olmaz.

Halk kitleleri kendiliğinden örgütlenmez. Halk kitleleri kendiliğinden sınıf bilinci kazanamaz. Sınıf bilinci Komünist Parti ve militanları tarafından kitlelere taşınır. Kitlelerin kendiliğinden bilinci ve davranışı yıkılır, onun yerine Proletarya Partisi önderliğinde sürdürülecek sınıf savaşımının bilinci kitlelere kazandırılır. Her türlü davranışına böylelikle yön verilir.

Sözelimi bugün kitlelerin özelleştirmeden, işsizleştirmeden, sömürüden, katliamdan, kültürel- ahlaki cürümeden, sendikasızlaştırmadan, göçlerden vb. vb. nasıl etkilendiğini ve tüm bunlara nasıl tepki göstereceğini- göstermesi gerektiğini- belirleyerek; aynı zamanda bu tepkileri bilince dönüştürmek için yo-

ğun biçimde ajitasyon/ propaganda faaliyetine girerek, düşmanı teşhir ederek, her gün her saat kitlelerin içinde kalarak kitlelerle ilişkiler kurulabilir, kitleler kazanılabilir, kitlelere yön verilebilir, kitleler politik iktidar mücadelesinde Parti önderliğinde savaştırılabilir. Bunları yapmayan, adım adım giderek kitlelerle bütünleşmeyen, kitle tarafından kabul görmeyen bir düşüncenin kitleler tarafından kabul görmesi mümkün değildir.

Kitlelerin içinde olmadan, kitlelerin direnişleri, grevleri, boykotları, yürüyüşleri, işgalleri bizzat örgütlenmeden, kitleleri kazanmanın, savaştırmanın mümkün olmadığını şu yakın süreçteki gelişmelerden bakarak öğrenelim. Kendiliğinden kitle hareketi gelişecek ve biz de gidip ona önderlik ederek bilinç taşıyacak ve politikleştireceğiz (!) Öyle mi?!

Yapılacak tek şey var. Gazi direnişini beklemek değil, onlarca Gazi direnişini adım adım örgütlemek ve kitleleri bu direnişler içinde eğitmek ve örgütlemek ve savaştırmak temel kitle çizgimiz olmalıdır. İşçi kitlelerinin ekonomik- demokratik talepleri için kendiliğinden grev ve direnişlere başvurmasını beklemek değil, bizzat başından itibaren bu taleplerin ve işçileri örgütleyip grevlere, direnişlere götürmekle grevlere önderlik edilebilir, bu grevler politik greve ve direnişlere dönüştürülebilir. Böyle grevlerde, direnişlerde örgütlediğimiz, eğittiğimiz işçi kitleleri, politik- iktidar mücadelesine seferber edilebilir. Kitlelerin ekonomik- demokratik örgütlenmeleri birer mevzi olarak kullanılır ve bu mevziler, politik iktidar mücadelesinde önemi kavranılırsa oralar sınıfa ve kitlelere karşı gericiler ve sınıf düşmanları tarafından kullanılmaya terk edilmezse, keza sadece mevcut kitle örgütlerinin ele geçirilmesi değil, aynı zamanda birçok alanda bu kitle örgütlerinin (sendikalar, dernekler, odalar, kooperatifler vb. vb.) bizzat yaratılması, kurulması mücadelesine katılma bilinci ve sorumluluğuyla hareket edilirse, kitlelerle bütünleşmemek için hiçbir neden kalmaz. Sorun, parti organlarının bunu bilince çıkarması, buna uygun politikalar üretmesi ve bunu uygulamasıdır. Tüm bu kitleselleşme pratiği içinde Partinin illegal kurumlarını adım adım inşa etmesidir.

Unutmayalım ki, grevleri, direnişleri örgütlemeyen, sendikalarda, derneklerde yönetimi ele geçirmek için somut talepler belirlemeyen, genel kurulları, kurultayları bizzat örgütlemeyen ve bunları ajitasyon/ propaganda ve örgütleme mekanları olarak kullanmayan, devrimci kitle eylemleri örgütleyip gerçekleştirilmeyen, düşmanın saldırılarına karşı devrimci kitle eylemlerini yanında askeri saldırılarla geliştirmeyen bir hareket kitleler tarafından kabul görmez. Kitleler tarafından sahiplenilemez. Kitleler bir yanda kalır, kendisi ayrı bir yanda.

Dünya Devrimine Hizmet İçin Halk Savaşını Geliştir

İkinci Bölüm

APRA Hükümetinin İlk Yılı

Garcia hükümeti ilk yılını Temmuz'da (1986-KD) tamamladı, bu nedenle onun iktidara gelişi ve icraatı konusunda bazı meseleleri incelememiz uygun olacaktır.

1985 GENEL SEÇİMLERİ. Marks'ın öğretisini hatırlayalım: "Her bir kaç yılda bir, ezilenlere, kendilerini hangi ezen sınıfın üyelerinin temsil edeceği ve parlamentoda ezeceği konusunda karar vermelerine izin verilir", ve vurgulayalım ki, bizim açımızdan, sorun esas olarak kimin bu amaç uğruna hükümeti yöneteceği. Başkan, başkan yardımcısı, senatörler ve milletvekilleri seçimi için düzenlenen 14 Nisan 1985 genel seçimleri bu çerçevede yapılmıştı. Her zamanki gibi, bu seçimler de, Peru tarihinin en saf, en temiz ve en demokrasiyi temsil ettiği olarak nitelendirilmiş ve, "tüm Latin Amerika'da ve ülkede demokrasiyi güçlendirdiği" ve sözümona "terörizm" için bir yenilgiyi temsil ettiği söylenmişti. Garcia, "Peru'luların mutlak çoğunluğunun oylarıyla seçildiğini" iddia etti. Tüm propagandacı çarpıtmalara rağmen, gerçek nedir? Bazı verilere bir göz atalım (bakınız gösterge A).

Aşağıdaki cetvel, *Caretas* dergisinin 8 Nisan 1985 sayısından alınmıştır. Öne çıkan ilk şey, kaydolma hakkına sahip vatandaşların %17'sinin kaydolmamalarıdır; ayrıca, kaydolmayan kişilerin yüzdesi, beş bölgede üçte bire yakındır, ve bir diğer beş bölgede ise, bu yüzde, yaklaşık olarak dörtte birdir; 13 eyalette, yani And bölgesinin en önemli eyaleti de dahil, tüm eyaletlerin yarısından fazlasında, kaydolmayanların yüzdesi %19.6 ile %35.6 arasındadır. Huancavelica'da vatandaşların, %24.2'sinin kaydolmaması özellikle dikkat çekicidir, gerilla savaşının en şiddetli, devletin, seçimin başarılı olması için özel çaba sarfettiği Ayacucho ve Apurimac eyaletinde ise, bu yüzde, sırasıyla %33.9 ve %34.8'e vardı. Kaydolma hakkına sahip olup da kaydolmayan bu %17, dikkate alınmalıdır, çünkü, bu 1.701.743 kişi, fiilen oy kullanan-

Hasıraltı edilen nedir? Garcia'nın anahatlarıyla çizdiğini ileri sürdüğü Peru'nun bu yüzyıldaki tarihi, gerçekten de, Peru büyük burjuvazisi ve feodal toprak ağaları ile ittifak içinde olan emperyalizme, esas olarak Yanki emperyalizmine bağımlılığın tarihidir.

ların %22.5'ine denk düşmektedir. Ne Milli Seçim Kurulunun (MSK) resmi verilerinin, ne de pişkin sözde siyasi tahlilcilerin, bu kaydolmayan kişiler hakkında söyleyecek hiçbir şeyleri yoktur. Hepsi de, çok rağbet gören "sol" partiler de dahil, bu gerçeklerin üstünü örtme ve halkı General Morales Bermudez askeri hükümetinin son dönemlerinde (1968-1980 KD) vaaz ettiği eskimiş "seçim demokrasisi" yoluna kanalize etme amacını güden işbirlikçi suskunluğa bürünmüşlerdir.

GÖSTERGE A MİLLİ SEÇİM KAYIT DAİRESİNİN TUTANAKLARI

1981 Nüfus Sayımı'na göre kaydolmaları gerekenlerle, MSK (Milli Seçim Kurulu) raporuna göre seçmen kayıt kartı çıkaranların karşılaştırması. (ölümlere göre ayarlanmamıştır.)

Eyalet	Kaydolanlar %	Kaydolmayanlar %	Kaydolmayanlar
Cajamarca	64.4	35.6	198,323
Apurimac	65.2	34.8	60,898
Ayacucho	66.1	33.9	93,170
Piura	68.2	31.8	201,592
Amazonas	68.6	31.4	43,059
Tumbes	72.4	27.6	16,708
Loreto	72.8	27.2	64,521
Pasco	73.1	26.9	30,945
Cuzco	73.4	26.6	127,555
Huancavelica	75.8	24.2	44,974
Puno	75.9	24.1	122,212
Ancash	75.9	24.1	111,324
Tena	80.4	19.6	17,563
Moquegua	81.8	18.2	11,142
Huanaco	82.6	17.4	45,561
La Libertad	83.9	16.1	91,538
Ucayali	84.3	15.7	16,664
Lambayeque	84.6	15.4	59,678
Arequipa	86.2	13.8	59,783
Junin	87.3	12.7	61,469
San Martin	87.8	12.2	21,224
Madre de Dios	91.5	8.5	1,703
İca	92.4	7.6	19,460
Callao	93.2	6.8	19,663
Lima	94.7	5.3	161,044
MSK tarafından kaydolmayanların toplamı			1,701,743 (% 17)
MSK tarafından kaydolanlar			8,290,846 (% 83)
Sayıma göre kaydolmaları gerekenlerin toplamı			9,992,589 (% 100.0)

Silahlı Kuvvetler Birleşik Komutası Başkanı ve İç İşleri Bakanı'na göre, Peru devleti, seçimlerin güvenliğini sağlamak amacıyla, Silahlı Kuvvetlerin üç kolundan

85.000 askeri ve 70.000 polisi harekete geçirdi. Gerilla eylemlerini gözönüne alan bu aynı Birleşik Komuta, “emniyet nedenlerinden dolayı” oy yerlerini değiştirip eyalet ve bölge başşehirlerinde yoğunlaştırarak, Milli Seçim Kurulunun vazifesini de gassetti. Böyleci gerilla eylemleri hem Ayacucho eyaletinin Cangallo, Victor, Fajarda ve Lamar illerinin yüzlerce kasabasında, hem de Huancavelica eyaletinin Manta, Acobambilla, Conaica ve Lircay’da ve Apurimac eyaletinin bir bölümünde; Pasco eyaletindeki Tlacacayan ve Yanahuanca’da ve Huanaco eyaletinin Huamali, Ambo, Dos de Mayo ve Maranon illerinde gerçekleşti. Birleşik Komuta, “özgürce oy kullanma hakkını güvence altına almak” ve “seçim yetkililerini ve seçmenleri korumak” amacıyla özel emniyet tedbirleri de buyurdu. Böylelikle, gerici Silahlı Kuvvetler, vatandaşların ve halkın, askeri himayeye ihtiyacı olan olgunlaşmamış ve beceriksiz kişiler olarak görüldüğü bu ülkede, “cumhuriyetin ve demokrasinin koruyucuları” olma pozunda geleneksel büyük seçmen rollerini üstlenmek üzere bir kez daha öne çıktılar. Bir kez daha, “Halkın egemenliği” nin örnek alınacak bir uygulamasına şahit olduk!

Seçim hakkında dikkate değer bazı verileri inceleyelim. Seçimler, 14 nisanda, sabah sekizle öğleden sonra üç arasında yapılacaktı. Seçim sandıklarının saat sekizde kesinlikle hazır olacağı söyleniyordu, ancak başkent ve iller de dahil birçok yerde, MSK başkanının kendisinin de itiraf ettiği gibi, seçim sandıkları öğlene dek açılmadı. Ayacucho eyaletinin Cangallo iline bağlı Concepcion’da 5.000 seçmenden 3.000’i oy kullanmadı; askerler, Vilcas’da 4 köylüyü katletti ve Cangallo’da bir çok köylüyü hapse attı. Aynı eyaletin La Mar ilinde bulunan, Silahlı Kuvvetler tarafından müstahkem köye dönüştürülen, 8 oy kullanma yerinin bulunduğu Chingui’da, tüm oylar APRA’ya verilmişti, ne başka bir partiye verilen, ne boş, ne de geçersiz tek bir oy vardı; oyların %100’ü Garcia içindi. Huamanga ili Bölge Seçim Kuruluna, San Crictobal de Socos’un küçük kasabalarında, Huamanga ve Acocro bölgelerinde ve Ayacucho eyaletinin başka illerinde Silahlı Kuvvetlerin APRA partisi lehine düzenlediği hileler konusunda şikayetler geldi. Apurimac eyaletinde bulunan Andahualas’ın birçok kasabasında kayda değer sayıda seçmen oy kullanmadı. Huancavelica’da, Santa Ana ve Huachocolpa bölgelerinde, %70 oy kullanmadı; Pilpichaca’da seçim kayıt kartları kullanılmadan mühürlenirken, Santa İnes’te ise, Ordu, APRA’ya oy vermeleri için köylülere baskı yaptı. Bu tesadüfler akla şu soruyu getiriyor: Silahlı Kuvvetler kimden yanaydılar? Pasco eyaletinin Alcides Carrion ilinde oy kullanma işlemleri Yanahuanca’da merkezleştirilmişti, ancak seçimler onbeşinde yapıldı, aynı şey Lima eyaletinin Cajatambo ilinin Caujul, Navan ve Cochamarca kasabalarında da cereyan etti. Açıktır ki şu soru ortaya çıkıyor: Eğer seçim gününde kullanılmazsa, oylar geçerli midir? Ve bu durum kaç kasabada daha meydana geldi? APRA yanlısı günlük gazete LA REPUBLICA’nın, 8. Siyasi Askeri Komuta kararlarının bulunduğu Tingo Maria’da seçimlerde “kayda değer çekimsellik” olduğu haberini vermesi bazı gerçekleri dışı vurmaktadır. Son olarak, ülkedeki seçmen toplamının %40’ının bulunduğu Lima’nın kendisinde oy kullanma süresi öğleden sonra beşe kadar uzatıldığı halde, TV kanalları, öğleden itibaren APRA lehine düzenli ka-

muoyu kampanyalarına girilerek bu parti lehine anket sonuçları ve tahminler yayınlamıştır; seçmenleri etkilemeyi amaçlayan bütünlüklü bir plan vardı ve bu, özellikle Garcia'nın tanınmış danışmanlarından birinin de sahipleri arasında bulunduğu 5. Kanal'dan yürütülmekteydi. Ancak, karşılıklı suçlama ve skandallar fırtınası ortasında kargaşalı bir oy sayımına şahit olan başkentte, onların tümü bu değildi. Sadece iki sarıh gerçeğe işaret edecek olursak; birincisi, yarım milyon oy kayıptı, ki bu rakam, Birleşik Sol sözcüsüne göre, seçmen sayısı ile sayılan oylar arasında farkı teşkil ediyordu; bu 500.000 oy, başkentte kullanılan bütün oyların %18.9'unu temsil etmektedir. İkincisi, 200.000 oyu kapsayan bin dosya, belirli senatör ve milletvekilleri lehine oyları ayarlamak amacıyla geri çekilmişti. Bu gerçeklerin her ikisi de, Kurulun tekrar tekrar talep etmesine rağmen oyların Milli Seçim Kuruluna en son iade edildiği Lima'da, sayımı sonuçlandırmanın son telaşı içinde unutulmuştu.

**GÖSTERGE B
GENEL SEÇİM SONUÇLARI**

		%
Kaydolma hakkına sahip olan	9,992,589	100.00
Kaydolmayan	1,701,743	17.00
Kaydolan	8,290,846	83.00
Oy kullanmayan	733,664	8.84
Oy kullanan	7,557,182	91.16
Boş ve geçersiz oy	1,043,797	13.81
APRA	3,457,030	45.74
Birleşik Sol	1,606,914	21.26

**GÖSTERGE C
KAYDOLMA HAKKINA SAHİP OLANLAR, KAYDOLANLAR VE
OY KULLANANLAR ARASINDA YÜZDE KIYASLAMALARI**

		(a) %	(b) %	(c) %
Kaydolmayan	1.701.743	17.03	20.53	22.50
Oy kullanmayan	733.664	7.34	8.85	9.70
Boş ve geçersiz	1,043,797	10.45	12.59	13.81
Toplam	3,479,204	34.82	41.97	46.01
APRA	3,457,030	34.59	41.70	45.74
Birleşik Sol	1,606,914	16.08	19.38	21.26
CODE	773,705	7.74	9.33	10.23
AP	472,627	4.73	5.70	6.25
Diğerleri	198,930	2.00	2.40	2.63

- a) kaydolma hakkına sahip olan 9,992,509 kişi arasından
b) MSK'nda kaydolan 8,290,846 kişi arasından
c) oy kullanan 7,557,182 kişi arasından

Bundan de öte, senatörler ve milletvekillerine giden hileli oylar konusunda çıkan

büyük skandal -ki bu, birçok "ülke babasını" ve dolayısıyla parlamentonun kendisinin meşruluğunu şüpheye düşürmeye yeter- esas sorunun, yani APRA'nın seçilmesini sağlamak amacıyla başkanlık oylarında yapılan hilelerin ört-bas edilmesine hizmet etti. İşte size, seçimlerin saflığı ve temizliği konusunda o zamanki başkan Bela-uende'den birkaç inci: "Demokratik işleyişin en sarıh kanıtı... tam anlamıyla gerçek bir demokratik yarış, lekesiz ve kusursuz bir çağdaş kültürün simgesi."

Seçimler üzerine yayınlanan raporlardan, örneğin şunları çıkarabiliriz: (bakınız gösterge B)

Bu cetvelde dikkatler, kaydolmayanlar, kaydolup oy kullanmayanlar ve geçersiz ve boş oy kullananlar üzerinde yoğunlaştırılmalıdır. Bunların önemi, bir sonraki göstergede görülebilir: (bakınız gösterge C)

Bu cetvellerden çıkan esas sonuç, kaydolmayanların, oy kullanmayanların, boş ve geçersiz oy kullananların toplamının 3.479.204'e vardığıdır. Bu muazzam kitleyi, kaydolmayanlar, yani ya mevcut siyasi sistemin dışında kalan, ya da açıkça ona karşı çıkanlar; seçimlere karşı çıkan, ya da ona ilgi duymayanlar; seçimlerden hiçbir şey beklemeyen, ya da seçime katılan siyasi partilerin hiçbirleriyle hemfikir olmayan, ancak kanuni görevlerine uymak için boş veya geçersiz oy kullananlar oluşturmaktadır. Genel anlamda, bu muazzam yurttaş kitlesi, mevcut sisteme, ezenlerin ve kurulu düzeni korumak, muhafaza etmek ve geliştirmenin bir aracı olan siyasi partilerin seçildiği seçimlere duydukları reddedişi, yabancılaşmayı, ya da kayıtsızlığı dile getirmektedir. Bu, kısacası, Peru toplumu ve kurumlarının, şu anda yapıldığı gibi silah elde süpürülüp atılması gereken tarihi olarak çürümüş bu toplumsal düzenin reddini, ona karşı objektif ve açıktan bir meydan okumayı temsil etmektedir, çünkü bunun yerine gerçekten halkın hizmetinde olan yeni bir toplumsal düzen kurmanın başka bir yolu yoktur. 3.479.204 kişiden oluşan bu muazzam kitle, kendilerini siyasi olarak ifade etme hakkına sahip olanların %34.86'sını, kayıtlı seçmenlerin %41.97'sini ve genel seçimlerde oy kullananların %46.01'ini teşkil etmektedir, hem de tüm bunlar gerici Peru devleti tarafından empoze edilen koşullar altında olmaktadır. Bu, gerici sınıfların, onların siyasi partilerinin, seçim yanlılarının ve sözcülerinin beyhude bir çabayla örtbas etmeye çalıştıkları kesin ve inkar edilemeyecek bir gerçeği ifade etmektedir. İnkâr edilemeyecek bir gerçek olan bu kitlenin varlığı, bu ülkedeki sınıf mücadelesinin temel bir sorundur. Özellikle, halk savaşının altı yıldır başarıyla gelişip büyümekte olduğu bu ortamda, onların sahip olduğu dönüştürme kudreti, devrimci potansiyel gayet ciddi bir şekilde hesaba katılmalıdır, ve bu sorunun çerçevesini, "silahların eleştirisi" ile gerçekleştirilen gerçek ve kesin dönüşümlere giderek daha çok sayıda kitleyi kaçınılmaz olarak çekmeye devam edecek olan, gelişen devrimci durum oluşturmaktadır.

Bundan da öte, bu aynı cetveller, APRA partisinin 3.457.030 oy, yani toplam Peru nüfusunda oy kullanma hakkına sahip olanlardan %34.59'unun, kayıtlı seçmenlerden %41.70'inin, veya seçmenlerden ise %45.73'ünün oylarını aldığını göstermektedir. Garcia'nın, 28 temmuzda Meclis'teki konuşmasında ileri sürdüğü, "Peru'luların mutlak çoğunluğu tarafından seçildiği" iddiasının sahteliğini herkes ko-

laylıkla görebilir, çünkü %45.74 seçmenlerin dahi mutlak çoğunluğunu teşkil etmez, kaldı ki %41.70 bile kayıtlı seçmenlerin mutlak çoğunluğunu oluşturmaz, hele %34.59 seçme hakkına sahip Peru'luların mutlak çoğunluğu, hiç değildir. Garcia'nın sözünü ettiği "Peru'luların mutlak çoğunluğu" sadece onun sözümona "yeni hükümet stili"nin -demagojik sahtekar ve ikiyüzlü bir stilin- demagojik laflarından birisidir. Üstelik, akılda tutulmalıdır ki, böylesi "ezici zaferler," birçok ülkenin burjuva seçimlerinde sık sık rastlanan bir eğilim olmaya başlamıştır. Örneğin, ABD'de Reagan'ın da "ezici bir zafer"le kazandığı söylenmişti, ancak bu, onun şöhretinin müthiş bir şekilde aşınmasını ve yokolmasını önleyemedi. Bunun bir benzerine, Belauende'nin 1980'deki "ezici zaferi"nden bir yıl sonra, anketlerin tersini ispatlamaya çalışmasına rağmen prestijinin dikine düşüşüyle, burada da tanık olduk. Bu "ezici zaferler"in kökü, gericilerin seçim manevralarında ya da daha derine inecek olursak, seçimler gericilerin "halkı temsil edip ezecek olan" üyelerini yinelemelerinin bir yolu olduğundan, bu vazifeyi yerine getirmeye en uygun olanların çıkarına hizmet görmelerinde ve bu yönde kanalize edilmelerinde yatar. Bundan da öte, Garcia ve onun parti aygıtı, mutlak çoğunluğu birinci devrede kazanma amaçlarında, açıktır ki başarısızdılar, ama gene de, Garcia, gerçeğe ve halkın hakettiği hürmete karşı utanmaz bir münasebetsizlikle, küstahça ve delirmişçesine kendisini "seçmenlerin %80'inden fazlası tarafından onaylanan seçim vaatlerine sadık" ilan etti. İnlanılacak gibi değil, ama gerçek! Bu, "yeni ahlaki stil hükümet"in fevkalade bir örneğidir ve Garcia'nın "Peru'luların mutlak çoğunluğunun oylarına dayanan büyük ahlaki otorite"sinin temelini oluşturmaktadır.

Sözde Birleşik Sol'a (B.S.) gelince, o ise, 1.606.914 oy, yani oy kullanma hakkına sahip toplam Peru'luların oylarının %16.08'ini, kaydolanların %19.38'ini ve kullanılan olayların %21.26'sını aldı. Onlar bu oylarla, ülkedeki sınıf mücadelesinde ne gibi bir rol oynuyorlar? Birincisi, bugün onlar, hem Sovyet hem de Çin revizyonizmine, nasırlaşmış burjuva parlamenter-kretenizm içerisine kıstırmaya kalkışan, milliyetçi, ya da tutarsız devrimci tavırlara bağlı ne devrimci şiddetin zorunluluğunu, ne de altı çetin yıl boyunca şekillenen bu şiddetin işleyişini kavrayabilen, bu eskimiş düzeni, onun çürümüş parlamentosunu ve hileli seçimlerini, Anayasasını ve kanunlarını koruma bataklığında günbegün daha derine batan eski seçim çizgisinin bir devamıdır ve Silahlı Kuvvetler ve askeri darbe tehditi önünde saygılı korkuyla tir tir titreyerek yaşayıp koruyucu demokratik duvar olarak gördükleri APRA partisi ve özellikle Garcia önünde diz çökmektedirler.

B.S.'un başını çeken APRA'cı Barrantes, bu dalkavuk ve teslimiyetçi tavırların yoğunlaşmış bir ifadesidir. Bundan da öte, aldıkları %16.08'i tahlil edersek, gericiliğin hizmetinde oynadıkları gerici rol daha da berraklaşacaktır. Bu yüzde, Peru'luların çoğunluğunun mevcut sömürü ve baskı sistemine karşı oluşturdukları saflaşmaya, onların karşı olduklarını göstermektedir; onlar, zararlı seçim hayalleri propandası yapmasalardı, daha net ve daha canlı bir kutuplaşma geliştirdi. Bu oportünist B.S., halkımızın kurtuluş davasına ve halk savaşına ne kadar zarar vermektedir? Barrantes'in sık sık tekrarladığı sözler gerçekten ifşa edicidir. Bu "hiçbir zaman ih-

raç edilmemiş APRA üyesi,” zaferi Garcia’ya gümüş tabak üzerinde sunduğunda, “Muharebe sona ermedi; emperyalizme, terörizme ve halk düşmanlarına karşı kavgayı daha güçlü bir şekilde sürdüreceğiz” diyordu. Buradaki kilit kelime, devrime karşı savaşmak için bugünkü kullanımı Reagan tarafından popülerize edilen ve sistem sayesinde gelişip zenginleşen herkes tarafından propagandası yapılan “terörizm”dir. Bu tavır yeni değildir, 1983 yerel seçimleri sırasında da, Barrantes “terörizmi hezimete uğratmak” için çağrı yapmıştı, dolayısıyla bu ifade, sistemin inatçı bir savunmasını ve onun kuyusunu kazmaya çalışan herşeye karşı duyulan nefreti temsil etmektedir. Bu, Peru’da süregelen bir halk savaşı değil, sadece “terörizm” olduğu, çünkü “Lin Piaoist bir çizginin Parti önderliğini ele geçirdiği” sinsi yalanını icat eden, sahte bir Mariategui izleyicisi ama gerçek bir APRA destekçisi Barrantes’in ta kendisidir; bu şahıs için, son seçimler “terörizmin reddini” temsil ediyordu ve mayısta Venezuela’ya yaptığı son gezisinde, “Işıklı Yol başarısızlığa uğrayacaktır... 14 Nisan seçim sonuçları ve seçimlerdeki büyük kitle katılımı, terörizmin en iyi reddiydi” demişti, ki bu “en zararlı çıkan terörizm oldu” diyen Belaunde’nin sözleriyle de bariz bir uyum içindedir. Seçimci oportünizmin oynadığı rol ve ihtilafçı çabaları

GÖSTERGE D

5. SİYASİ-ASKERİ KOMUTA ALTINDAKİ EYALETLERDE SEÇİM SONUÇLARI

	AYACUCHO		APURIMAC		HUANCAVELICA	
		%		%		%
Kaydolmayan	93,170	33.9	60,898	34.8	44,974	24.2
Kaydolan	181,667	66.1	114,096	65.2	140,868	75.8
Oy kullanmayan	38,016	20.9	23,262	20.4	41,577	29.5
Oy kullanan	143,651	79.1	90,834	79.6	99,291	70.5
Boş ve geçersiz	54,043	37.6	33,249	36.6	39,527	39.8
APRA	45,875	33.3	30,354	33.4	29,230	29.4

üzerinde ciddi bir şekilde kafa yormalıyız ve Lenin’in dediği gibi, ona karşı amansızca savaşmalıyız çünkü, nasıl ki emperyalizm revizyonizme karşı savaşılmadan süpürülüp atılamazsa, parlamenter-kretenizme karşı savaşılmadan da, sınıf ve halk için siyasi iktidar da ele geçirilemez. Bundan da öte, B.S.’un elde ettiği %16.08 oy, APRA’nın cumhurbaşkanlığını almasını kolaylaştırmış ve gerici planlarla utanç verici bir şekilde uyum sağlamıştır. Öne sürdükleri gerekçe neydi? Gerekçe, B.S.’un başını çeken APRA’cının, seçim gecesi yoldaşını tebrik etmeye gittiğinde “halkın, solu seçmekle, değişiklik lehine oy kullandığı” iddiası idi; “Onu tebrik etmeye ve bu sayede, siyasi ve ideolojik farklılıklarımıza rağmen, halkın onayını kabul edebileceğimizi göstermeye ve böylece halkımıza, oylarıyla siyasi sağı alaşağı edip solun siyasi ifadelerini seçmiş olduklarını sergilemeye geldim.” (abç) Barrantes yenilmiş olduğunu teslim ettiğinde, şunu da ekledi: “Halkın çoğunluğu, APRA partisine oy verdi ve işte bu nedenle, Dr. Alan Garcia’yı tebrik etmeye ve B.S.’un, onun iktidara

gelmesi önünde bir engel oluşturmak istemediğini söylemeye geldim.” B.S., o zaman, hangi amaca hizmet etmiştir? Basit ve berrak bir şekilde ifade edersek, AP-RA'nın zaferini hızlandırmaya. Açlık ve soykırımın halkın sırtından giderek daha çok yağ bağladığı bugün, B.S.'un, özellikle de liderlerinin ve bilhassa Barrantes'in, Truva atı rolünü üstlenerek halkı nasıl dolandırdıklarını unutmamalıyız. Halk, bu büyük dersi çıkarmalı ve asla unutmamalıdır.

Accion Popular (eski cumhurbaşkanı Belaunde'nin partisi-KD) ve CODE adı altında Hay'ist Eler Hareketi ile ittifak oluşturan PPC (Popüler Hıristiyan Partisi, Belaunde'yi destekledi)'ye gelince, bunlar da oy kullanma hakkına sahip Peru'luların oylarının sırasıyla %4.73'ünü ve %7.74'ünü aldılar; dolayısıyla, AP/PPC'nin hükümet için ittifak yönlü sinsi çabası da hüsrana uğradı.

Seçimlere ilişkin tahlil etmeye değer bir diğer nokta da, sözümona “terörizmin reddi”dir. Halk savaşının en şiddetli bir şekilde gelişmekte olduğu Ayacucho, Apurimac ve Huancavelica'da alınan sonuçlara bir bakalım (bakınız gösterge D).

Bu cetvel, her ikisi de herhangi bir devrimci düşünceyle uzaktan yakından bir ilişkisi olmayan, tersine düzenin büyük savunucuları olan günlük *El Comercio* ve *Expresso* gazetelerinde yayınlanmış şekliyle, nüfus istatistiklerine ve, hem MSK'nda kaydolanlar hakkındaki verilere, hem de Kurul'un tespit ettiği her eyaletten gelen oy çizelgelerine dayanmaktadır. Öne çıkan ilk şey, kaydolmayanların yüksek oranıdır, bu oranlar, Ayacucho'da %33.9, Apurimac'da %34.8 ve Huancavelica'da %24.2 şeklindedir, hem de Silahlı Kuvvetlerin terörizm diye niteledikleri halk savaşının reddini kanıtlama çabası ile yürüttükleri büyük kampanyalara ve uyguladıkları baskılara rağmen. İkinci olarak, oy kullanmayanların yüzdesi üzerinde bir duralım. Ayacucho eyaletinde, halkın %20.9'u seçime katılmamıştır; bununla birlikte, MSK'nun resmi sonuçları, (yayınlanan yüzde istatistiklerine göre, mutlak sayılara göre değil) çoğunluğun oy kullandığını “ispatlamak” için uydurulmuş büyük bir yalanla, bu bölgede oy çekimserliğinin %1.04 olduğunu iddia etmektedir; Apurimac'da halkın %20.4'ü ve Huancavelica'da ise %29.5'i oy kullanmamıştır ama MSK'na göre, bu yüzdelere sırasıyla %17.9 ve %21.69'du; bu rakamlar, Ayacucho'ya ilişkin verilerin beceriksizce çarpıtılmış olduğunu kanıtlamaktadır. Üçüncüsü, geçersiz ve boş oyların yüzdesi oldukça önemlidir. Bu, Ayacucho'da %37.6'ya, Apurimac'da %36.6'ya ve Huancavelica'da %39.8'e vardı. Veriler, geçersiz ve boş oyların her zaman APRA partisinin elde ettiği yüzdeye ya eşit, ya da onu aşmış olduğunu göstermektedir, çünkü APRA'nınki, Ayacucho'da sadece %33.3, Apurimac'da %33.4 ve Huancavelica'da %29.4 idi. Durum bu olduğuna göre, hangi aklı başında kişi sözümona “terörizm”in oylamada yenildiğini iddia edebilir? Silahlı eylemleri kağıttan oylarla yenmekten bahsetmenin saçmalığı bir yana, şu berrak ve kesin bir şekilde gösterilmiştir ki, Ayacucho, Apurimac ve Huancavelica bölgelerinde kaydolma hakkına sahip olanların üçte birden fazlası kaydolmamış (bu oran, Huancavelica'da dörtte birdir); beşte biri oy kullanmamış (Huancavelica'da hemen hemen %30); geçersiz ve boş oyların sayısı ise, bu üç eyalette, APRA partisinin kazandığının büyük çapta üstünde olmuştur, hem de Silahlı Kuvvetlerin yardımı ve

başvurduğu tüm hilelere rağmen. Öyleyse, yenilen kimdi? Yenilenler, APRA, Silahlı Kuvvetler, seçim yanlıları ve bu seçim sahtekarlığını örgütleyenlerdi, çünkü, kısacası, APRA oyların üçte birinden fazlasını alamamıştı, dolayısıyla, MSK tarafından ülke çapında ona atfedilen %45.7'den epey uzaktı ve kazanmak için gerekli olan %50 artı bir oydan ise açıktır ki çok çok uzaktı. Bununla birlikte resmi sonuçlar iğrenç bir maskaralıkla APRA'ya Apurimac'da oyların %50.19'unu, Ayacucho'da %61.84'ünü ve Huancavelica'da %41.20'sini vermektedir. MSK, ülkenin en fırtınalı bölgesinde "terörizmi yenmek" için, bu rakamları nasıl çarpıttı? Nasıl olacak, eyalet yüzde sonuçlarını yayınlamak için hazirana kadar bekleyerek, bu arada gelen seçim sayıda itirazı ya reddederek ya da bunlara aldırınmayarak, olan budur! Geriye kalanlar da MSK'nun "itiraz edilemez otoritesine" dayanmaktadır!

Ülkenin diğer kesimlerinde de durum aynıydı: O zamanki cumhurbaşkanı Belaunde'nin de iddia ettiği gibi, seçimlerin ne kadar "kusursuz ve günahsız" olduğu ve "en zararlı çıkarın" nasıl "terörizm" olduğu hakkında koparılan büyük çığırkanlıklar. Belaunde'nin başbakanı, Internacional Petroleum'un eski başkanı siyasi sözcü Ulloa'ya göre, "Böylelikle komünist terörizmin düşünülebilecek en ezici ve en ağır yenilgisine tanık olduk...

Pazar günü genel seçimlerde en çok kaybeden iki taraf vardı: Biri "Işıklı Yol". Tanınmış emperyalizm yanlısı gericilerin, bu "terörizmin yenilgisi"ni icat etmiş olmaları anlamlıdır, ancak ardından Barrantes'in de bu aynı türküyü ahenk içinde söylemesi ve övünerek, dışarıya yaptığı bir gezide, Meksika'da, "Ayacucho'da kazanmış olmamız ben ve Birleşik Sol için çok önemlidir. Biz, konuşmalarımızda, terörizm ve kendimiz arasında açık bir ayrışım çizgisi çizdik. Işıklı Yol grubunun esas faaliyet alanlarından biri olan Ayacucho'da halkın bizi desteklemiş olması, ora halkın terörizmi reddettiği anlamına gelir" demesi de oldukça ifşa edicidir. Bu APRA'cı B.S. belediye başkanı (Barrantes, o zamanlar Lima'nın belediye başkanı ve Birleşik Sol'un başı idi, iki mevkisini de daha sonradan kaybetti -KD) bir kez daha, kendi yenilgilerini kutlamaktadır, çünkü yalın gerçek şudur ki, B.S., Ayacucho'da oyların sadece %21.23'ünü aldı ve yoldaşı Garcia, orada onu Silahlı Kuvvetlerin yardımı ile yendi. Ancak, oy kullanmayanların, geçersiz ve boş oyların toplamı %58.5'e vararak her ikisini de ezici ve umutsuz bir şekilde yiyip yutmaktadır. Geçmişte olduğu gibi bu seçimlerde de, Peru Komünist Partisi, gericilerin gerçek bir zaferden yoksun olduklarında bir sahtesini üstlenmek için asılsızca ima ettikleri gibi, tüm süreci durdurma yönünde değil, seçimleri boykot etme ve mümkün olan her yerde seçimlere engel olma ve önleme yönünde çağrı yapmakla yetinmiştir. Ama esas tarihi eğilim, Partinin önderliğindeki halk savaşının, kaydolmayan, kaydolup oy kullanmayan, ya da boş veya geçersiz oy kullanan milyonlarca insanın oluşturduğu akım ile kaynaşmasıdır. Partinin, eski sömürü ve baskı düzenini ortadan kaldıracak olan silahlı kitleler denizinin bir parçası olarak örgütlemeye çalıştığı, işte bu akımdır.

Tüm bu yaygaralar ve dalavereler, ne seçim rekabetine son verdi, ne de başkanlık seçimi ana sorununu çözdü, Anayasanın 203. maddesi şu şartları koşar: "Cum-

hürbaşkani, doğrudan seçimlerle ve geçerli oyların yarısından fazlasıyla seçilir.

Eğer adaylardan hiçbiri mutlak çoğunluğu sağlayamazsa, 30 gün içerisinde görece en çok oy elde eden adayların ikisi arasında ikinci bir seçim yapılır." Açıktır ki, eğer anayasaya ve Peru'nun kurulu resmi düzenine, "yasalarla yönetilen devlet" ve "yasanın kutsal egemenliği"ne duyulan saygı dört bir yanda ilan ediliyorsa, o zaman, yüceltilen "anayasal cumhurbaşkanı" ünvanının üstlenilebilmesi, "demokratik işleve saygı" konusunda büyük yaygara koparılabilmesi ve söylenenlerle yapılanların tutarlı olması için, yapılanlar kanuna uymak zorundadır. Durum bu muydu? Elbette ki hayır: Tam da tersine, Seçim süreci, her zaman olduğu gibi halktan gizli olarak, gericiler arasında çekişme ve uzlaşma içerisinde, nisan ve mayıs aylarında başladı: Bir kez daha, siyasi kodamanlar, kurumlar ve güçlü çıkar grupları, emperyalist süper devletlerin, özellikle Yanki'lerin de doğrudan katılımıyla, kendi çıkarlarına en iyi hizmet edecek olanı seçtiler. Sözümona "demokratik seçimler"ın aslını ve özünü kavramak için, bu dönem akılda tutulmalıdır.

Seçimlerden kısa bir süre önce, aday Garcia, *Caretas* dergisine, seçimlerde ikinci olduğu takdirde yenilgiye razı olup, ikinci tur oylamaya katılmayacağını söyledi; Bu oldukça önemli bir açıklamaydı, çünkü daha sonra yoldaşı Barrantes bunun aynısını yaptı. Oylama sonuçları açıklandığında, adaylar, geçerli oyların sırasıyla %45.24 ve %21.26'sını elde ettiler; dolayısıyla, anayasanın şart koştuğu mutlak çoğunluğu hiç kimse kazanamadığından, ikinci bir seçim yapılması gerekiyordu. Bu, 15 nisan sayısında, günlük *El Comercio* gazetesi tarafından da "İkinci bir seçim kesinlikle yapılmalı" ifadesiyle teslim edilmişti. Ayrıca, bu durum, B.S.'un en tanınmış liderleri tarafından da kabullenilmiş ve belirtilmişti. Birleşik Sol'u oluşturan partilerden biri PUM'da (Birleşik Mariategui-ist Parti -KD), "Birleşik Sol ikinci tur seçimlere katılmalıdır" diye yazıyordu. Günlük *El Diario de la Marka* gazetesi, 2 mayısta, "asıl sağ, büyük çok-uluslu çıkarların oluşturduğu sağ, körü körüne IMF'ye hizmet eden ve utanmadan petrol ve maden şirketlerini vergiden muaf tutan emperyalizm tarafından yönetilen oligarşi, yüzüzlükle, anayasanın es geçilmesini ve Garcia'nın ikinci seçimler yapılmadan cumhurbaşkanı ilan edilmesini talep ediyor." diyordu. Agustin Haya de la Torre de buna katılıyordu: "APRA, 14 nisan seçimlerinde oyların %50 artı birini kazanmamışsa, ikinci bir seçim yapılmalıdır." Senatör Carlos Malpica ve Rolando Brena da, benzeri tavrı takındılar. Senatör Bernales'in kendisi şunu söylüyordu: "Seçim yasaları, eğer adaylardan hiçbirisi oyların %50 artı birini kazanmamışsa, her ne olursa olsun, derhal ikinci bir seçime gidilmesini şart koşmaktadır. Bu nedenle, Barrantes'in sürpriz bir zaferle çıkacağı ikinci turu güvenle bekliyoruz." Revizyonist senatör Del Prado bile, "her halükarda, hem anayasal nedenlerden ötürü, hem de APRA birinci turda kendi programını tartışmaktan kaçındığı için ikinci turun yapılması gerekir" demişti. Bu ve benzeri tavırlar, o zamanlar belirtilen iyi niyetlerdi.

Fakat hatırlayalım ki, sadece ön sonuçların ve tahminlerin bilindiği seçim günü gecesi, Ulloa ile bağı olan, Belauende'nin Başbakanı ve Yanki emperyalizminin temsilcisi tanınmış gazeteci D'ornellas, Barrantes'in ikinci tur yapılmadan yenilgiyi

teslim etmesini önermişti. Dahası, aynı gün Barrantes'in kendisi, Garcia'ya "B.S.'un, onun (Garcia'nın) iktidara gelmesi önünde engel olmak istemediğini" söylemişti. Dolayısıyla, belediye başkanı başından itibaren, din kardeşinin yolunu açmaya çalışıyor, sadece bunu yapabilmek için en uygun anı ve fırsatı kolluyordu. Silahlı Kuvvetler Birleşik Komutası Başkanı, 20 nisanda sahneye fırlayarak, APRA oyların sadece %47'sini almış olduğu için diyordu, "geçersiz ve boş oylara aldırma ihtimali artık ortaya çıkmaktadır. Zor durumda olduğumuzun kabul edilmesi gerektiğine ve ilgili kurumların, sonuçlara rağmen pazar günü seçimleri geçerli ilan etmelerinde bir mahzur olmadığına inanıyorum." Bu tavırlar, anayasanın yorumlanması konusunda yürüyen resmi tartışmalar ortamında, *La Republica* gibi günlüklerde, *Exuis X* gibi dergilerde, radyo ve televizyonda "ülkeyi ve demokrasiyi tehdit eden ciddi riskler"e dikkat çeken büyük bir kampanyanın başlangıcına işaret ediyordu. APRA'nın tavrı ikiyüzlü oldu: Şimdiki başbakan Alva Castro, "ikinci bir tur, Cumhurbaşkanı için bir seçim daha düzenlenmesi, daha iyi değerlendirilebilecek büyük bir zaman kaybına ve milyonlarca Soles'e malolur" derken, Alan Garcia ise, "eğer oyların %50 artı birini alamadığımız gibi bir durum ortaya çıkarsa, halkın zafarını onaylamak için ikinci bir tur seçimlere gitmemiz gerekecektir" diyordu. APRA, esasında, ikinci bir tur istemiyordu, dolayısıyla cumhurbaşkanlığını oyların %45.74'ü ile almasını sağlayacak bir ittifak peydahladı. Garcia, kampanya esnasında birçok kez yaptığı gibi, her türden vaadde bulunarak dinleyicilere ne dinlemek istiyorlarsa onu anlattı.

25 nisanda, AP ve APRA'nın üst liderleriyle buluştuktan ve cumhurbaşkanı-yardımcısı adayı iki arkadaşı Bernalesve Haya ile olağanüsü bir toplantı düzenledikten sonra, Barrantes, MSK başkanına yapılan suikast teşebbüsünü de bir başka bahane olarak göstererek kendisini teşvik etmiş olanların sonsuz onayı ve taraftarlarının mutsuz şaşkınlıkları içerisinde, adaylığını geri çekti. Bazıları şikayet kabilinden APRA'ya teslimiyetten söz ederken, Brena gibi diğerleri ise bir askeri darbeyi önlediğini söyleyerek, bu tavrı desteklediler, fakat sonuçta hepsi de, APRA ve gericiliğin tümüne yapılan bu utanmaz teslimiyetle uzlaştılar. Kardinal Lanzaduri tarafından taktis edilip "tanrının teveccühü"nü kazandığı ilan edilince Barrantes, Kilise tarafından da tanındı. Ama bu, sorunu çözmedi, çünkü yasal tartışmalar sürüp gitti ve bu durumu hukuki yönden yorumlayarak çözümlene çabaları başarısızlıkla sonuçlandı, öte yandan gericiler arasındaki çelişkiler daha da şiddetlendi.

Sonunda, çözüm Milli Seçim Kurulu'na bırakıldı. Kurul, haziranın birinde yayınladığı kararda şunları belirtiyordu: "Cumhurbaşkanı adaylarından hiçbiri Anayasanın 203. maddesi gereğince seçilmek için gerekli olan oyların yarısından fazlasını elde edememekle birlikte, adaylar arasında en çok göreceli çoğunluk, oyların %45.74 ile Dr. Alan Garcia Perez ve %21.25 ile Dr. Alfonso Barrantes Langan tarafından elde edildi." Devamla, "Dr. Alfonso Barrantes ikinci tur seçimlere katılmayı reddetmektedir." "Ne Kurucu Meclis, ne de Yasama Meclisi, ikinci tur seçime katılma hakkına kanunen sahip adaylardan birinin ikinci tura katılmayı reddedebileceğini gözönünde bulundurmamıştı." Son olarak, Kurul, Barrantes'in geri çekilişini

onaylamak amacıyla, "Üstelik, Dr. Alan Garcia Perez'in başında bulunduğu APRA başkanlık listesi, resmi sayıma göre, geçerli oyların %53.10'unu almıştır" gibi hayret verici bir iddiada bulunarak, ikinci bir tur yapılmayacağı sonucuna vardı ve "yurttaş Alan Garcia Perez'i Cumhurbaşkanı ilan" etti. Bu karar, Anayasanın ve Peru devletinin seçimlerini yöneten yasaların açıktan ihlalidir; kendileri tarafından şart koşulduğu gibi, bir kişi toplam oyların %50 artı birini elde edemezse, kendi kurallarına göre, o kişi, anayasal olarak, cumhurbaşkanı ilan edilemez, zaten kararın kendisi de, Garcia'nın toplam oyların sadece %45.74'ünü aldığını belirtmektedir. Bu nedenle, ikinci bir turun yapılması gerekiyordu ve 203. maddenin getirdiği yükünlük gözönünde bulundurulursa, tartışmalarda da tamamen ortaya çıktığı gibi, Barantes'in ikinci tura katılmama kararı kabul edilemezdi; son olarak, "resmi sayımlara göre %53.10" iddiası, aldatıcı, saçma ve asılsızdır. Açıktır ki, MSK'nun kararı, bir ikinci tur ve bunun sonucu artacak olan çekimserlik ve hatta daha çok boş ve geçersiz oy tehlikesini göze almadan -ki bu gericilerin karşı karşıya buldukları zorlukları çoğaltacak ve seçimleri daha da gözden düşürerek halkın ümitlerinin giderek silahlı devrime doğru çevrilmesine hizmet edecekti, emperyalizmin ve Peru'lu sömürücülerin çıkarlarına en uygun düşen kişiyi cumhurbaşkanlığına oturtma amacını güden suç ortaklığının ve uzlaşmanın onayından başka birşey değildir. Toparlarsak, Nisan 1985 seçimlerinin yukarıda belirtilen en göze çarpıcı noktaları tartışma götürmez bir şekilde göstermektedir ki, karşı-devrim, halk savaşına karşı mücadele edebilmek için, nasıl kendi Anayasasını ve yasalarını çiğnemek zorunda kaldıysa, aynı şekilde, seçimleri gelişmekte olan halk savaşının ortasında düzenlemekle de, bu gericiler, kendi Anayasalarını ve seçim kanunlarını çiğnemek ve görevlilerini yinelemek için geniş çapta hile uygulamak zorunda kalmışlardır. Bunun sonucu, parlamentonun aldatıcı ve itiraz götürür bir yapıya sahip olmasının yanısıra, Garcia'nın kendisi, Peru devletinin anayasal cumhurbaşkanı olmadan başkanlık taslamaktadır, çünkü Anayasa ve kanunlar çiğnenmiştir. Bu yalın gerçek, ne kadar çirkin ve kulak tırmalayıcı olursa olsun, hiçbir dalkavukluk methiyesiyle ya da propagandayla örtbas edilemez; üstelik, Garcia'nın uymaya yemin ettiği Anayasanın ta kendisi bile, kendi burjuva demokratik çerçevesi içerisinde onun karşısına dikilmektedir, çünkü 82'ye göre, "Hiç kimse, Anayasa ve kanunlarca oluşturulmuş kuralları çiğneyerek devlet mevkisine, ya da görevine el koyan bir gaspçı hükümete veya kişiye itaat etmek zorunda değildir."

SÖZÜMONA "MİLLİYETÇİ, DEMOKRATİK VE HALKIN DEVLETİ". 28 Ocak 1985'te parlamento konuşmasının başlangıcında Garcia şunu söylüyordu; "Tüm ulus önünde tekrarlıyorum ki, taahhüdüm, bütün yurttaşlar içindir. "Bunlar, Belauende'nin 1963 ve 1980'de kendisini "tüm Peru'luların cumhurbaşkanı" ilan ederken, "halkın oylarıyla", "kitlelerin desteğiyle iktidara gelmek" hakkında yaptığı benzeri usaç verici konuşmalarda kullandığı kavramların aynısıdır. Basit bir tesa-düf mü? Hiç de değil; bunlar, sömürücü sınıfların ve sözcülerinin bildiğimiz içeriği ve gevezeliklerinden başka birşey değildir. Ancak, başkanlık taslayan bu şahıs, eski APRA düşüncelerinin tozunu silkeleyip yeniden kullanmakta ve tanınmış demagoji-

si ile derin tahlillere heveslenerek, "Tarihimiz aynı zamanda, ülkemizi içinde bulunduğu bunalıma getiren, güçlü iç çıkarlarla ittifak içinde olan ve ifadesini onlar aracılığıyla bulan dış güçlere bağımlılığımızın tarihidir. Ulusal bir gündemden, tarihi ve popüler bir liderlikten yoksun olan bizler, ekonomimizi, güçlü uluslararası sermayenin çıkarlarına göre ayarlayarak yaşadık" vaazlarında bulunmaktadır. Dahası "devrimi ilan" ederken, şu iddiada bulunur: "İçinden geçtiğimiz bunalım, bağımlılıktan kaynaklanan bir bunalım değildir, tersine bağımlılığın kendisi bunalım içerisinde ve bu bunalıma tek bir çözüm vardır. Demokratik devrim bizi daha özgür, daha adaleli ve kendi yaşamımızın daha da efendisi yapacaktır ve ilan ettiğim bu devrim, ekonomik çıkarlarımızın bağımsızlığının beyanıdır." Tüm bunlar, özünde ne anlam taşıyor? Hasıraltı edilen nedir? Garcia'nın anahatlarıyla çizdiğini ileri sürdüğü Peru'nun bu yüzyıldaki tarihi, gerçekten de, Peru büyük burjuvazisi ve feodal toprak ağaları ile ittifak içinde olan emperyalizme, esas olarak Yanki emperyalizmine bağımlılığın tarihidir. Bugünkü bunalımın ve bizleri emperyalist sisteme bağlayan zincirlerin sebebi, bir APRA'cı olarak inanması gereken, ancak yaptığı demagojinin bunu söylemesine engel olduğu, emperyalizmin "medenileştirici" hakimiyetiyle bizim sözümona ortak sorumluluğumuz "tez"ini ifade eden "gündem" ya da "önderlik yoksunluğu" iddiası değil, bu sömürü ve zulümdür. İkinci paragrafa gelince, ortaya attığı "bağımlılık krizi", basitçe ve açıkçası, sadece demokratik halk devrimiyle çözülebilecek olan emperyalizmin ve hakimiyetinin krizidir ve bu, "ekonomik çıkarlarımızın bağımsızlığını ilan" ederek değil, temelde ve esas olarak sırtımızdaki üç büyük dağı, emperyalizmi, bürokrat kapitalizmi ve yarı-feodalizmi parçalamak için siyasi eylemle, sadece halk savaşı yoluyla gerçekleştirilecek ve bundan öte, emperyalizmin ve gericiliğin hakimiyetini yerkürenin çehresinden silip atacak dünya proleter devriminin bir parçası olarak yürütülecek bir siyasi eylemle gerçekleştirilebilir. Sorun, Garcia'nın dediği gibi, emperyalist sistem içerisine "yeni ilişkiler" ilave edip bu sistemi yaşatmak sorunu değil, sistemin yıkılması sorunudur. Dolayısıyla, sorun, siyasi ve askeri eylemlerin ekonomik değişikliklerden önce geldiği Peru tarihindeki büyük dönemeçlerin de sergilediği gibi siyasi bir sorundur. Bugün Peru'da hiç kimse şu gerçeği gizleyemez: acil ihtiyaç, zaten gelişmekte olan halk savaşı yoluyla, Marksizm-Leninizm-Maoizm, Rehber Düşünce çerçevesinde gerçekleştirilecek olan demokratik devrimdir. Hem aynı mesajda kullandığı çeşitlemelere bakıldığında, hem de tüm bunlar gerçekte, gerçeğin en yüksek kriteri pratikle karşılaştırıldığında daha net olarak görülebileceği gibi, Garcia'nın bahsettikleri, şimdi de "farklı gelecek" vs. gibi sahte bilimselliklerden oluşan eski, çürümüş APRA saçmalıklarından başka birşey değildir.

Sözde "üç haksızlık" üzerine. Garcia, "üç haksızlık" üzerine şöyle nutuk çekiyor: "Ekonomik tarihimiz, derin haksızlıklar içeren sonuçlar doğurdu, bugünkü muzdarip olduğumuz ekonomik sorunların nedeni bunlardır." Burada sorun, artık "bağımlılık krizi" değildir, sahte anti-emperyalizm yoklara karıştı; sorunlarımızın nedeni, şimdi "derin haksızlıklar"dır. Anti-emperyalistlik taslayan bu şahıs, hem APRA'nın her zaman faydalanmaya çalıştığı tanınmış kişi Gonzales Prada, hem de Sabroso ve

hempaları gibi sözümona özgür sendikacılık şövalyelerinin temsil ettiği, APRA içerisinde güncel bir akım olan ondokuzuncu yüzyıl anarşizminin o bayatlamış sloganı “Sosyal Adalet” bayrağını dalgalandırıp, “adalet şampiyonu” olarak ileriye atılan bir intikamcı kesiliyor. Somut olarak bu haksızlıklar nelerdir? Garcia'nın ifade ettiği ilk “boyut” a göz atalım: “Birincisi, Lima ve sahillerini Peru'nun geriye kalan unutulmuş kesiminden koparan bölgesel adaletsizlik mevcuttur. Ülke sanayisinin %80'i Lima'dadır, ancak bu sanayi halen taşra durumundaki gecekondu mahallelerinde değil, devlet organlarının, eğitim ve sağlık idaresinin de yoğunlaştığı, zengin ve orta sınıfların Lima'sında bulunmaktadır. Eğer herşey böyle sürüp giderse ve ülke giderek daha da yoksullaşırsa, Lima kimin için üretecektir?” Bu “bölgesel adaletsizlik” in iki öne çıkan yanı var: Lima'daki şartlar ve devlet. Neden Lima ve ülkenin diğer kesimleri arasında bu denli büyük farklılık ve ayrışım mevcuttur? Çünkü, inatla reddedilen yarı-feodalizm gerçeği sürüp gitmektedir ve gerçeğin kendisi, özellikle halk savaşı, üretim araçlarını başkentte yoğunlaştıran bürokrat kapitalizmin gelişmesi yüzünden yarı-feodal şartlarla her bakışta göz göze gelinen And bölgesinin varlığını kabul etmeye onları giderek zorlamaktadır. Hatırlanmalıdır ki, Velasco (“devrimci” olduğunu ilan eden 1968-1975 askeri cuntasının başı) da “ademi merkezileşme” den (merkezileşmenin hafifletilmesi, tersine çevrilmesi -çn) söz etmiş ancak merkezileşmeyi teşvik etmişti; bugün merkezileşme, esas olarak emperyalistlerin, başta ABD hakimiyetinden ötürü her zamankinden daha fazladır. Meksika, Brezilya ve Arjantin örneklerinden de görülebileceği gibi, geri dünya, özellikle Latin Amerika, muazzam bir macrocephaly (tıpta kafanın anormal boyutlarda büyümesi -çn) sergilemektedir. Problemin kaynağı ve üzerinde durmamız gereken de budur, “bölgesel adaletsizlik” gibi terimler ardında saklanmak değil. Bundan da öte, cumhurbaşkanlığı taslayan bu adam, “zengin ve orta sınıfların Lima'sı”ndan söz ediyor. Orta sınıflar, milli burjuvaziyi ve sözümona “yeni ortaya çıkan sınıflar” olarak nitelendirilen küçük burjuvazinin üst tabakalarını içeren ara sınıflardır. Servet onların elinde midir? Hayır, servet, komprador ve bürokrat kesimleriyle, üretim araçlarını kontrolleri altında tutan, büyük bankacılar, sanayiciler, ticaretçiler ve zengin emlakçılarıyla büyük burjuvazinin ve bunun yanısıra yine Lima'da yoğunlaşan en büyük emperyalist çıkarların elindedir. Karartılıp üstü örtülen işte bu sınıfların ve emperyalizmin iktisadi gücüdür. Kısacası, büyük sömürücü sınıfların gücü örtbas edilmektedir. Ancak Garcia, sınıfları unutmakla suçlanamaz, çünkü, yukardaki alıntıda da görülebileceği gibi, “orta sınıflar” dan bal gibi sözedebiliyor. Bir diğer göze çarpıcı yan da, devlet iktidarının, onun belkemiği olan Silahlı Kuvvetlerin ve bürokrasinin yoğunlaşmasıdır; bunlar, toprak ağası-bürokrat sınıf diktatörlüğünü temsil eden Peru devletini muhafaza etmek ve oradan tüm ülkeyi kontrol altına almak için başkentte yoğunlaşmışlardır. Temel nokta budur, yoksa zaten bu temelden kaynaklanan, “sağlık ve eğitim idaresi” nin yoğunlaşması değil; bu müzelik toplumsal sistemin işleyişinin, özellikle kitlelerin devrimci gelişmesinin ve bihassa bu sistemi zayıflatan ve yıkmayı hedefleyen halk savaşının bir sonucu olarak, Peru devletinin son on yıl içerisinde artan askerileşmesi ve bürokratlaşması gözönünde bulundurulursa, tahlil

edilmesi gereken merkezi sorun budur. Son olarak, "Eğer herşey böyle sürüp giderse, Lima kimin için üretecektir?" diye soruyor Garcia. Onun istediği nedir? O, bu "bölgesel adaletsizlik" ile temelde hemfikir midir? Onu asıl ilgilendiren şey, halk tabirinde dendiği gibi, "domuza değil, onun etine sevgi besleyen", Velasco, Morales, Belauende (General Morales, Velasco'nun yerine cuntanın başına geçmişti, kendisi de daha sonra yerini, başta Velasco tarafından devrilen Belauende'ye bıraktı -KD) ve bunlardan evvel gelen tüm "devlet başkanları"nın hepsini de değişik şartlarda ve durumlarda ilgilendirmiş olan, sömürücü sınıfların ve emperyalizmin üretim sistemi için bir "pazar" değil midir?

Bu ünlü "adaletsizlikler" in tahliline devam edelim: "Adaletsizliğin ikinci bir boyutu daha vardır, bu da sektörler arası ekonomik kopukluktur; ülkenin ekonomik işleyişini tahlil ettiğimizde, açık seçik iki ayrı sektörün var olduğunu görürüz.

Bir yanda modern sanayi... Bu, Peru'nun yatırımlarının %80'ini içeren, ancak halkın sadece %38'ine iş sağlayan modern sektördür. Öte yanda ise marjinal sektör, And bölgesinin milyonlarca *comuneros*'lu (Kızılderili köylü topluluğu -KD) kırsal tarımı, küçük toprak sahipleri ve hemen hemen hepsi gecekondularda yaşayan işsizler ve gizli-işsizlerden oluşan, insanlığın bazıları tarafından kent marjinal sektörü diye adlandırılan insanlığın diğer kesimi. Şu sorunun sorulması gerekiyor, eğer çoğunluk giderek yoksullaşırsa sanayi kimin için üretecektir? Ülkede hiçbir üretim olmayınca, devlet neyi idare edecektir? Devlet sadece sanayi ve idareyle ilgilendiği sürece, bir çözüm bulunamayacağını belirtmek için burada bulunuyorum. Devlet *comuneros* ve işsizlere el'uzatmadığı sürece, hiçbir geniş kapsamlı devrim gerçekleşmeyecektir."

Bir kez daha kendi kendimize soralım, Peru'da modern sanayi nedir? Sadece, emperyalist hakimiyete bağlı bürokrat kapitalizmdir, bir de feodal toprak ağaları. Modern sanayinin emperyalizme, özellikle ABD emperyalizmine boyunduruk derecesi, sanayi araştırmalarından seçilen şu iki pasajda görülebilir:

"Son yirmi yılda Peru'daki sınıai büyümenin dinamiği, ekonomimize nüfuz eden gerek üretimde, gerekse de ürünlerinin dağıtımında teknelci ve oligarşik biçimler tesis etme eğilimi gösteren, merkezleri ABD, Avrupa ve Japonya'da bulunan büyük işletmeler ve çok uluslu holdinglerden hızını aldı.

Büyük işletmeler ve çok uluslu holdinglerin 'Peru'nun' sanayi imalatına nüfuz etmeleri, milli burjuvazinin yeni ve eski kesimlerinin yavaş, fakat sabit bir şekilde marjinalleşmelerine doğrudan katkıda bulundu... Bu nedenle, son yirmi yıl içerisinde 'milli burjuvazi', zamanla yabancı sermayenin kontrolü altına girmekte olan yeni endüstri gruplarını geliştirme rolünü artan bir şekilde oynadı. Bu nedenle, bugün gelişmekte olan tabaka, prestijlerine, tecrübelerine ve toplumsal ve ekonomik ilişkilerine dayanarak büyük işletmelere ve çok uluslu holdinglere entegre olup günbegün artmakta olan orta sektörlerin bir parçası haline gelen, belli bazı gruplar arasında ortaya çıkan ara burjuvazidir." (E.A. Anaya, *Imperialismo, Industrializacion y transferencia de tecnologia en el Peru -Peru'da Emperyalizm, Sanayileşme ve Teknoloji Transferi-(Akılda tutulmalıdır ki, yazar milli burjuvaziden bahsettiğinde, kastettiği,*

iç burjuvazi, daha doğrusu, büyük burjuvazidir.)

“Belki de yapısal tahlilden çıkarılabilecek en önemli sonuç, yabancı şirketlerin Peru ekonomisinin maden işletme ve sanayi sektörlerinde hala yüksek kontrole sahip olmalarıdır. Bundan da öte, ülkedeki yabancı yatırım seviyesinin nicel olarak miktarını belirlemek, yabancı sermayenin ekonomi üzerindeki kontrol derecesinin doğru bir tablosunu vermeyecektir. Bu kontrol, sözkonusu yatırımın stratejik niteliğinden ötürü, kayda değer ölçüde pekiştirilmiştir, çünkü her endüstrideki en önemli işletmeler yabancılara aittir ve de bu işletmelerin büyük çoğunluğu büyük çok uluslu şirketlerin tabii şirketleridir.” (J.A. Torres, Estructura economica de la industria Peruana -Peru Sanayisinin İktisadi Yapısı.)

Sorun budur, “adaletsizliğin ikinci boyutu” gibi düzmeceler değil; üzerinde konuşulması gereken, işte bu berbat bürokrat kapitalizm ve özellikle, onun emperyalizme tabiliğidir - bunlar, ezilen halk kitlelerine hizmet edecek, proletarya ve halkın çıkarına uygun bir sanayii de içeren gerçek ulusal bir ekonomi inşa etmek için, silah elde yıkılması gereken dağlardır. Ancak, kurnaz ve demagojik Garcia, “eğer çoğunluk giderek daha da yoksullaşırsa, sanayi kimin için üretecektir?” sorusunu ortaya atıyor. Garcia'nın hahgi tarafta yer aldığı ve kendisini kaygılandıran şeyin gerçekte ne olduğu bir kez daha açıklığa kavuşmaktadır.

Bu marjinal sektör nedir? Her şeyden önce, And'daki kırsal tarım nedir? Somut olarak, Mariategui tarafından belirtilen üç özelliği - toprak, serflik ve gamonalismo (yerel feodal despotların hakimiyeti -KD)- ile yarı-feodalizmdir. Yüzyılların sorunu olan feodalizme dayalı toprak yoğunlaşmasından kaynaklanan toprak sorunu, kırsaldaki sınıf mücadelesinin itici gücüdür; “Genel Tarım Reformu ve Kırsal Yerleşim Kurulu”nun aşağıdaki tablosunun da gösterdiği gibi, özünde toprak yoğunlaşmasını muhafaza etme ten başka bir işe yaramayan toprak alım satımına ilişkin üç tarım kanununun çıkarılması 1960'larda da, bu sorunun ülkenin en temel sorunu olduğu açıktır: (Bakınız gösterge E)

Bu cetvel açıkça göstermektedir ki, tek tek köylülere dağıtılan toprak miktarı, el konulan toplam toprağın sadece %7.7'sini oluşturuyordu: Bu, yaklaşık olarak 1.800.000 köylü demektir. 1981 nüfus sayımına göre 6.245.000 köylü vardır. Demek ki, bu çokça reklamı yapılan “tarım reformları” köylülüğün üçte birini dahi etkilememiştir. 1961 Millî Çiftlik Sayımı'na göre, çiftlik birimlerinin %3.5'i, beş hektardan daha az toprağa, ya da başka bir deyişle, sadece toplam toprağın %5.4'üne sahip olurken, birimlerin %1'inin toprağın %81'ine sahip olduğunu hatırlarsak, şu soru zorunlu olarak ortaya çıkıyor: Problem nedir? Bu durumun kökünde ne yatıyor? Bunu, Garcia'nın kendisinin “ikinci bir Ayacucho” diye adlandırdığı Puno'daki durum bugün keskin ve ciddi bir şekilde sergilemektedir; Garcia ve diğerlerinin tüm hoşnutsuzluklarına rağmen, Puno gerçekten de ikinci bir Ayacucho'ya dönüşmektedir. (Bakınız gösterge F).

“Genel Tarım Reform Kurulu”nun Aralık 1983 cetveli göstermektedir ki, aileler toplamının sadece %20.87'sini oluşturan 23 SAİS, dağıtılan toprakların %52.20'sine sahipken, ailelerin %48.59'unu oluşturan 74 köylü topluluğu ise bu toprağın sa-

dece %2.30'unu elinde bulundurmaktadır. Dahası, toplam ailelerin %45.64'ü ile bu birleşik teşebbüsler (SAİS, CAPS, ERPS, -KD) el konulan toprakların %88.76'sını alırken, ailelerin %53.46'sını oluşturan topluluklar ve köylü grupları ise sadece %9.10'unu elde ettiler. Bu And bölgesinin büyük temel sorunudur, tek sorunu olmamakla birlikte, başlıca sorunudur. Sorun "adaletsizliğin bir başka boyutu" değil, toprak, serflik ve gamonalizmo özellikleriyle, yarı-feodalizmin inatla sürüp gitmesidir ve eski devlet tarafından çıkarılacak hiçbir kanunla değil, ancak ülkemizde sergilen-diği gibi Komünist Partisi'nin önderliği altında, toprağı halk savaşı yoluyla silah el-de ele geçirip savunan köylülük tarafından çözülebilir.

Bu "adaletsizlik" in diğ er bir yanına göz atalım; işsizlik ve gizli-işsizlik sorunu-na. Milli İstatistik Enstitüsü tarafından yayınlanan 1985 İstatistikleri'ne başvurur-sak, şunlara rastlarız. (Bakınız gösterge G).

GÖSTERKE E TARIM REFORMUNUN İLERLEYİŞİ

1963-1979

(24 Haziran 1979'a kadar)

	Yararlanan Birimler	Toprak Miktarı		Faydalananlar	
		Hektar	%	Sayı	%
Kooperatifler	581	2,196,147	25.5	79,568	21.2
Tarım-Sanayi Birimleri	12	128,566	1.5	27,783	7.4
SAİS	60	2,805,048	32.6	60,954	16.2
EPS	11	232,653	2.7	1,375	0.4
Köylü grupları	834	1,685,382	19.6	45,561	12.1
Köylü toplulukları	448	889,364	10.3	117,710	31.4
Bağımsız köylüler	-	662,093	7.7	42,295	11.2
Toplam	1,907	8,599,253	100.0	375,246	100.0

(SAİS'ler, Velasco hükümeti tarafından kurulan devlete bağlı geniş çiftliklerdir. EPS'ler, Velasco'nun kırsal teşebbüslerinin bir başka biçimidir - KD)

GÖSTERGE F PUNO'DAKİ TARIM REFORMU D.L. 17716

ÇEŞİT	DAĞITILAN		FAYDALANAN	
	HEKTAR	%	AİLELER	%
23 SAİS	1,204,287	52.20	6,249	20.87
16 CAPS	499,503	25.50	6,480	21.64
5 ERPS	216,845	11.06	939	3.13
Toplam	1,740,635	88.76	13,668	45.64
74 köylü topluluğu	46,180	2.30	14,547	48.59
72 köylü grubu	131,672	6.80	1,460	4.87
Toplam	177,852	9.10	16,007	53.46
261 Şahıs	41,069	2.10	261	0.87

(*) SAİS topluluğundaki 6,633 aile dahil değildir; bunlar, pratikte, birimlerden kayda değer ölçüde yarar sağlamamaktadırlar. Bu aileler "faydalanımlar" olarak görülmelidir. (Bu, genelde, ülkedeki tüm SAİS'ler için geçerlidir.). (CAPS'lar, Velasco hükümeti tarafından kurulan kooperatiflerdir -KD)

GÖSTERGE G
ÇİFTLİK VE ÇİFTLİK HARİCİ SEKTÖRLERDE İŞSİZLİK,
GİZLİ-İŞSİZLİK VE YETERLİ İŞ SAHİPLİĞİ ORANLARI:
1980-1985 (NİSPİ İSTATİSTİKLER)

	1980	1981	1982	1983	1984	1985
İŞSİZLİK						
İŞSİZLİK ORANI	7.0	6.8	7.0	9.2	10.9	11.8
ÇİFTLİK	0.8	0.3	0.3	0.3	0.3	0.3
ÇİFTLİK HARİCİ	10.9	10.4	10.7	13.9	16.4	18.4
GİZLİ-İŞSİZLİK ORANI	51.2	47.9	49.9	53.3	54.2	54.1
ÇİFTLİK	68.2	61.5	60.9	67.5	63.2	60.4
ÇİFTLİK HARİCİ	41.4	40.3	43.9	45.8	49.6	50.5
YETERLİ İŞ SAHİPLİĞİ ORANI	41.8	45.3	43.1	37.5	34.9	34.1
ÇİFTLİK	31.5	38.2	38.8	32.2	36.5	39.3
ÇİFTLİK HARİCİ	47.7	49.4	45.4	40.3	34.0	31.1

İşsizlik ve gizli-ışsizlik bariz bir şekilde büyümektedir; işsizlik, 1980'de %7'den, 1985'te %11.8'e çıkmıştır. Ayrıca, çiftlik harici sektörlerde, yani somut olarak şehirlerde, işsizliğin bu yıllar arasında %10.9'dan %18.4'e sıçramış olduğu vurgulanmalıdır. Gizli-ışsizlik 1980'de %51.2'den 1985'te %54.1'e çıkmıştır, ancak bu rakam hem şehirleri, hem de kırları içermektedir ve özellikle dikkat çekicidir ki, bu rakam, bu yıllar arasında kırlarda %68.2'den %60.4'e düşerken, şehirlerde ise %41.4'ten %50.5'e yükselmiştir. Bu, "adaletsizlik" in başka bir biçimi midir? Hiç de değil: Bu, sadece, böğründe gelişmekte olan bürokrat kapitalizmi ile köhne yarı-feodal yarı sömürge sistemin ve içerisinde bulunduğumuz bunalımın kaçınılmaz bir sonucudur; bu, ancak nüfusun üçte ikisini açlığa mahkum ederek kendisini ayakta tutabilen berbat bir toplumsal sistemin, Peru halkını 1965'ten bu yana çok az değişen bir kişi başına gelire mahkum eden kokuşmuş bir sistemin kaçınılmaz sonucudur. Bu toplumsal sistemin ayakta durabilmesi, devrimci gazaplarını ve halk savaşına katılımı kontrol altına alabilmek için en ücra köşeleri ve en yoksul köylüleri pençesinde tutan daha askerileşmiş ve bürokratikleşmiş bir devleti, sürekli soykırım yürüterek halkı ateş ve kılıçla bastırmaya hazır bir devleti artan bir şekilde gerektirmektedir; Garcia'nın, "ülkede üretim olmazsa devlet neyi idare edecektir" ve "devlet, comuneros ve işsizlere el uzatmak zorundadır" gibi ifadeler arkasında gizlemeye çalıştığı, işte budur.

Son olarak, Alan Garcia'nın papa sıfatıyla ayin icra edercesine takdis ettiği üçlü adaletsizliğin son ögesini tahlil edelim. Önemli olduğundan dolayı, bu öğeye Garcia'nın mesajında takip ettiği sıraya göre bölüm bölüm değineceğiz. "Ancak, Peru'daki adaletsizlik, sadece bölgeler ve nüfusun çeşitli kesimleri arasında değildir.

Aynı zamanda, derin toplumsal bir adaletsizlik mevcuttur. Simgesel bir piramitten söz etmiştim. Nüfusun bu piramidin en tepesinde oturan %2'si, tekelci işletmeler ve üretim araçlarına sahip olmaları sayesinde, en yüksek geliri elde etmektedir. Tüm Peru'nun çabaları ile yaratılan bu zenginlikler, çoğu zaman Peru halkının çektiği açlık pahasına gerçekleştirilmektedir." Burada, şuna işaret etmek isteriz ki, karşılaştığımız piramit sihirli bir piramittir ve bunun simgeselliğinin derinine inmek zorundayız. "Nüfusun tepedeki %2'sini ele alalım. Proletarya ideolojisinin bakış açısıyla bakıldığında, nüfusun bu yüzdesi kimleri içermektedir? Bunlar, sömürücü sınıfların tam kaymağını oluşturan (komprador ve bürokrat kesimleriyle) büyük burjuvazi ve toprak ağaları, aynı zamanda emperyalist hakimiyetin, özellikle Yanki emperyalizminin en doğrudan temsilcileridir. Bir başka deyişle, bu %2, halkı ezen üç dağın en yoğunlaşmış ifadesidir; bunlar, devrimin demokratik aşamasını gerçekleştirmek için, en azından siyasi ve ekonomik düzeyde, güçleri tümden ve tamamen yıkılması gereken (kabaca hesapla, nüfusun %10'unu oluşturan) azınlığın göbeğini oluşturmaktadırlar. Bu sorunun özü, onun yüzdesi değil, sınıf karakteridir. Aynı şekilde, Garcia'nın demagojik olarak belirttiği gibi, sorun sadece, bu insanların, "tekelci işletmeleri ve üretim araçlarının mülkiyetini ellerinde bulundurmaları sayesinde en yüksek geliri elde etmeleri" değil, tersine, demokratik devrimin üç hedefinin - emperyalizm, bürokrat kapitalizm ve yarı-feodalizm- bir parçasını oluşturmalarıdır. Açıkçası, onlar, tekelleşen ve sömürücülerdir, çünkü Peru toplumunun en önemli sosyal üretim araçlarını ve her geçen gün halkın kanını emerek daha çok açlığa ve sefaletle iten sömürü ve baskı sayesinde halk kitleleri tarafından yaratılan zenginlikleri gaspetmişlerdir.

"Ancak, söylemiş olduğum gibi" diyerek devam ediyor bu cumhurbaşkanı bozması, "devlet, bu boyunduruk modelini muhafaza etmek ve nüfusun bu %2'sinin zenginliğini korumak için, bu haksız gelir yoğunlaşmasının bir aleti, en güçlüünün hizmetinde bir çeşit bürokratik tampon haline gelmiş ve sonuçta verimsizleşmiş ve merkezileşmiştir. Bazen siyasi destekleyicilere karşılık ödemek, bazı diğer hallerde ise bürokratik serveti biriktirmek amacıyla, gereğinden fazla iş dağıtmıştır." Sınıf mücadelesini örtbas ettikten sonra, Garcia, bir kez daha devlete ilişkin ana sorunları, o ünlü "üç adaletsizlik" ifadesiyle çarpıtmakta ve bulandırmaktadır. Garcia'nın başarmak istediği nedir? Bu Peru devleti sorununu, "siyasi destekleyicilere karşılık ödemek için" gereğinden fazla iş dağıtmış, "bir boyunduruk modelini muhafaza etmek üzere" "haksız (bir kez daha, o sakar, sihirli sözcük) bir gelir yoğunlaşmasının aleti haline gelmiş" ve böylelikle "verimsizleşmiş ve merkezileşmiş" olduğu ifadesine indirgemektir; böylelikle sorun, nasıl bürokrasi azaltılır ve uzun zamandır vaat edilen ademi merkezileşme nasıl gerçekleştirilir sorunu olarak gösterilmeye çalışılıyor. Bu, özü ve esas sorunu, Silahlı Kuvvetlerin rolünü gözardı etmektedir. Lenin'in öğretmiş olduğu gibi, "En ayırdedici iki kurum bürokrasi ve ordudur. Bürokrasi ve sürekli ordu, burjuva toplum gövdesi üzerindeki 'asalak'lar, bu toplumu bölen iç ilişkilerin doğurduğu, ama onun canalıcı gözeneklerini 'tıkayan' asalaklardır" ve vurguladığı gibi, "Emperyalizm, daha özel bir biçimde, 'devlet makinesi'nin olağa-

nüstü güçlendiğini, onun bürokratik ve askeri aygıtının proletaryanın artan bir ezilmesiyle bağıllık içinde, görülmemiş bir biçimde genişlediğini gösterir.” Buna, Başkan Mao'nun şu büyük değerlendirmesi de eklenmelidir: “Her şey namlunun ucundadır. Marksist devlet teorisine göre, ordu, devlet iktidarının baş ögesidir.” Bu sorunu tahlil etmenin tek gerçek ve bilimsel yolu budur, “adaletsizlikler” şampiyonunun, sadece devletin tarihsel gelişme sürecini yadsımakla kalmayıp, aynı zamanda nasıl gerçeği örtbas etmeye ve özellikle devrim ile karşı devrimin silahlı savaşta karşı karşıya bulunduğu bir ülkede, en önemli sorunu, devletin birincil bileşkeni olan gerici iktidarın kaynağını nasıl gizlemeye çalıştığını gözler önüne sermektir. Aşağıdaki Marksist tezi bir kez daha vurguluyoruz: “Sürekli ordu ve polis, devlet iktidarının başlıca güç aletleridir; ama başka türlü nasıl olabilirdi?”

Yukarıda teşhir edilen bu yalanlardan sonra, Garcia, demagojik tumturaklı, lafları ile, kendi “simgesel piramit”inin gerici özünü sergiliyor: “Ancak bu yolda ilerlerken, devlet kendisini ve ülkeyi giderek daha da borç içine sokmuştur ve hemen hemen tüm borçlar ülkenin kentsel, sınai ve idaresel olan en üst %30'u tarafından kaydedilmiştir.

Ama bu kesimin hemen altında, işsizler ve işportacılar, taşralı ve gecekondu insanlardan oluşan nüfusun marjinalleşmiş %70'i bulunmaktadır.” Her şeyden önce, Peru devletinin borçları, Peru'lu sömürücülerin bürokrat kapitalizmi geliştirmek ve yarı-feodalizmin evrimini gerçekleştirmek için kendi devletleri yoluyla yürürlüğe koydukları planlarla ahenk içinde, bizimki gibi ezilen ülkeler üzerine emperyalizm tarafından empoze edilen gelişme planları, borçlar ve yatırımlar çerçevesi içinde kaydedilmiştir. Eğer dış borçların hızla arttığı 1970'den bugüne kadar ki dönem üzerinde odaklaşırsak, 1974'ten 1983'e kadar ekonomik büyüme hızının, averaj büyüme hızının %5.1 olduğu önceki dokuz yılın tersine, hemen hemen sıfır (%0.1) olduğunu görürüz. GSMH'nin bir yüzdesi olarak sanayi üretimi 1970'te %24.7'den 1980'de %25.1'e çıktı ve daha sonra 1984'te %22.0'ye düştü. Bir zamanlar işçi nüfusunun %14.6'sını oluşturan imalat proletaryası 1980'de %13.7'ye indi. Öte yandan, ticari karlar, 1972'de milli gelirin %17.5'ini oluşturan ücret ve maaşlar, 1980'de %31.9'a (1979'da %33.3'e varmıştı) çıkarken, 1972'de milli gelirin %51.2'sini oluşturan ücret ve maaşlar, 1980'de %39.3'e düştü (en büyük ücret kısıtlamalarına devlet memurları maruz kaldı). Bu gidişatla el ele, tarımsal alanda çalışan nüfus ülke toplamına oranla 1970'de %43.7'den 1980'de sadece %35.4'e düştü, öte yandan 1969'da GSMH'nin %14.34'ünü oluşturan tarım üretimi bugün %12.14'e düşmüş durumdadır. Bu insanların sanayi tarafından emilmesi mümkün olmadığı için, hizmet sektöründe kaçınılmaz bir büyüme -1970'de %28.6'dan, 1980'de %38.8'e- gerçekleşti. Bu olgu, aşağıdaki verilerden de görülebileceği gibi, ülkenin sanayi merkezi olan başkentte cereyan etti: 1972'de sanayi, ekonomik olarak aktif olan nüfusun %19.1'ini çalıştırırken, 1981'e gelindiğinde sadece %16.9'unu çalıştırıyordu. 1972'de, ekonomik olarak aktif olan nüfusun %48'inin çalıştığı ticaret ve hizmet sektörlerinde, bu oran 1981'de %62'ye çıktı.

Bu rakamlardan, ayrıca gerek ticaret karlarının büyümesinden, gerekse de dış

borçların 1969'da 800 milyon dolardan bugünkü 16 milyar dolara sıçramasından da görüleceği gibi hem dış borç, hem de yürütülen değişik planlar, en üst %30'un, ülkenin kentsel, sanayileşmiş ve idari bölgelerinin değil, emperyalizmin, yerel sömürücülerin ve onların devletinin işine yaramıştır. Garcia'nın yapmaya çalıştığı nedir? Kendi ifadesiyle "nüfusun en üst %2'si"ni savunmaktır. Garcia, kendi icat ettiği "en üst %30" demagojisiyle, proletaryayı küçük burjuvazinin ve milli burjuvazinin bir kısmı ile karıştırmaya ve hepsini de, emperyalizmin, büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının çıkarlarının ardında gizlendiği bir kütlenin içine katmaya çalışıyor. İşte bu düzmece güruhun çıkarlarıyla "nüfusun marjinalleşmiş %70'inin, çiftçiler ve köylüler, işsizler ve işportacılar, taşralı ve gecekonducular"ın çıkarlarını demagojik bir şekilde birbirinin karşısına dikmektedir. Bu, parlamento konuşmasından alınan şu pasajda da görülebilir: "Şimdiye dek, devlet bu insanlara ait değildi, çünkü, bir kaçını zenginleştirip diğer bir kaçına da kendi yetersiz iş, sağlık ve hizmetlerinden sunarken, ülkemizin istikbalini temsil ettiğine inandığım, nüfusun %70'ine yabancı kaldı. Üretim araçlarının sahipleri ve onlara tabi kamusal veya özel kuruluşlarla, her şeyden mahrum bırakılmış geniş çoğunluğu birbirine düşüren toplumsal çatışmayı çözmek zorundayız." (abç)

Cumhurbaşkanlığı taslayan bu kişi tarafından inşa edilen "simgesel piramit"nin gerici özü şudur: O, kendi %2'si etrafına -tekelleşen ve toplumsal üretim araçlarının sahipleri- yine kendi "%30"unu toparlıyor ve bunların karşısına, "marjinalleşmiş %70" kavramını diyor. Dolayısıyla, piramidin iki karşıt ucunun, "toplumsal çatışma"yı doğuran çelişkinin iki yanının, "bir tarafında, üretim araçlarının sahipleri ve bunlara tabi kamusal ve özel kuruluşlar," diğer tarafta da "geniş çoğunluğu oluşturan mahrumlar" olduğunu iddia ediyor. Onları birbirlerine "düşüren toplumsal çatışmayı çözmemiz gerektiği"ne göre, bu "simgesel piramit"nin amacı nedir? Amacı, halkımızı sömürenleri ve ezenleri korumaktır; gerisi ahmak hayaller, tımtıraklı laflar, demagoji ve esasında, sahte - bilimsel sosyolojik laf kalabalığıyla çekidüzen verilip yeniden piyasaya sürülmüş olan eski APRA düşünceleridir. Peru devleti sorununu şu basit beyanla çözerek kendi üçlü "haksızlıklar"ını tamamlıyor: "İlan ediyorum ki ve bu benim yeminimdir, bu günden başlayarak, devlet Peruluların hepsine ait olacaktır ve eğer şimdiye dek hiç kimse comuneros ve işsizler adına konuşmamışsa, bu andan itibaren, hak ve adalet uğruna, devlet onlar adına konuşacaktır." Bu beyandan bir yıl sonra, bu ikiyüzlü ve küstah yalanlara aldanmış, ancak ardından ülkedeki güncel gerçeklerden nasibini almış olanlar, proletaryanın bakış açısı Marksizm'in devlet konusunda öğrettiklerini bundan böyle daha iyi kavrayacaklardır: "Devlet, uzlaşmaz sınıf antagonizmalarının bir ürünü ve bir tezahürüdür. Devlet, sınıf antagonizmalarının objektif olarak uzlaştırılmadığı yerlerde, zamanlarda ve müddetçe ortaya çıkar ve karşıt olarak, devletin varlığı, sınıf antagonizmalarının uzlaşmaz olduğunu kanıtlar."

Sonuç olarak, üç "haksızlık" sahtekarlığı, hem Peru toplumunun niteliğini, içerisinde varolan sınıfları ve sınıf mücadelesini ve özellikle Peru devletinin bir toprak ağası-bürokrat diktatörlüğü olma niteliğini, hem de yeni bir toplumun gelişimini

başlatmak için eski devleti ve sömürücüleri alaşağı etmek amacıyla devrimci şiddetin gerekliliğini açıkça reddetmektedir. Kendisi sözümona "demokratik devrim"i işte bu temelde sunmaktadır. Sözüünü ettiğimiz konuşma bunu şöyle tanımlıyor: "Farklı bir şey önermek üzere burada bulunuyorum. *Peru'nun, demokratik bir devrim*, şimdiye dek ihmal edilen geniş toplumsal güçleri yeniden faalleştiren ve özgürlüklerine kavuşturan tarihsel bir yeniden yapılanmaya *ihtiyacı vardır*."

Önerim, milyonlarca Perulunun asırlardır aynı şekilde geçimini sağladığı *tarım üretimini teşvik etmektir*, ki bugün terkedilmiş tohumuz, gübresiz ve traktörsüz olan, sadece yaklaşık her sekiz yılda bir işlenen bu topraklar, halihazırda dışarıdan satın aldığımız yiyecekleri üretebilsin.

Bu toplumsal üretimin yeniden faalleştirilmesi demektir. İkinci olarak, gecekondulardaki yüzbinlerce işsiz ve gizli-işsize, gelir veya iş yollarının açılmasını öneriyorum. Bu da, toplumsal tüketimin yeniden faalleştirilmesine yol açacaktır.

Ve bu şekilde, tarım üretimi ile bugün iş yetersizliğinden dolayı yiyecek bulamayanların tüketimini toplumun temelinde birleştirdiğimizde, alıcı yoksunluğundan bugün yavaş yavaş yokolmakta olan *Lima'nın sanayi üretimi için ulusal bir pazar rolünde yeni bir Peru doğacaktır. O zaman, esas olarak Lima'da merkezileşmiş bulunan ve şu anda görüldüğü kadarıyla verimsiz bir ülkeyi yönetmekte olan kamu idaresi, aşağıdan yukarıya yeniden faalleştirilmiş bir ülkede, varolması için tarihi bir nedene sahip olacaktır.*

...eğer gecikmeden durumu değiştirme kararı almazsak, (durum) daha fazla şiddet, daha fazla durgunluk ve daha fazla işsizlikle birlikte, bin kat daha kötüleşecektir." (abç)

Tüm bunların Peru toplumunun gerek duyduğu demokratik devrimle, altı yıldır gelişmekte olan halk savaşı içinde emperyalizmin, bürokrat kapitalizmin ve yarı-feodalizmin tüm ülkede yıkılması hedefiyle bir ilişkisi var mıdır? Hayır, yoktur. Tersine, tüm bunların on yıllardır işaret edilen temel sorunlar ve önerilen çözümlerle ortak yanı daha fazladır. Örneğin, Belauende'nin ilk yönetimi sırasında çıkarılmış olan, "Genelde, mevcut iktisadi eğilimler etkin bir şekilde düzeltilmediği ve tersine dönüştürülmediği takdirde... Bunlar önceden görülemeyecek ekonomik, siyasi ve toplumsal neticeleri olabilecek ciddi gerginlikler doğurabilir" diyen, "Ekonomik ve Toplumsal Gelişme Planı, 1967-1970"ın bazı yanlarını anımsamak yeterli olacaktır. "Unutulmamalıdır ki, ekonomik gelişmeye ilişkin başlıca siyasi kararlar genelde sermaye oluşum süreci ile ilişkilidir... Bu kararlar sermayeyi serbest kılmak ve yeterli teşviklerle cazipleştirilmiş yatırımlara yönelmek amacıyla lüks eşya tüketimini sınırlamaktadır." Tarım ürünlerinin ithalatını azaltmak amacıyla, bilhassa, "yapısal değişiklikler" ve "tarımda dolaylı ve dolaysız yoğun devlet müdahalesi" gerektiren "sanayinin büyümesi ve genişletilmesi açısından vazgeçilmez" olarak görülen ulusal pazarı genişletmek için stratejik bir sektör ilan edilen tarımın geliştirilmesine özel önem verilmişti. Bu planın bir başka temel amacı da sınaî gelişmeydi. Plan, "Endüstri bugün ithal girdilere fazlasıyla bağımlıdır," diye vurguluyor ve mali yönden "devletin bu plan içerisindeki rolü tüketim gelirini, özellikle şehir bölgelerinde

yatırıma aktarmaktır; gelir dağılımı açısından, devletin görevi, gelirleri şehirden kırlık bölgelere aktarmaktır.” diye iddia ediyordu. Sözümona Halk Dayanışma Örgütü ve buna benzer bir çok diğer örgüt, tam da kitlelerin yoksullaştırılmış dedikleri kesimler için oluşturulmuştu.

Ayrıca, General Velasco'nun konuşmalarından iki kısa alıntı vereceğiz: “Milliyetçi ve oldukça devrimci bir politika benimsemek ve savunmakla, en yüksek yurtseverlik görevimizi yerine getiriyoruz. Ülkemizin, yurttaşların çoğunluğuna karşı eski ayırıcı yapısını olduğu gibi bırakarak, ne güvenliğe, ne de ihtişama erişebileceğine inanıyoruz. Gayemiz, vatanımızı büyük bir haksızlıklar ülkesine döndürmüş olan eşitsizliklere son vererek gerçekten özgür ve adil bir toplumsal düzen yaratmaktır. (Nisan, 1969)”

“Hükümetimizin merkezi amaçlarından birinin canlı sınai gelişme olduğunu, doğru olarak ve tekrar tekrar vurguladık. Mevcut geleneksel çerçeve içerisinde, Peru'nun hiçbir sınai geleceği yoktu. Hiçbir tarihi bilince sahip olmayan çıkar grupları tarafından ülkemize empoze edilen azgelişmişlik, herhahi bir gerçek sınai gelişmeyi imkansız kılmıştı. Azgelişmişliğin dengesizliği, her zaman, gerçek bir Peru sanayinin yaratılması için zorunlu olan iç pazarın gelişmesine asla izin vermeyen son derece düşük alım gücüne sahip milyonlarca Peru'lu yurttaşımızın oluşturduğu toplumsal grupların ortaya çıkması anlamına gelmiştir.

Tarım reformunun nedenlerinden biri tam da buydu. Reform, sadece eşit ve adil olmayan toprak mülkiyeti sistemini dönüştürme ihtiyacına değil, aynı zamanda, şimdiye dek yoksun kaldığımız sanayinin yaratacağı ürünlerin gelecekte tüketicileri olması gereken köylülüğün alım gücünü arttırmak amacıyla servetin yeniden dağıtılmasına da hizmet etmiştir.

Sanayinin hızla geliştirilmesi, başarmaya çalıştığımız yapısal dönüşümlerin temel taşı olmalıdır...(Ekim, 1969)

Tüm bunların anlamı şudur. Peru'nun, de facto (bilfiil) olsun, seçilmiş olsun, farklı farklı hükümetleri, onyıllardır aynı sorunlarla yüzyüze olup aynı beyanlarda bulunurlarken, bir yandan da, başta Yanki emperyalizmi olmak üzere emperyalizm tarafından empoze edilen çerçeve içerisinde bürokratizmi geliştirip yarı-feodalizmi evrimsel bir şekilde dönüştürerek Peru toplumunu genişletmekten öte birşey yapmamışlardır; her bir hükümet özgül farklılıklar gündeme getiren özgül şartlarla karşılaşmış, ama hepsi de, Peru devleti denilen toprak ağası-bürokrat diktatörlüğünü muhafaza etmeye ve korumaya çalışmışlardır.

Genel anlamda, bunlar, Garcia'nın, “milliyetçi, demokratik ve halkçı devlet”inin üzerinde yükseldiği ve hükümetinin eylemlerine kılavuzluk eden Temmuz 1985 konuşmasının dayandığı temel taşlardır.

Sözümona “milliyetçi devlet.” Garcia, Birleşmiş Milletler'de, “Demokratik devrimi gerçekleştirebilmemiz için anti-emperyalist olmamız gerektiğini biliyoruz.” dedi. Ama anti-emperyalizm basitçe “ülkeyi bazı şirketlerin tekelci yapılarına karşı” korumak anlamına değil, emperyalizmin iktisadi temellerini oluşturan tekellere karşı cepheden savaş anlamına gelir. Bu, Occidental Petroleum'a verilen ihalede ya-

pıldığı gibi, dünyanın en büyük petrol tekeli kayırmak anlamına hele hele hiç gelmez. Kişi hem kendisini anti-emperyalist olarak adlandırıp, hem de aynı zamanda, esas olarak geri ülkeleri etkileyen en ciddi ve en somut sorunlardan biri olan dış borcun “yoksulla zengin arasında” ya da “Kuzey ile Güney arasında bir ilişki” meselesi olduğunu iddia edemez. Hepimiz biliyoruz ki, canalcı sorun, emperyalizmin özelliklerinden birini oluşturan, onun asalak niteliğinin, Lenin’in ifadesiyle “kupon keserek” yaşamanın bir ifadesi olan sermaye ihracıdır. Bu, ezilen ülkelerle onları sömüren ve ezen emperyalist ülkeler arasındaki ilişkinin çarpıcı ve tayin edici bir örneğidir -Garcia ise, ezilen ülkelerin, kendilerini ezen ve boğan aşırı borçların sorumluluğunu paylaştıklarını ima ediyor. İnsan hem anti-emperyalist olup, hem de dış borç sorununu süper güçler arasındaki dünya çapında rekabetten ayırmaya çalışamaz, bu rekabete seyirci kalıp gözardı ettiğini iddia edemez, ki bunun anlamı bu rekabete hizmet etmekten başka birşey olmayacaktır. Oysa yapılması gereken şey, dünyanın değişik bölgelerinde karşı-devrimci savaşlar körükleyen ve ezilenlere gözdağı vermek ve karşı gelmelerini önlemek amacıyla ellerinde atom bombaları üçüncü bir dünya savaşına hazırlanan, özellikle Üçüncü Dünya’yı her zamankinden daha derin ızdıraplara iten Yanki emperyalizmi ve Sovyet sosyal emperyalizmi tarafından yürütülen işbirliği ve rekabeti mahkum ederek, tüm bunlara karşı çıkmaktır. Aynı şekilde, insan hem anti-emperyalist olup, hem de diğer emperyalistlere, özellikle de Avrupa’lı emperyalistlere dünya yoksullarına yardım etmeleri için çağrıda bulunamaz, süper güçlerden anlayış ve destek bekleme hayaline kapılamaz. Occidental gibi şirketlere hizmet gündeme geldiğinde veya “yükümlülüklerimize saygı duyma” kisvesi altında ülkenin dış borçlarını kabul edip ödemeye söz verildiğinde ve dahası. amacı “Kamyon” lakaplı Hurtado (bir ABD “yardım” projesinde ABD Kara Kuvvetleri tarafından eğitilen Teğmen Hurtado, 1985’te Aqomarca’da köylülerin toplanıp kitlesel olarak katledilmelerinden sorumlu tutulmaktadır -KD) ve onun soyundan soykırımcı subayları eğitmek olan “askeri yardım” askıya alındığı zaman Garcia tarafından “emperyalist saldırganlık” diye kıyamet koparıldığında, bu sahte anti-emperyalizmin maskesi çabucak düşmektedir. Garcia’nın, İkinci Enternasyonal şeflerinden, Fidel Castro’dan ve Barrantes’in başını çektiği Birleşik Sol’a kadar varan “anti-emperyalist” suç ortakları da, böyle “yardım”ların arttırılması için koparılan yaygaraya kendi sesleriye katılmışlardır. Tüm bu yaygaradan sonra, Garcia, vadesi geçmiş borç ödemelerini nihayet yapmış ve soykırımcılıkta subay eğitmeye mahsus “askeri yardım” programı yeniden tesis edilmiştir. Borç ödemelerinde Peru’nun ithalat gelirinin %10’unu aşmayacağı konusunda verdiği tantanalı vaadlere rağmen, ekonomistlere göre, Garcia neticede bu gelirden, önce %35.5, 1985’in ikinci yarısında ise %56.9 oranında harcama yapmıştı (%14.7 kamu borçları, %6.4 Merkez Rezerv Bankası borçları ve %35.8 özel borçlar için). Bu şartları kabul etmediği takdirde Uluslararası Para Fonu’ndan (IMF) geri çekilme tehdidinde bulduktan ve IMF bunları reddettikten sonra, Garcia, yine de geri çekilmemenin daha iyi olacağı sonucuna vardı. Bu “milliyetçi devlet,” demek ki, aslında mevcut değildir; ve bu sahte anti-emperyalizm, gerçekte emperyalizm yanlılığıdır.

Sözümüne “demokratik devlet.” “İkinci olarak” diye devam ediyor bazılarının pek ümit verici buldukları bu konuşma, “demokratik bir devlete, sadece seçimle gelmiş olduğundan ve düşünce özgürlüğüne ve ifadesine saygı gösterdiğinden değil, aynı zamanda adalette son söz sahibi olarak oynadığı rolden ve *temel olarak ise yeni örgütsel yapısından* ötürü demokratik olan bir devlete ihtiyacımız vardır.” (abç) Birincisi, “demokratik olarak seçilmiş” olmasıyla ilgili olarak, bugünkü APRA hükümetinin kendi Anayasasını ve diğer kanunlarını çiğneyerek iktidara gelmiş olduğunu, kısaca, bu ülkenin cumhurbaşkanı seçilmek için Anayasa tarafından şart koşulan oyların %50 artı birini elde etmediğini, seçilmesinin, Yanki emperyalizmi ve içindeki sömürücü sınıfların, Silahlı Kuvvetlerin desteğini de alarak aralarında oluşturdukları sinsi işbirliğinin bir ürünü olduğunu daha önce gösterdik. Bunun içindir ki, Alan Garcia Perez, sadece cumhurbaşkanıymış gibi hareket etmektedir, dolayısıyla atadığı bakanlar ve onların uygulamaları, kendi kurallarına göre hiçbir yasal temele dayanmamaktadır. Aynı şekilde, Cumhuriyet Meclisi de, teşhir edilen ve karşı çıkılan, ayrıca hala temize çıkmamış olan skandallar yaratan hileli oylamadan dolayı derinden lekelenmiştir. Gerici düzende uygulandığı şekliyle, “düşünce ve ifade özgürlüğüne saygı”ya gelince, bu özgürlükler sadece sömürücülere, boyalı basın kuruluşlarının sahiplerine ayrılmıştır; ancak çarpıcı olan şey, savaş esirlerine karşı işlenen 19 Haziran katliamı hakkında dışarıya verilen haberlerde açıkça ve kuşku götürmez bir şekilde örneklediği gibi, APRA hükümetinin bu alanda empoze ettiği tıpatıp aynı yaklaşımla haber yayınlama şartını uygulamasıdır. Hükümetin kontrolünden kurtulan az sayıda kitlesel yayın üzerinde dolaylı ve hatta vahşi hayasız kısıtlamalar mevcuttur; El Nuevo Diario gazetesine ve televizyon programlarına uygulanan sansür ve baskılar bunun bariz örnekleridir. Bundan da öte, basit bir soru soralım: El Nuevo Diario veya Exuis X dışında, baskı, işkence, kaybolmalar yada halka karşı gerçekleştirilen soykırımı kınayan herhangi bir duyuru yayınlamayı kabul eden herhangi bir başka gazete veya kitlesel haberleşme aracı var mıdır? Ancak, halkın kazandığı ve yasalara zorla sokmuş olduğu özgürlükler ve haklar, basitçe düşünce ve ifade özgürlüğüne indirgenemez. Yaşama ve bedensel bütünlük hakkı, düşünce ve ifade özgürlüğü, ev ve postanın ihlal edilemezliği, toplanma, örgütlenme ve grev özgürlüğü, iş güvenliği sosyal haklar vs. ve aynı zamanda ölüsünü gömme hakkı - bu ülkede, bu sözde “demokratik devlet”te, bunlardan herhangi birine saygı gösterilmekte midir? Üstelik, olağanüstü halden, sokağa çıkma yasağı ve kutsal “kurulu düzenin savunma” sözünün ima ettiği tüm diğer uygulamalardan henüz bahsetmiş değiliz. Devletin “adalette söz sahibi” olmasına gelince, bunu, Sima ve Moraveco işçilerine, Canaria ve Pasco maden işçilerine, CİTE ve Sutep (öğretmenler) sendikalarının üyelerine, doktorlara, ülkenin dört bir yanındaki şeker pancarı işçilerine, Puno, Cuzco ve San Martin halkına ve Garagay gibi gecekondu sakinlerine sormak yeterli olacaktır -bu “adalette söz sahibi”nin Aqomarca ve Lurigancho’da yaptıkları, savaşın üç parıldayan siperlerinde son işlenen soykırım veya Garcia’nın işçilerin mücadelesi hakkında “Yeter artık! Sabrım taşı!” gibi heyecanlı çığlıkları yada APRA hükümetinin iktidara geldikten bu yana işçilere karşı uyguladığı bütün baskılar

da cabası. Tüm bunlar, “ulusal düzeni yeniden tesis etme ve otorite ilkesine geri dönüş” politikasının bir parçasıdır, ya da 1985 mesajında Garcia’nın söylediği gibi, “Eğer kulak asmayanlar karışıklık yaratırlarsa, devlet düzeni onları cezalandıracak, kanunu güçlü ve enerjik bir şekilde uygulayacaktır. Yalpalama, düzensizliği teşvik eder, bunun yerini kararlılık ve güçlülük alacaktır.”

Burada özel bir dikkate layık şey, devletin “yeni örgütsel yapısından ötürü temel olarak demokratik” olduğu iddiasıdır. Peru devleti temelde bir burjuva “temsilci demokrasisi” olarak, yani bir parlamenter demokrasi olarak tasavvur edilmektedir. Dolayısıyla, “yeni örgütsel yapı”dan kastedilen nedir? Devletin esas olarak sözde marjinalleşmiş kitleler arasında, gecekondularda ve dağlık “And trapezi” bölgesindeki köylüler arasında, planlı gecekondu örgütleri ve federasyonları, “Rimanacuy”, “halk aşevleri” taarruzu, “Dolaysız Yardım Programı” aracılığıyla kadınlarla yürüttükleri “Analar Kulübü” ve başka faaliyetler ile son dönemlerde yaratılan “Gençliği Geliştirme Programı” ile ve çeşitli “meslek dernekleri”nin vs. ele geçirilmesi ve tabii ki, ikili sendikacılık ve özellikle, örneğin son öğretmen ve doktor grevleri sırasında PAİT (Asgari Ücretli Hükümet Çalışma Projesi) ile yaptıkları gibi, APRA’nın kitleleri birbirlerine karşı kısırtmak amacıyla kuruluşunu ve eğitimini hızlandırdığı şok birlikleri gibi, yürüttüğü örgütsel çabalara ek olarak, “ademi merkezîyetçilik ve ademi yoğunlaşma”, bölgeselleşme, gelişme komiteleri, mini - bölgeler ve “sosyal tabanı oluşturan köylü toplulukları” ve “Milli Ekonomik Kongre”nin ardında yatan amaç, kısacası, devleti korporativist çizgi doğrultusunda örgütlemektir. Bu korporativist yapılanmaların örgütlenişinin, yasama kolunu giderek ağ gibi saran parlamenter krizde, hak ve özgürlüklerin sistematik bir şekilde reddedilişinde ve Alan Garcia’nın diktatörce eylem ve hareketlerinde -en yakın uşaklarının onu “idareci” diye adlandırmaları gayet manalıdır- ifadesini bulan faşist siyasi yaklaşımla yakından bağı vardır. Kısacası, bu çokça velvelesi yapılan “demokratik devlet” mevcut mudur? Hayır, kesinlikle değil. Gelişmekte ve hazırlanmakta olan, şimdiden ilerlemeler kaydetmiş olan ve geleceğe yönelik sinsi gelişmeler vaadededen faşist politikanın önderliği altında, bugünkü demokratik temsilcilik kurumunun yerine sosyal korporativist bir düzen geçirmektir.

Sözümona “Halkın devleti.” “Ancak,” diye devam ediyor 1985 mesajı, “halkın devleti, ülkenin yüz yüze bulunduğu acil ve ciddi sorunları çözmek zorundadır.” Ekonomi nasıl yönetilmiştir -halk kitlelerinin çıkarına göre mi? Daha önceden aynı mesajda, Garcia, “Bu vesileyle, ve görevim icabı, ekonomiyi yeniden düzenlemek ve onun devrimci dönüşümünü teşvik etmek amacıyla bir hükümet kemer-sıkma programı başlattığımızı ilan ediyorum...” (abç) İktidara gelir gelmez, Garcia, “yaygın düzenleme” dedikleri amaç doğrultusunda ve Arjantin Cumhurbaşkanı Alfonsin’inin bir uyarlaması olan acil bir plan yürürlüğe koydu (Alfonsin’in Uluslararası Para Fonu’nun başı J. de Larosiere tarafından da onaylanan planı, borca batmış olan ülkeyi IMF şartlarına uygun duruma getirmeyi hedefliyordu). Bu plan, önce Ekim 1985’te, sonra bir daha Şubat 1986’da ve daha sonra bir kez daha Temmuz 1986’da yeniden ayarlanmak zorunda kaldı. Genel anlamda diyebiliriz ki, bu plan,

bir yandan yarı - feodalizmle bağı içinde, emperyalizmin, bilhassa ABD emperyalizminin hakimiyeti altında bürokrat kapitalizmi geliştirme ihtiyacına cevap verebilmek için sık sık yeniden ayarlanırken, bir yandan da bürokrat kapitalizmin 1974'ten bu yana içerisinde bulunduğu krizin üstesinden gelinmeye çabalıyor ve ekonomi telaş içerisinde "yeniden faalleştirilme"ye çalışılıyordu. Hükümet, uzun bir süre, başlatmış olduğu "yeni ekonomi"nin büyük başarılarını selamlayıp durdu, ancak gerçeklerin oldukça farklı olduğu ortaya çıktı ve bugün, cumhurbaşkanlığı taslayan kişi, "yeniden düşünme" çağrısında bulunmak, gerçeklerle yüz yüze gelmek ve ayarlardır ortalıkta estirilen vakitsiz zafer iddialarından vazgeçmek zorunda kalmıştır.

Bazı noktalara göz atalım. Enflasyonda keskin düşüş konusunda bir sürü laf edildi, ancak şimdi açıktır ki, bugünkü hükümetin sözde "başarı"sını mümkün kılan, hükümetinin son dönemlerinde yaptığı enflasyoncu artışlar ve devalüasyonlar ile, Belauende idi. Birleşik Sol üyesi J. Iguiniz'in dediği gibi, "Daha önceki ayarlamalarda olduğu gibi, böylesi bir iktisadi paketten sonra enflasyonun belli bir seviyede duraksaması veya düşmesi normaldir." Ama, bundan da öte, enflasyonun kontrol altına alınması, ki bu temelde gerileticidir, zorunlu olarak "olduğundan daha yüksek reel ücret" yarattı, öyle ki, bunun sonucu "Ücret artışlarını dizginlemekle, hükümet, ekonominin yeniden faalleştirilmesini de dizginlemiş oldu." Bu nedenle, diyor bu yazar, hükümet enflasyonun düşürülmesinde hiçbir hak iddia edemez, aslında tek yaptığı, ücretleri ve çokça sözü edilen ekonomik genişlemeyi dizginlemek olmuştur.

Eğer reel ücretler sorununu daha derinden tahlil edersek, Ocak 1986'ya gelindiğinde bunun Temmuz 1985'teki alım güçlerinin %89.4'üne kadar düştüğünü görürüz. Ayrıca, şu da vurgulanmalıdır ki, Temmuz 1985 ücret artışları ilan edildiğinde "maaşlar tuhaf bir şekilde ücretlerden daha yukarı sıçradı", öte yanda ise toplu sözleşme kontratı olmayan işçiler kontratlılardan daha yüksek artışlar elde etti -birincisi %8.8, ikincisi ise %4.9 arttı. Actualidad Económica'nın söylediği gibi, "Hiçbir toplu sözleşmenin olmadığı sanayilere kıyasla toplu sözleşme kontratları olan benzeri işletmelerde, Mayıs-Şubat reel ücret artışları özellikle dikkat çekicidir: %36.9'a karşı %4.6!" Burada APRA hükümetinin sınıfsal bakış açısı ve amaçları oldukça aşıkardır. Hükümetin pek çok övündüğü asgari ücret artışlarına ilişkin, şunlar vurgulanmalıdır: Aylık bütçe sadece yiyecek için 2.586 inti iken, 700 inti'lik bir maaşın ne anlamı olabilir? Yiyecek fiyatları Temmuz 1985 ile Haziran 1986 arasında ne kadar artmıştır? Fiyat kontrolüne tabi olan ve piyasada bir görünüp bir kaybolan süt, ekmek, şeker ve pirinç gibi maddeleri katmazsak, şehirlerde, özellikle de başkentte, sadece halkın günlük ihtiyacı en temel gıda maddelerini hesaba katsak bile, bu artış oranı %210.8'dir.

Peki kırlarda neler oldu? Birçok gösterişli plan mevcuttu, özellikle de sözümona "And trapezi!" bölgesine ilişkin. Bölge için faizsiz borç ilan edilmişti, ancak bu krediler üreticilerin sadece yüzde sekiz ya da onuna uzatılmıştı ve bunların çoğu da dağlarda değildi. Ayrıca, %80'i sahilde ekilen tarım ürünlerine giden 3.200 milyon inti'lik "Tarım Teşvik ve Yiyecek Garanti Fonu" vardır. Gerçekte, "trapez" bölgesinin eline, sayısı belli olmayan topluluklara yarısı nakit, geriye kalanı da alışılmış

aracılar yoluyla topluluk projelerine malzeme biçiminde olmak üzere, sadece 50.000 intı geçti. Bununla ne başarılabilir ve kimin yararına? Kolaylıkla görülebilir ki, malzemeler kim denetliyorsa ona, özellikle de köylülerin karşılıksız emeğinden faydalanacak APRA partisi üyelerine yarayacaktır. Şu akılda tutulmalıdır ki, Halk Yardımlaşma Tertibi, sözümona yaptığı kamu faaliyetlerinde, neticede masraflarının sadece %23'ünü ödemekle kaldı, geriye kalan %77'yi ise köylüler kendi elleri ile ödediler. Bu tertibin halen işlemekte olduğunu da unutmayalım. Ayrıca, ithal yiyecek maddelerindeki büyük artışın yerel tarım üretimine indirdiği darbelerin yanı sıra bu tertibin, özellikle dağlık bölgelerde yerel tarım üretimini geliştirmeyi vurgulamasına karşın, bunun düşük fiyatlara ve devlet kontrolüne tabi kılmayı amaçladığı gerçeği de akılda tutulmalıdır.

Hükümetin, hakkında böbürlendiği bir başka tertip olan PAİT üzerinde de biraz durmak zorundayız. Bu program 1985'te, bir kısmı malla ödenen asgari ücret karşılığında, özellikle Lima ve çevresindeki gecekondularından %80'i kadın yaklaşık 50.000 kişiye iş sağladı. Hükümetin de itiraf ettiği gibi, program, başka yerlerde çoktan uygulamaya konmuş olan diğer programları tamamlamakta ve kaçınılmaz olarak daha çok işsizliğe yol açmaktadır. Ama bundan da öte, PAİT, marjinalleşmiş kitleleri örgütleyip denetim altına almak ve onları kitlelerin diğer kesimlerine karşı kullanmak için uygulanan bir metoddur. Şimdi de hükümet, 80.000'i dağlarda geriye kalanı da sahilde, özellikle de Lima'da olmak üzere, programa katılanların sayısını 150.000'e genişletmeyi amaçlıyor. PAİT'in özünde yatan korporativist siyasi amaçları kolaylıkla görebiliriz. Aynı doğrultuda, genelde proletarya ve işçiler üzerine yapılan çok yönlü saldırılar üzerinde durmak, özellikle, Anayasayı çiğneyen ve muazzam sayıda işçinin işsiz kalmasının yolunu döşeyen sözümona "iş güvenliği" kanununun altını çizmek zorundayız. Elbette "kanunca öngörülen tüm hakların" da ödenmesi şartıyla hem kamu hem de özel işletmelere asgari ücretle iki yıllığına işçi almalarına izin veren sözde "Acil İş Projesi"ne gelince durum daha da ağırdır, bu demektir ki, işsiz yada gizli-işsiz olan işçilerin yaklaşık üçte ikisi, bu muazzam açlar ordusu, karlar uğruna bir limon gibi son damlasına kadar sıkılmak üzere sermaye birikiminin boğazına atılacaklardır. İşçi sınıfını ve çalışan halkı, kendilerini sömürenlerin ve "halkın devleti"nin iyi kalpliliğine şükür ederek önlerine atılan kırıntıları kabul ettirmeye zorlamak amacıyla, halkın şikayetlerini hafifletmek, sendikalarını yıkmak, bölmek ve grevleri önlemek için hükümetin aldığı tedbirler ise işin cabasıdır.

Söylenen tüm sözlere rağmen, ne sağlık, ne de eğitime en ufak dikkat sevk edilmiş değildir. Ayrıca, devletin sağlık masraflarını düşürmek amacıyla, işçilerin ve çalışan halkın çıkarları pahasına, gene Anayasaya aykırı olarak sosyal sigorta ile Sağlık Bakanlığı hizmetlerini birleştirmiş bulunuyorlar. Eğitimde, kontrolü ele geçirmek isteyen APRA öğretmenleri ve otoritelerinin saldırısına uğramaktadır. Hükümetin devlet üniversitelerinin doğrudan kontrolünü ele geçirme çabaları, eski bir APRA rüyasını gerçekleştirmede son derece önemli bir uğraşmayı temsil etmektedir. Üniversitelere karşı kampanyalar başlatmalarının ve bir kaç ay önce bunları "terö-

rizmin merkezleri” olarak adlandırmalarının nedeni budur.

Tüm bunlara, geçen şubattan itibaren başlayan döviz açığının yanısıra, haziranda ortaya çıkmaya başlayan ticaret dengesinde açıklığa yolaçan ithalattaki artışa ek olarak, bu yılki ihracat kazançlarındaki 500 milyonluk düşüş de eklenmelidir. Bundan da öte, hükümet yalanlamalarına rağmen, büyüyen bir bütçe açığı mevcuttur, bu açık, ülkede halka her zaman kesinlikle acı çektirmiştir ve elbette tüm bunlar büyüyen dış borç sorununun üzerine kaçınılmaz olarak yığılmaktadır. Ama biz inançlı olmalıyız, çünkü, sözünü ettiğimiz mesajda dendiği gibi, “yiyecek bir gecede hasıl olmaz... ne de maaşlar... ama yine de, bir halk hükümeti, ülkenin polis güçleri tarafından himaye altına alınması gereken ulusal ahlaki güçlendirerek işe başlar.” Bu “ahlak” a daha şimdiden tanık olduk -polisin yeniden örgütlenmesi bunun en iyi örneğidir.

Tüm bunlar, Garcia'nın son temmuz 1986 mesajında şunları söylemesine yol açtı: “Zor bir yıl geçirdik. Eksiklikler ve sorunlar ortaya çıktı... ancak gerçek şudur ki efendim, bu zor bir yıldır ve gelecek yıllar da böyle olacaktır... bununla birlikte, sosyal ve ekonomik gelişme konusunda ve en önemlisi, ülkenin sabrını geliştirme konusunda, son oniki ay içerisinde ilerleme kaydetmiş bulunuyoruz.”(abç)

Özetlersek, bu bir “halk devleti” midir? Halk kitlelerine mi hizmet ediyor? Kesinlikle hayır. Bu, ülke içi seleflerinden ders çıkarmaya muktedir faşist bir siyasi önderlik altında Peru toplumunun korporatifleşmesi yönünde, yeniden piyasaya sürülen eski düşünceler, yeni şişe içinde eski şarap ve bir sürü demagoji eşliğinde ileri sürülen, bildiğimiz emperyalist-yanlısı, anti-demokratik ve halk düşmanı sınıf diktatörlüğüdür.

SAVAŞIN PARILDAYAN SİPERLERİNDE SAVAŞ ESİRLERİNE KARŞI İŞLENEN SOYKIRIM.

APRA'nın CONAPLANI (Ulusal Hükümet Planlama Komisyonu) ile Silahlı Kuvvetler'in başları ve bütün Velasccocu askeri danışmanlar arasında yapılan tüm toplantılara rağmen, gerici APRA hükümeti, kendisinin sözde “yıkıcılığa karşı savaşmak için yeni strateji”sini henüz halka açıklamadı. Aslında, bütün yaptıkları, birinci bölümde tahlilini yaptığımız eski stratejiyi sürdürmek olmuştur; olsa olsa, Silahlı Kuvvetlere daha çok ekonomik, siyasi ve sosyal kaynak sağlayıp, geliştirmekte ve gelişmeye devam edecek olan şiddetli halk savaşına karşı, karşı-devrimci savaşı şimdi polisten de yardım alarak daha da geliştirmesi için daha çok serbestlik tanımışlardır. İlk başlarda, bugünkü hükümet halk savaşını kaale almamaya çalıştı, ancak halk savaşı, Aqomarca'daki soykırımın birlikte hükümetin yüzünde patladı; ardından hükümet, Silahlı Kuvvetler Birleşik Komutası şefini azlederek, bu katliamın sorumluluğundan yakayı sıyırmaya çalıştı. Ama bu bir aldatmacaydı, çünkü, Yanki birliklerinin ormanlık bölgeye girişi konusunda ortaya çıkan düşünce farklılıklarından ötürü, bu görevden alma kararı zaten bir hafta öncesinden alınmış bulunuyordu, orduda gereken diğer değişiklikler ise, askeri komutanın kendisi tarafından halledil-

mişti. Ancak hatırlanmalıdır ki, Aqomarca'daki soykırımdan bir kaç gün önce, o zaman 2. Askeri Bölgenin başında olan General Jarama, beş general, sekiz albay ve yarbay eşliğinde Ayacucho'da bulunuyordu. Orada ne yapıyorlardı? elbette ki, Garcia'nın kendisinin başkanlık ettiği Milli Savunma Konseyi tarafından onaylanan bir planı harekete geçirmekle maşguldüler. Vaad edilen tahkikatlara gelince, eldeki tüm delillere rağmen hepsi de boşa çıktı ve daha sonra göreceğimiz gibi, soykırımcı caniler Hurtado ve Artaza ödüllendirelerek "demokrasi kahramanları" olarak ilan edildiler. Dolayısıyla, atmalar ve tahkikatlar aynı madalyonun iki yüzüydü ve bu manevranın başlıca amacı Birleşmiş Milletler önünde adil bir tavuskuşu gibi caka satan, silahlı kuvvetlerin ve polislin baş şefi "Bay Anayasal Cumhurbaşkanı"nın uluslararası imajını korumaktı. "Halkın hayatına ve haklarına saygımız, dünyaya sunduğumuz demokratik özelliklerimizi oluşturmaktadır. İşkenceyi, kayıpları veya yargısız idamı hiçbir şey haklı çıkaramaz. Vahşiliğe vahşilikle karşı konulmaz." Herkes Garcia'nın söylediklerini ve yaptıklarını bir kıyaslasın! Bu kelimeler, 28 Temmuz 1985'te sözde "Barış Komisyonu"nda söyledikleriyle tamamen uygunluk arzetedir. O zamanlar Garcia ne yapmaya çalışıyordu? Ne yaptı ve nereye geldi? Haziran katliamının bir suç ortağı olarak, Garcia, su alan bir tekne gibi sonunda batmış durumdadır; ciddiyet ve vakarla kendi tutuklu taraftarları için bir af pazarlığına girişen Birleşik Sol ise, halen Garcia'nın vaadini yerine getirmesini beklemektedir.

Arkasından, Ekim 1985'te Lurigancho soykırımı cereyan etti. Bunun ardından, gerici APRA hükümeti, Ayacucho eyaletinin La Mar ilindeki Llochegua ve Corazon Pata'da, güya "Senderistaların kitlesel çapta teslim olduğu" şeklinde büyük bir maskaralık sahneledi. (Senderista, Peru basınında PKP üyelerine verilen addır -KD). Hatta basın, Garcia'nın başkanlık sarayında kabul ettiği, "başkomutan" ile "teslim olan liderler" arasında yapılan, sözümona "anlaşılır güvenlik nedenler"inden dolayı hiç kimsenin hiçbir şey duymaması, ya da kimsenin yüzünü görmemesi için uzaktan filme alınan, uydurma bir toplantı yayınladı. Ancak tüm bunları başlatan operasyonda yer alan deniz komando subayının beyanlarının kamuoyuna sunulmasıyla birlikte acemice tasarlanmış bu plan çok geçmeden darmadağın oldu. 25 Ekim 1985 La Republica'ya göre, "subayın kendisi" bu muhabir tarafından röportajı yapıldığında, "kadın, erkek ve çocuk dahil sözkonusu yaklaşık yüz kadar insanın Silahlı Kuvvetlerin Corazon-Pata ve Llochegua'daki üslerine kendi istekleriyle geldiklerini tersine Deniz Kuvvetleri tarafından yüksek dağ silsilelerinde toplanıp daha sonra kamplara götürüldüklerini açıkladı. Teslim olduklarında silahlı olup olmadıklarını sordüğümüzde, Yüzbaşı 'Anibal', hayır yanıtını verdi". Ünlü "teslim olma" aldatmacası işte buydu.

Herhalükarda, bu planlar, eylemler, soykırımlar ve aldatmacalar, APRA'nın halk savaşına karşı tedbirlerinin bir parçasıydı. 18 Mayıs 1985 El Nacional'den bir alıntı yapacak olursak, "APRA, hükümet oluşunun ilk yüz günü içerisinde terörizmi ezmeye çalışacaktır. Bu, acil planın amaçlarından biri ve APRA'nın Milli Hükümet Planlama Komisyonu (CONAPLAN) tarafından hazırlanan ve onaylanan kapsamlı hükümet planının bir parçasıdır." Ancak herşey, bütün manevralar ve "amaçlar",

halk savaşının yıl sonundaki yeni muhteşem saldırısı ile birlikte suratlarında patladı. Ordu komutanı General Guillermo Monzon Arrunategui, Deniz Kuvvetleri şefi Komiral Victor Nicolini ve Hava Kuvvetlerinin başı General Luis Abram Cavallerino'nun başkanlığındaki Birleşik Komuta ve tüm danışmanları Şubat 1986 başlarında bir kaç günlüğüne Ayacucho'ya yolculuk etmek zorunda kalmışlardı. Neden? Esas itibarıyla, sonradan Garcia'nın Milli Savunma konseyi tarafından da onaylanan yeni planları formüle etmek için. Bunun sonucu, özellikle 5. Siyasi Askeri Komutanlık Bölgesinde, yeni operasyonlar başlatıldı. Daha önce birinci bölümde de gördüğümüz gibi, devrimci savaş, başkentin kendisinde de şiddetli ve ağır darbeler indirerek, daha da gelişti.

Haziran 1986 soykırımı, hem bu genel çerçeveye ve bir yıl öncesinden hazırlanan özgül planlar doğrultusunda, hem de APRA hükümetinin yaklaşan birinci yıldönümünü ve Garcia'nın, içteki siyasi ve askeri planlarının başarısızlığı ve uluslararası politikasının uğradığı gerilemeleri dengelemek amacıyla, "üçüncü dünya lideri" imajını pekiştirmek ve hükümetinin uluslararası alandaki konumunu güçlendirmek için bir trampen olarak kullanmaya çalıştığı sözümona "Sosyalist Enternasyonel" in planlanan kongresi de hesabı katılarak değerlendirilmelidir. Bu çerçeveye ek olarak, Belaunde hükümetinden ve 31 Ekim 1985'te APRA hükümetinden koparmış oldukları ve kendilerini "özel mahkumlar" olarak tanıyan, hem Peru devleti hem de Peru Anayasası ve ilgili kanunlarca tanınan uluslararası yasaların da garanti ettiği hakları kabul eden anlaşmalar ihlal edilerek savaş esirlerine karşı sistematik provokasyonların şiddetlendirilmesi de sözkonusuydu. İmzalanan belgeler ve haklar sağlam ve kararlı mücadelelerle kazanılmıştı; gerçekten de bunların elde edilebilmesinin başka hiçbir yolu yoktu. Bu provokasyonlar arasında, El Fronton'a yapılan donanma saldırıları, hapishane üzerinde yapılan keşif uçuşları, aynı zamanda savaş esirlerinin aileleriyle destekleyicilerine karşı diğer provokasyonlar, mahkemeye götürülen mahkumlara yapılan ölüm tehditleri ve dayaklar da vardı. Ayrıca, mahkumları yeni Canto Grande Toplama Kampı'na nakletmek için yeniden bir kampanya başlatılmış ve hapishane yetkilileri bu konuda provokatif beyanlarda bulunmuşlardı. Parlamento, mahkumların kendi yörelerindeki hapishanelere nakledilmelerini şart koşan bir kanun onayladı, ancak Garcia bu kanunun uygulanmasını erteledi. Tüm bunlar akılda tutulursa, açıkça görülebilir ki, geniş çaplı bir soykırım planı mevcuttu, bir yolunu bulup, kendi sözümona "demokrasi"lerini ve APRA hükümetini, özellikle de Garcia'yı güçlendirmek ve halk savaşına ağır bir darbe indirmek amacıyla APRA hükümeti ve Garcia bu soykırımı gerçekleştirmek üzere siyasi olarak en elverişli anı kolluyorlardı.

İşte şiddetli sınıf mücadelesi ve Partinin önderliğindeki silahlı mücadelenin gelişmesi, aynı zamanda genelde devrimle karşı-devrim arasında esas olarak silahların şiddeti ile altı yılı aşkın bir süredir verilen bu mücadelenin siyasi çerçevesi içerisinde, savaş esirleri başkaldırdılar. Garcia'nın siyasi önderliği altındaki gerici Peru devleti, hükümeti, Silahlı Kuvvetleri ve polisinin cevabı, uluslararası düzeyde yankı yaratan ve dehşetli kınamalara yolaçan vahşi, soykırımcı bir imha operasyonu oldu;

Alan Garcia'nın üzerine iddiaya girdikleri uluslararası prestiji kumdan bir şato gibi ufalandı; içte ise olay, APRA hükümetinin şimdiye değin karşılaştığı en ciddi bunalmaya neden oldu. Soykırım gericiilerin kendi aralarındaki çelişkileri keskinleştirdi, özellikle de "terörizme karşı birleşik cephe" önererek bir suç ortağı gibi davranan APRA'cı Barrantes'in başını çektiği Birleşik Sol'da dahil, siyasi kurumları tümenden sarstı ve artık lanetleri asla yokedilemeyecek olan halk kitlelerini şoka uğrattı. Bu nedenle, üstüste işlenen bu gözü kör soykırımcı cinayetler hem dünya çapında kınamalara yolaçmış, hem de kolay kolay dinmeyecek yankısı uzun dönem sürecek olan bir siyasi krizi gündeme getirmiştir.

Haziranda, Peru Komünist Partisi şu kararı yayınladı:

Tüm ülkelerin proleterleri birleşin!

KAHRAMANLIK GÜNÜ

Seleflerinin izinden giden gerici APRA hükümeti, halk savaşına karşı ta başından itibaren soykırıma başvurmuş, bunu süslü demagojisi ile seçimci oportünistlerin desteği ve yardımı ile örtbas etmiştir. Bu, Peru devletinin polisi ve Silahlı Kuvvetleri tarafından Aqomarca, Umaru, Bellavista ve Lloclapampa'da işlenen cinayetlerle fazlasıyla ispatlanmıştır.

Gericilik, savaş esirlerine karşı sinsi hedefler amaçlamış, onların soykırımcı bir şekilde imhasını planlamıştı. Bu, geçen yıl ekimin 4'ünde Lurigancho hapisanesinde 13 savaşçının korkakça ve canice katledilmeleriyle gerçekleşti. Bu, halen cezasını bulmamış olan bir başka iğrenç suçtur ve bu suçlulara gereken cezayı vermeye ancak muzaffer halk muktedir olacaktır.

1986 haziranın 18'inde, hükümetin ve onun Silahlı Kuvvetlerinin tezgahladıkları kıyımı, mahkeme ve yetkililerin önünde açıkça ve defalarca lanetledikten sonra, El Fronton, Lurigancho ve Callao'daki savaş esirleri, başlatılmış bulunan yeni soykırıma karşı başkaldırdılar. Onlar, 26 tane oldukça adil ve makul talepler ileri sürerek, devrimin ve hayatlarının müdafaası için ayaklandılar.

Ayın 19'unda, Garcia'nın başını çektiği APRA hükümeti sözde bir "barış komisyonu" tezgahlamak gibi iğrenç bir maskaralıktan sonra, en alçak ve şeytani imha operasyonunu dizginlerinden boşalttı, korkunç soykırımı gerçekleştirmek amacıyla Ordu, Deniz ve Hava Kuvvetlerini ve polisi Birleşik Komuta altında seferber ederek yüzlerce savaş esirini, gerilla savaşçısını ve halk evladını katletti, bir kez daha halkın ateşli kanını oluk oluk akıttı. Alan Garcia, onun kabinesi, Birleşik Komuta, Silahlı Kuvvetler ve polis, halkın asla unutmayacağı ve sadece halkın cezalandıracağı bu alçak lekeyle damgalansınlar!

Halkın Gerilla ordusu savaşçıları, savaş esirleri, "İsyan Etmek Meşrudur" sloganı ile yiğitçe ve cüretkarca savaşmış ve tarihin, sadece bir halk savaşının öne çıkarabileceği örnek kahramanlar olarak bağrına basacağı bir kahramanlık, yiğitlik ve cüretkarlık abidesi yükseltmişlerdir.

Bu nedenle, 19 haziran, ebediyen **KAHRAMANLIK GÜNÜ** olarak kalacaktır. Bu kahramanların kanları daha şimdiden silahlı devrimi beslemekte, alevlerini körüklemekte, dalgalanan dev bir bayrak gibi yükselmekte ve susmak bilmeyen bir sa-

vaş çığlığı gibi kaçınılmaz nihai zaferin çağrısını yapmaktadır.

Kavgada düşen bu savaş esirlerinin şanlı ölümleri, şimdiye değin dökülen kanlara sarılıdır ve onlar önünde biz komünistler, savaşçılar ve halk evlatları, onların parıldayan örneğinin izinden gitmeye, Marx, Engels, Lenin ve Mao Zedung'un, lmsz Marksizm-Leninizm-Maoizmin ebedi muzaffer bayrağı altında komünizmin sönmez ışığı tüm dünyada hakim olana dek halk savaşını dünya devrimi hizmetinde geliştirmeye sarsılmaz kararlılığımızla and içiyoruz.

şehit düşen kahrmanlara şan olsun! Yaşansın devrim!

Merkez Komitesi

Peru Komünist Partisi, Haziran 1986

Bundan da öte, aynı zamanda gerçeklerin ortaya çıkmasını ve olayların tıpkı vukuu buldukları gibi tarihe geçmesini de sağlamak zorundayız; herkesin de görebileceği gibi, tanık olduğumuz hadiseler daha şimdiden tarihimizin sabit bir parçasıdır ve biz bunların bizden sonraki nesillere olduğu gibi geçmesini sağlamaktan sorumluyuz. Açık seçik ortaya koymak gerekirse, sorun her şeyden önce Alan Garcia, AP-RA partisi nderliği, Kabine, Birleşik Komuta, Silahlı Kuvvetler ve polisin sorumluluğudur. Gün gibi açıktır ki siyasi sorumluluk esas olarak, cumhurbaşkanlığı taslamasının yanısıra Silahlı Kuvvetlerin de baş komutanı olan Alan Garcia'nın omuzlarındadır ve polisin de yardımıyla Birleşik Komuta'nın nderliği altındaki Silahlı Kuvvetler tarafından gerçekleştirilen soykırımcı imhayı yöneten, esas olarak Garcai ve onun kabinesi olmuştur.

İkinci olarak, Birleşik Sol nderliği ve özellikle, bu örgütün başı APRA'cı Barantes de aynı zamanda sorumludur. Özellikle de belediye başkanı tam bir suç ortağıdır, nk onun sözümona "terörizme karşı birleşik cephe" ağrısı, soykırımın hazırlanmasına kuşku götürmez bir şekilde yardım etmiştir.

ncs, siyasi partilerin ve Kilise liderlerinin, durum ve alınacak tedbirler hakkında haberdar edilmiş oldukları genellikle bilinmektedir. Dolayısıyla , şu soru ortaya çıkıyor; onlar ne yaptılar? Suskunlukları, buna katıldıklarına ve bazı durumlarda ise buna suç ortaklığı yaptıklarına işaret etmiyor mu?

Dördüncüsü, basın ve yayında sel gibi akıtılan kurnaz çarpıtmalar ve iğrenç imalar, tahammül edilecek cinsten değildir. Bunlar arasında, haftalık gazete Amauta, şaşkınlık ve nefret yaratmıştır. Byleyi arpıtmalar ve imalı ifadeler halka mı yoksa gericiliğe mi hizmet etmektedir? Hiçbir anlaşmazlık ve karşıt görüş bu iğrenç pisliği haklı gösteremez, hele hele sözkonusu, düşünceleri uğruna hayatlarını feda etmeye gönüllü, her dürüst insanın saygısına layık savaşçılar ise.

Beşincisi, bu soykırımcı imha hiç kuşkusuz ülkedeki sınıf mücadelesinde bir kilometre taşıdır ve yankıları, APRA hükümetinin bugüne değin karşılaştığı en büyük krizini gündeme getirerek hem ite, hem dışta şok yaratmıştır. Bu olay, hakim sosyal sistemin rmşlğn ve ne kadar uzun sürse sürsün, onu tepeden tırnağa alaşağı etmenin yadsınamayacak zorunluluğunu göstermektedir, nk tarih şimdiden bunu talep etmektedir; bundan da öte, olaylar son derece berrak bir şekilde, AP-

RA ve düzmece cumhurbaşkanının sahte “milliyetçi”, “demokratik” ve “halkçı” maskesini paramparça etmiş, görmek isteyen herkese işin özünü -hükümetin izlediği ve izlemeyi sürdüreceği faşist korporativist yolu- sergilemiştir.

Son olarak, 1980’den bu yana gelişmekte olan silahlı eylemler, bazı insanlar her ne sebepten dolayı görmeyi arzu etmeseler bile, göstermektedir ki, sınıf mücadelesinin coşkun ifadesi olarak güçlü, günbegün büyüyen ve kitleler tarafından yaşatılan bir halk savaşı gelişmektedir; kitle desteğinin inkara gelir yanı yoktur, çünkü halk savaşının devamlılığı, kalıcılığı başka tarzda izah edilemez. Peru Komünist Partisi’nin önderlik ettiği bu halk savaşı, dünya devriminin bir parçası olarak, halkla birlikte kurtuluşuna hizmet ettiği proletaryanın muzaffer ideolojisi Marksizm-Leninizm-Maoizm’in izinde yürümektedir. El Fronton, Lurigancho ve Callao’daki ‘Savaşın Parıldayan’ siperlerinde Parti üyelerine, Halkın Gerilla Ordusu savaşçılara ve bizle yan yana savaşan halk evlatlarına karşı işlenen soykırım, halk savaşımızın ayrılmaz bir parçasıdır; ve dahası, bu savaşın bir kilometre taşıdır. Başkaldırılarıyla onlar, üzerinde David Javier Guevara Torres (Alejandro) ve Victor Felipe Vidal Marino (Jose) yoldaşlarımızın ve diğerlerinin isimleri sonsuza dek kazanmış bulunan ve ebediyen Kahramanlık Günü olarak anacağımız bir abide yükselttiler. Bu soykırımın işlendiği ortama gelince, ilk imzalı anlaşmanın kazanıldığı 13 Temmuz 1985’teki ortak mücadele, aynı yılın 4 Ekim’indeki soykırım ve bunun tabii bir sonucu olarak gerçekleşen ve aynı ay içerisinde APRA hükümetinden ikinci bir anlaşmanın koparıldığı, ayın 31’indeki soykırımı vurgulamak kaydıyla, Savaşın Parıldayan Siperlerinde yer alan farklı mücadeleleri gözönünde bulundurmalıyız. Verilere gelince, Haziran 18 ve 19 olaylarının iyi bir kronolojisi gerekmektedir; bunun ötesinde, genel eğilim Lurigancho’daki olaylar üzerinde durmaktır. Oradaki olayların özel önemini hiç de azaltmamak kaydıyla, El Fronton’da olanları teşhir etmek de çok önemlidir; oradaki olayların üstünü örtmek, sinsi soykırımı gerçekleştiren, bu politikayı şehit düşen kahramanların cesetlerini yok ederek bugün de sapık ve kana susamış bir şekilde sürdüren bir kurum olan Deniz Kuvvetlerinin sorumluluğunu örtbas etmek anlamına gelir. Cumhuriyet Muhafızlarını koçbaşı yapmaya çalışmasına rağmen, ordunun Lurigancho’daki sorumluluğunu bir kez daha vurguluyoruz: Cumhuriyet Muhafızları suç ortağıdır, ancak asıl suçlu değildir. Aynı zamanda, duruma ilişkin ilk adımları atan ve kaale alınmamalarıyla birlikte istifa eden, bunun üzerine yerleri askeri adalet mahkemesi üyeleri tarafından doldurulan adli ve parlamenter yetkililerin imzalamış olduğu beyanlara da işaret etmek uygun olacaktır. Aynı şekilde, hiçbir arabuluculuğun olmadığı yerde gerçekten varmış gibi gösterilmesine ya bilinçli olarak ya da dalavereler sonucu hizmet eden sözümona “Barış Komisyonu”nun oynadığı rolü de açığa çıkarmak faydalı olacaktır. Katliamdan sonraki gelişmelere gelince, Garcia’nın İkinci Enternasyonal’in Kongresinde ve televizyonda yaptığı konuşmalar ve her şeyden önce Lurigancho’daki icraatını tahlil etmek son derece önemlidir. Ta başından itibaren gerçeklerden haberdar olan Garcia, bunu örtbas etmek, sahtekarlık yapmak ve özellikle kendi imajını korumak için, histerik bir demagoji tufanı kopardı. Şu da vurgulanmalıdır ki, Alva’nın ilk başta ortalıkta

olmayışı, Kabine başkanı olarak onu sorumluluktan katiyen alıkoyamaz; dahası, kendisi Lurigancho'da hazır bulunduğu ve tüm gerçeklerden haberdar olduğu halde, kendisini her türlü sorumluluktan kurtarmak için kurnaz bir sessizliğe bürünmüştür. Aynı şekilde, sahte "ahlaki nedenler"den dolayı kurnazca istifa etmesine karşın, o zamanki Adalet Bakanı Gonzales Prada'da doğrudan sorumludur. Şu gerçek hatırlanmalıdır: Prada, 15 Haziran 1986 kanlı olaylarından sonra, terörizmle suçlananların Canto Grande'ye nakledilmeyeceklerini söylemişti, ancak "istifası" ile kendi imajını gelecek için temiz tutmak istemektedir.

Bu siyasi sorumluluk sorununun yanısıra, diğer sorumlular: Ordudan, Birleşik Komuta Başkanı General Monzon Arrunategui ve sırasıyla Deniz ve Hava Kuvvetleri üyeleri olan ve yine Birleşik Komuta'dan Koramiral Nicolini ve General Abram Cavallerino ve operasyonun esas olarak yönetiminden sorumlu olanlar ve ikincil derecede sorumluluk taşıyan polistir. Bu adamlar, Cenevre Anlaşması gibi en temel ve evrensel olarak kabul edilen savaş kurallarını bile ihlal ederek Yanki efendilerinin kendilerine öğrettiği katliam ve imha planlarını düzenlediler, örgütlediler ve gerçekleştirdiler. Aynı şekilde, olayları, kamuoyunu ilgilendirdiği için açıklanması gereken bir mesele olarak ele almak yerine, bunlara kötü niyetli bir şekilde bir sır gibi yaklaşarak, sonra da incelemeyi parlamentonun bir sonraki oturumuna erteleyen Meclis Daimi Komisyonu'nun oynadığı rolün de tahlil edilmesi şarttır. Daimi Komisyon'da yer alan farklı partilerin icraatları özellikle de komisyonda bulunduğu raporda, devrimin savunulması için başkaldırıları ve onların hayatlarını lanetleyen, akrabalarının haklarını ise dilenerek elde edebilecekleri bir insani armağanmış gibi ele alan B.S.'unki.

Son olarak, sözde "Sosyalist Enternasyolal"ın bu soykırımında oynadığı çirkin rolü, proletarya ve dünya halkları önünde lanetlemeliyiz. Hatırlanmalıdır ki, Sosyalist Enternasyonal'in geldiği yer, sebatla uygulanarak dönemlerin hezimetine ve Büyük Ekim Devrimi'ne yol açan Lenin'in Emperyalist savaşı devrimci bir savaşa çevirme tezine karşı, birinci büyük emperyalist yağma savaşında kendi burjuvalarını savunan ve "anavatan savunması" sloganı altında kitleleri mermi olmaya götüren eski revizyonistlerdir. Aynı zamanda, Ebert önderliğindeki sosyal-demokrasinin yürüttüğü karşı-devrimci faaliyet de hatırlanmalıdır -bunlar, sömürücüler ve Alman militaristlerle birleşerek, Alman devrimini ateş ve kan içinde boğmuş, bütün Avrupa'da devrimi dizginlemiş; parlamenter-kretenizme giderek daha da batarak, emperyalizmin bir dayanağı, proletarya ve halk arasında devrimci kıvılcımları boğmada kullanılacak itfaiyeciler haline gelmişlerdir. 1950'lerden bu yana, esas olarak Avrupa emperyalizminin hizmetinde sosyal demokratik partiler olarak dalaverelerini sürdürmek üzere içeriği boş da olsa üzerlerinde kalan bir kaç Marksist terimi de eskimiş yapraklar gibi bir kenara fırlatıp, son bir kaç on yıldır, bu efendilerinin hizmetinde Latin Amerika'daki nüfuzlarını genişletmeye çalışmışlardır -ki kongrelerini Lima'da yapmak için bu denli sabırsız olmalarının nedeni buydu. Özellikle de, bir yanda Peru'da verilen halk savaşına kara çalarken, öte yandan Garcia'yı soykırımdaki sorumluluğundan temize çıkarmaya çalışan, onun iğrenç ve zavallı savun-

masına koşan parti şefleri Willy Brandt'ı lanetlemeliyiz. Aynı şekilde, Venezuela'daki silahlı mücadeleyi aynı kendinden önce gelenler gibi ateşle kanla ezen ve bugün demokrat geçinen, Garcia ve APRA'nın büyük savunucusu durumunda olan eli kanlı kabadayı Carlos Andres Perez'ide lanetliyoruz. Dolayısıyla, Haziran soykırımını örtbas etmeye çalışmakla, bu sözde "Sosyalist Enternasyonal", kendisini proletarya ve halkın, bu kez de Peru proletaryası ve halkının, zalimce imha edilen yüzlerce evladının kanlarını oluk oluk akıtarak sürdürmektedir; ama böyle yapmakla, örtbas etmeye çalıştıkları soykırımın yarattığı şok ve sarsıntılar içerisinde gerçekleşen kongrelerini zayıflatmış, kendi iç çelişkilerini kızıştırmışlardır ve gündem değişiklikleri ve iptal edilen oturumlar kargaşası arasında kongre sessiz sedasız ve ihtişamsız bir şekilde sönüp, toplantı merkezini koruyan binlerce asker ve polise rağmen, zamanından önce sona ermiştir. Böylelikle, başkaldırı ve ardından gelen katliam, iğrenç "Sosyalist Enternasyonal"ın uzun ve kara tarihinin maskesini bir kez daha düşürmeye hizmet etmiş, emperyalizm yanlısı gerici özünü açığa vuran ve şok tesiri yapan kanlı yeni bir dersin elde edilmesini sağlamıştır.

Bu soykırımcı imhanın ardından Garcia, dünyanın başlıca gazetelerinde Peru halkına sekiz milyon dolara malolan koca ilanlar vererek, kanla damgalanmış ellerini temizlemeye ve kendi imajını beyhude bir çabayla restore etmeye çalıştı. Bu çabalarını, Caracas'taki El Nacional gibi yabancı yayınlarda yayınlanan "röportajlar" da alaycı ve rezil yalanlar söyleyerek bugün de sürdürmektedir: "Hayır. Deniz komandolarının El Fronton'da tek yaptığı, patlayıcılarla bir yarık açılmasında yardımcıda bulunmak olmuştur." Lurigancho'da savaş esirlerinin kurşunlanmasına değinirken ise şöyle söylüyor; "Biz bunu kınadık. Bu suçla ilgili yüz kişiyi tutukladık, şu anda hepsi hapiste bulunmaktadır." Ancak, en az boşcakası kadar büyük hataları yüzünden maruz kaldığı siyasi yenilgi karşısında, Belauende ve diğerleri gibi, o da, devrime olan nefretini ifade etmek için aynı bayatlamış hakaretlere başvurmuştur. Geçenlerde ABD dergisi News Week'e şunları söylemiştir: "Işıklı Yol, Pol Pot tipinde anarşik ve zalim bir feverbandır ve bundan dolayı ben Işıklı Yol'a vargücümle karşıyım." Bütün bu demagojik manzara ardında yatan temel sorun açık ve somuttur - "Bay Anayasal Cumhurbaşkanı, silahlı kuvvetler ve polisin başkomutanı"nın Temmuz 1986 mesajında açıkça belirttiği gibi, Peru devletinin ve onun gerici APRA hükümetinin karşı karşıya bulunduğu esas problem halk savaşıdır: "Demokrasimiz önündeki başlıca engel, yıkıcı şiddettir; yine aynı mesajda, gerici devlete ve kendisine engel teşkil edenin ne olduğunun iyice bilincinde olarak, geçenlerde şu sözleri bilmem kaçınıcı kez tekrarladi; "anayasal hükümete sadık, saygılı ve itaatkar Silahlı Kuvvetleri ve polisi selamlar, tam desteğimi beyan ederim."

Senelerdir, fakat özellikle soykırımdan bu yana, burjuva pasifizmi ve kitleler adına devrimci şiddeti kınama ve Partiyi sekterlikle suçlama yoluyla halk savaşını mahkum etme çabaları çoğalmış bulunuyor. Gerçeği görmeye muktedir olan ve özellikle görmek zorunda olan herkesin aşağıdaki şu alıntılar ve tecrübeler üzerine

ciddi ve derinlemesine düşünmesini öneriyoruz.

Pasifizme ilişkin. Soruyoruz, yapılan barış çağrıları, Silahlı Kuvvetler, Garcia, APRA, vb.'nin yürütmeye çalıştığı "pasifikasyon (teskin etme, yatıştırma -çn)" ile uyum içinde değil midir? Bu bir tesadüf müdür? Hayır - 1970'lerde Uruguay'da olanlar hatırlanmalıdır. Tupamaros'larla savaşılabilmek için, baskıcı güçler de "pasifikasyon"un gerekliliğini öne sürmüşlerdi. Revizyonistler, önderleri Rodney Arismondi'ye göre, barış, adalet, demokrasi ve diğer talepler için bir hareket yaratmanın propagandasını yapmışlardı; sonuç olarak, hepimizin bildiği gibi, tüm bunlar, Uruguay gericiğinin Tupamaros'ları ezmesine yardım etmeye hizmet etmişti. Öyleyse, ülkemizde de istedikleri bu mudur? Halk savaşının ezilmesi midir? Fark şudur ki, burada gelişmekte olan, Marksizm-Leninizm-Maoizm, Rehber Düşünce'nin izinde giden bir Komünist Partisi'nin önderlik ettiği bir halk savaşdır; biz Tupamaros değiliz, bizimki, farklı bir ideolojiyi ve bundan kaynaklanan herşeyi içerir. Lenin'in şu sözleri üzerinde ciddi bir şekilde kafa yorulmalıdır: "Marksizm, pasifizm demek değildir. Savaşın hızla sonuçlanması için savaşım, kuşku yok ki gereklidir, ama 'barış' isteği ancak devrimci bir savaşım çağrısı ile proleterce bir öz kazanır. Devrimler birbirini izlemezse, sözde demokratik bir barış, bir küçük-burjuva ütopyasıdır" -"Süreklili ve demokratik barış isteyen herkes, hükümetler ile burjuvaziye karşı, bir iç savaştan yana olmak zorundadır."

Devrimci şiddet üzerine, Lenin tarafından "zora dayanan devrim övgüsü" diye nitelendirilen Engels'in şu sözleri akılda tutulmalıdır:

"...Ama zor, tarihte başka bir rol (kötülük kaynağı olmaktan başka bir rol), 'devrimci bir rol' de oynamış; Marks'ın sözlerine göre, bağrında yeni bir toplum taşıyan her eski toplumun ebesiymiş; toplumsal hareketin, sayesinde donmuş ve ölmüş siyasal biçimleri altettiği ve parçaladığı aletmiş, -bunlardan Herr Dühring'de tek söz bile yok. İktisadi sömürü rejimini devirmek için, zorun belki de -ne yazık ki- zorunlu olacağını iç çekmeler ve inlemeler içinde kabul eder. Çünkü her zor kullanımı, onu kullananın ahlakını bozar. Ve bu, her muzaffer devrimin sonucu olmuş olan yüksek bir ahlaki ve entellektüel atılım karşısında ileri sürülür. Halka belki de zorla kabul ettirilebilecek zorlu bir çatışmanın, hiç değilse Otuz Yıl Savaşı utancından sonra ulusal bilince işlemiş bulunan kölelik ruhunun kökünü kazıma üstünlüğüne sahip bulunduğu Almanya'da ileri sürülür. Demek bu sönük, tatsız ve güçsüz vaaz anlayışı, kendini tarihin gördüğü en devrimci partiye zorla kabul ettirme sevdasında!"

Ve Lenin'in öğrettikleri üzerine, "Tüm Marks ve Engels öğretisinin temelinde, bu zora dayanan devrim düşününü -ve bu düşünün ta kendisini- sistemli biçimde yığınlara aşılama zorunluluğu yatar."

Ayrıca, Başkan Mao'nun şu büyük tezi derinlemesine incelenmelidir:

"İktidarın silah zoruyla geçirilmesi, sorunun savaşla çözülmesi, devrimin başlıca görevi en yüksek biçimdir. Bu Marksist-Leninst devrim ilkesi, gerek Çin ve gerekse de bütün diğer ülkeler için evrensel olarak geçerlidir."

"Ordusu olan güçlüdür ve herşeyi savaş belirler."

“Gençlik Partisi gibi kısa bir geçmişi olan bazı küçük siyasi partilerin ordusu yoktur ve dolayısıyla hiçbir yere varamamışlardır.”

“Başka ülkelerde her burjuva partisinin doğrudan doğruya kendi komutası altında bir silahlı kuvvete sahip olmasına gerek yoktur. Ama Çin’de işler farklıdır; ülkenin feodal bölünmesinden dolayı ancak silahlı olan toprak ağası ya da burjuva grup ve partileri güçlüdür; kimin daha çok silahı varsa o daha güçlüdür. Böyle bir ortamda bulunan proletarya partisi, sorunun özünü berrak bir şekilde görmek zorundadır.

“Komünistler kişisel askeri güç yaratmak için değil (hiçbir koşulda bunu yapmamalıdır ve kimsenin Çang Guo-Tao örneğini tekrarlamasına izin vermemelidirler), Partinin askeri gücünü ve halkın askeri gücünü yaratmak için savaşmalıdır. Şu anda bir milli direnme savaşı sürdüğüne göre, aynı zamanda milletin askeri gücünü yaratmak için de savaşmalıyız. Askeri güç sorununda toyca davranılırsa, hiçbir başarı elde edilemez. Binlerce yıl boyunca gerici hakim sınıflar tarafından aldatılmış ve sindirilmiş olan emekçi halkın, silahı kendi eline anlamasının önemini kavraması çok zordur. Japon emperyalist tahakkümünün ve ona karşı ülke çapındaki direnişin emekçi halkı savaş meydanına itmiş bulunduğu şu sırada komünistler bu savaşta siyasi bakımdan en bilinçli önderler olduklarını kanıtlamalıdır. Her komünist “Siyasi iktidarın silahın namlusunda olduğu” gerçeğini kavramalıdır. Bizim ilkemiz partinin silahlara hükmetmesidir; silahın partiye kumanda etmesine asla izin verilmemelidir. Bununla birlikte, silahlarımız sayesinde, Sekizinci Yol Ordusunun Kuzey Çin’de kurduğu güçlü Parti örgütleri örneğinde olduğu gibi, Parti örgütleri yaratabiliriz. Aynı zamanda kadrolar, okullar, kültür ve kitle hareketleri de yaratabiliriz. Yenan’da herşey silahlara sahip olmakla yaratılmıştır. Herşey silahın namlusundadır. Marksist devlet teorisine göre, ordu devletin temel unsurudur. İktidarı ele geçirmek ve elde tutmak isteyen herkes, mutlaka güçlü bir orduya sahip olmalıdır. Bazı kimseler “savaş herşeye kadirdir” anlayışının savunucuları olduğumuzu söyleyerek bizimle alay ediyorlar. Evet, biz devrimci savaşın herşeye kadir olduğunu savunuyoruz; bu kötü değil, iyidir, Marksist’tir. Rusya Komünist Partisi’nin silahları sosyalizmi yarattı. Biz demokratik bir cumhuriyet yaratacağız. Emperyalizm çağında sınıf mücadelesi tecrübesi bize, işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin, silahlı burjuvaziyi ve toprak ağalarını ancak silah gücüyle yenebileceklerini öğretiyor; bu anlamda, bütün dünyanın ancak silah gücüyle değiştirilebileceğini söyleyebiliriz. Biz savaşın kaldırılmasından yanayız, savaş istemiyoruz; ama savaş ancak savaşla ortadan kaldırılabilir ve silahtan kurtulmak için silaha sarılmak zorunludur.”

Yeri gelmişken belirtelim, başka temel sorunları tartışırken, Lenin’in şu sözlerinin taşıdığı derin anlamı tahlil etmek yersiz olmayacaktır: “Opörtünistin aklına, çevresinde, kendi küçük-burjuva hamkafalık ve ‘reformist’ durgunluk ortamında gördüğü şeyden, yani ‘belediyeler’den başka birşey gelmez!”

“Proletarya devrimine gelince, opörtünist onu düşünmeyi bile unutmuştur.”

Kitlelere ilişkin olarak, aşağıdakiler dikkatli bir şekilde incelemeye değer:

“Kautskiciliğin en yaygın yutturmacalarından biri ‘yığınlara’ başvurusudur. Biz, diyorlar, yığınlardan ve yığın örgütlerinden kopmak istemiyoruz! Ama Engels’in sorunu nasıl koyduğunu düşünün bir. 19. yüzyılda İngiliz sendikalarının ‘yığın örgütleri’ burjuva işçi partisinden yanaydılar. Marks ve Engels bu temel üzerinde onunla uzlaşmadılar, onu teşhir ettiler. Birincisi, sendika örgütlerinin doğrudan doğruya proletaryanın bir azınlığını kucakladığını unutmadılar. O zaman İngiltere’de şimdi Almanya’da olduğu gibi proletaryanın beşte birinden fazlası örgütlenmiş değildi. Kapitalizm koşullarında proletaryanın çoğunluğunun örgülenebileceğini kimse ciddi olarak düşünemez. İkincisi -ve asıl sorun budur- sorun bir örgütün büyüklüğü sorunu değil, politikasının gerçek ve nesnel anlamı sorunudur: Bu politika yığınları temsil ediyor mu, onlara hizmet ediyor mu, yani onların kapitalizmden kurtulmalarını amaçlıyor mu, yoksa azınlığın çıkarlarını, azınlığın kapitalizmle uzlaşmasını mı temsil ediyor? İkincisi, 19. yüzyılda İngiltere için doğru idi, şimdi de Almanya vb. için doğrudur.

Engels eski sendikaların -ayrıcılıklı azınlığın- ‘burjuva işçi partisi’ ile ‘en alttaki yığınlar’ arasına, gerçek çoğunluk arasına, bir ayırım koyuyor ve ‘burjuva saygınlığı’na bulaşmamış olan bu sonunculara başvuruyor. Marksist taktiğin özü budur!

Ne biz nede herhangi bir kimse, sosyal şovenleri ve oportünistleri, proletaryanın ne kadarının izlediği ve izleyeceğini doğru bir biçimde hesaplayabiliriz. Bu sadece mücadele ile ortaya çıkacak, yalnızca sosyalist devrimle kesin bir şekilde kararlaştırılacaktır. Ama şunu kesinkes biliyoruz ki, emperyalist savaşta ‘anavatan savunucuları’ yalnızca bir azınlığı temsil etmekte. Ve bu nedenle, sosyalist olarak kalmak istiyorsak, görevimiz daha derinlemesine ve daha aşağılara doğru, gerçek yığınlara doğru gitmektir; oportünizme karşı mücadelenin tüm anlamı ve tüm amacı budur. Oportünistlerin ve sosyal şovenlerin, aslında yığınların çıkarlarına ihanet ettiklerinin ve bunları sattıklarının, işçilerin azınlığının geçici ayrıcalıklarını savduklarının, bunların burjuva düşüncelerinin ve etkilerinin taşıyıcıları olduklarının, gerçekten de burjuvazinin müttefikleri ve ajanları olduklarının teşhir edilmesiyle, biz yığınlara gerçek siyasal çıkarlarını değerlendirmeyi, emperyalist savaşların ve emperyalist ateşkeslerin bütün uzun ve acılı olayların arasında sosyalizm ve devrim uğruna savaşmayı öğretiriz.

“Dünya işçi hareketi içerisinde tek Marksist çizgi, yığınlara oportünizmden kopmalarının kaçınılmazlığını ve gerekliliğini açıklamak, oportünizme karşı amansız bir mücadele vererek devrim yolunda bunları eğitmek, ulusal liberal işçi politikasının o kesin iğrençliğini gizlemek değil, teşhir etmek için mücadele deneyimlerinden yararlanmaktır.” (Lenin, Emperyalizm ve Sosyalizmdeki Bölünme.)

Ayrıca, Başkan Mao tarafından ifade edilen şu büyük gerçek tümüye ve derinlemesine incelenmelidir; “Marksizm binlerce gerçeği içerir, ama hepsi şu bir tek cümlede toplanabilir, **‘İsyan etmek haklıdır.’** Binlerce yıldır zulmetmenin haklı olduğu, sömürmenin haklı olduğu, ve isyan etmenin yanlış olduğu söylenmişti. Bu eski hüküm yalnızca Marksizm’in ortaya çıkışıyla tersine çevrildi. Bu büyük bir katkıdır. Proletarya bu gerçeği mücadele yoluyla öğrendi ve Marks’da sonucu çıkardı.

Bu gerçeği, direniş, mücadele ve sosyalizm için savaşım izler.”

Son olarak, sözümona sekterliğimize ilişkin Mariategui'den şunu hatırlatmak isteriz:

“Tam bir ideolojik savaş döneminde yaşıyoruz. Yeni gücü temsil edenler, tutuculuğu ya da geriye gidişi temsil edenlere, ne kazara ne de şans eseri, birleşip içiçe geçemezler. Aralarında tarihi bir uçurum vardır. Onlar farklı dillerden konuşur ve tarih anlayışları farklıdır.”

“Görüşümce, farklı olanları değil, aynı düşüncede olanları birleştirmeliyiz. Biz, tarihin birleştirmek istediklerine yanaşmalıyız. Tarihin dayanışma talep ettikleri arasında dayanışma olmalıdır. Bana öyle geliyor ki, mümkün olan tek ittifak budur: Kesin ve etkili bir tarih anlayışına sahip ortak bir kavrayış.”

“Ben bir devrimciyim. Ama şuna inanıyorum ki, berrak ve kesin bir şekilde düşünen insanlar, birbirlerine karşı mücadele ederken bile, birbirlerini anlayabilir ve takdir edebilirler. Anlayışa varamayacağım bir tek siyasi güç var ise, o da, karşı kamptır: Bayağı reformizm, evcilleştirilmiş reformizm ve ikiyüzlü demokrasi.”

Fikrimizce, APRA hükümetinin ilk yılından sonra ortaya çıkan temel sorunların bazıları bunlardır. Sentez halinde koyarsak, diri diri çürümekte olan Peru toplumunun ve gerici Peru devletinin gelişmesine, gelecekteki perspektiflere cevap olarak APRA partisi, onun hükümeti ve her ikisinin de başını çeken Garcia, kendi öz çelişkilerini de derinleştirerek, Peru devleti ve toplumunun faşist bir siyasi yönelimin rehberliği altında korporatifleşmesine soyunmuştur. Bu gerici kararlar ve gelecekteki perspektiflerin altında yatan kilit neden, en başta Komünist Partisi önderliğindeki halk savaşı olmak üzere, halkın, kitlelerin ve halkın çıkarlarını gerçekten savunan örgütlerin sebatlı ve azimli mücadeleleri ve somut olarak, bugünkü konjonktürde sınıf mücadelesinin keskinleşmesi, halk savaşının kızışması ve bu alçak soykırımcı imhanın hedefi olan savaş esirlerinin başkaldırısıdır, ki bu soykırım her şeyi son haddine vardırıarak bir ayrışım çizgisi çizmiş, “milliyetçi, demokratik halkın devleti” şeklinde yürütülen sahte demagojileri paramparça etmiş ve APRA partisinin faşist ve korporativist özünü teşhir ederek, içerisinde kısıtlanmış bulunduğu çelişkilerin keskinleşmesine yardımcı olmuştur. Garcia'nın önderliği altında APRA, halkın mücadelesini dizginlemek için, özellikle Birleşik Sol'u şok birlikleri olarak kullanıp, gecekondulardaki yoksul kitlelere dayanma ve dağlardaki köylüleri, bilhassa sözümona “And trapezi” bölgesi köylülerini kazanma, proletaryayı tecrit etmek, geniş kitlelere zulmetmek ve halk savaşını hedef almak için de, tüm gerici-leri APRA önderliği altında birleştirme stratejisini izlemiştir. Bunu başarmak için APRA, Silahlı Kuvvetler ve polis baskısını temel almıştır. Şimdi bu strateji, “milliyetçi, demokratik halkın devleti” üzerine daha da demagojik yalanlar ve daha da azametli anti-empyeralizm laflarıyla kızıştırılacaktır.

Geçtiğimiz yıl boyunca, Birleşik Sol APRA hükümetini desteklemiş, hatta esas olarak BS'nin başını çeken APRA'nın has adamı Barrantes'in çalışmaları ve BS önderliğinin belirlediği güzergah sayesinde, hükümetin şok birlikleri olarak vazife görmüştür. Bundan da öte, son birkaç ayın ve özellikle de katliamın dizginlerinden

boşandırılması ile yaratılan krizin çerçevesi içerisinde, Birleşik Sol -iç çelişkilerine rağmen ve esas yanı seçimcilik olduğundan-, sık sık ileri sürdüğü "demokrasiyi savunma" adına ve hatta "bir askeri darbeyi önleme" adına, İngilizlerin deyimi ile "Majestelerinin sadık muhalefeti", rüzgara ve yağmura karşı hükümetin kalkını olmayı sürdürmüştür. Tarihimizin en namussuz seçimciliği için öne sürülen bu eski oportünist mazeretler, Barrantes ve savunucularının imparatorluğu altında her zamankinden daha hararetle bir şekilde savunulmuştur. Bugün, "anlaşmazlıklarının üstesinden gelmiş" bulunan, ancak halen hem kendi içindeki hem de APRA ile arasındaki çelişkiler olduğu gibi duran Birleşik Sol, APRA ile birlikte, halkı kanallı etmeyi, böylece onları gerçek çıkarlarından ve gerçek yollarından alıkoymayı ümit ettikleri yerel seçimlere hazırlanmaktadır.

* * *

Bunlar, Partinin önderliğinde, halk kitlelerine, esas olarak köylülere dayanarak, proletaryanın yegane evrensel dünya görüşü Marksizm-Leninizm-Maoizm'in ve Rehber Düşünce'nin dalgalanan bayrağı altında Peru devriminin somut gerçeklerine uygulanan, yükselen ve yaygınlaşan alevleri ile halk savaşının altı yılına tekabül eder. En başından beri enternasyonal proleter devrime hizmet etmiş ve etmeye devam edecek olan bu halk savaşı, uluslararası işçi sınıfının ve dünya halklarının, gerçek komünistlerin ve devrimcilerin ve özellikle de Partimizin üye olduğu Devrimci Enternasyonalist Hareket'in desteğine sahiptir. Yılmadan ilerlemeyi sürdüreceği olan bu halk savaşı -çünkü Marks'ın işaret ettiği gibi silahlı mücadelenin bayrağı komünizme varılana dek indirilemez-, Parti'nin önderliği altında Peru halkının kurtuluşu için üs alanlarını geliştirmeye ve böylelikle Peru Komünist Partisi'nin bugün dünya devrimine yapabileceği başlıca katkısı yerine getirmede ilerlemeye her zamankinden daha büyük ciddiyet ve vakarla and içer. Peru proletaryası ve halkının en büyük başarısı olan halk savaşına önderlik eden bu Parti, en derin bir tarihi sorumluluk anlayışı ile Marksizm-Leninizm-Maoizm'in proleter dünya devrimine kumanda ve rehberlik etmesi için yorulmak bilmeden çaba sarfedeceğine and içer, çünkü sadece bu şekilde azimli ve muzafferane bir şekilde ilerleyebilecektir ve dünyayı sadece silahlarla dönüştürebileceğimizin tam bilincinde olarak, proletarya ve dünya halklarının, sayesinde emperyalizmi ve gericiği yeryüzünden süpürüp atacağımız, tek bütünsel ve gerçek proleter askeri doktrin ve esas mücadele biçimi olarak halk savaşını Başkan Mao'nun öğrettiği gibi, demokratik devrim olsun, sosyalist devrim olsun, büyük proleter Kültür Devrimi olsun, şartlara göre ve her somut devrimin ve aynı zamanda bir bütün olarak dünya devriminin özgül şartlarına uygun bir biçimde pratiğe geçirerek üstlenme mücadelesini yüce tutar.

Dünya devriminin hizmetinde halk savaşını geliştir!

Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm!

Yaşasın proleter dünya devrimi!

Yaşasın Başkan Gonzalo!

ABD-Japonya ticaret savaşı ve “tek kutuplu dünya”nın iflası

*Meksika krizinin
ABD ekonomisi
üzerinde yarattığı
sarsıntı doların
değer
kaybetmesiyle
önemli ölçüde
Almanya ve
Japonya'ya
aktarılmış oldu.
Örneğin dolara
karşı her bir
Yen'lik artış
Japon
sanayisinin
gelirlerini
1.7 dolar
düzeyinde
azaltıyor*

1994 yılı başlarında ABD ile Japon emperyalistleri arasında yaşanan “ticaret savaşı” ardından sürdürülen görüşmelerden anlaşmaya varılmaması iki emperyalist ülke arasındaki ipleri kopardı. ABD, Japonya karşısındaki ticaret açığını ekonomik tedbirlerle gidermekte zorlanmaktadır. Ekonomik ve teknolojik olarak rekabet edemediği Japon mallarını (özellikle otomobil ve elektronik) politik kararlarla kendi pazarlarına girişini engellemeye çalışmaktadır. ABD ekonomisi Japonya karşısında son on yıldan beri artan bir şekilde ticaret açığı vermekte. ABD ticaret açıklarının fazlaştığı her dönemde dünya hegemonyasındaki liderlik konumundan faydalanarak Japonya'yı masaya oturtturarak belli tavizler koparmaktaydı. Fakat her seferinde verilen tavizler, varılan anlaşmalar kağıt üstünde kalmakta, masadan kalkıldığında her şey bir anlamda unutulmaktadır. Son ABD ile Japonya arasındaki ticaret savaşı öncekilerin aksine (en azından şimdilik) Japonya'nın uzlaşmaz tavrı yüzünden ABD'nin GATT'ın yerini alan WTO'ya (Dünya Ticaret Örgütü) şikayet etmesine kadar vardırılmıştır. Bunun sınırlı kalmayıp Japonya'nın 28 hazirana kadar sınırlarını Amerikan mallarına açmadığı taktirde Japon yapımı otobillerinin ithalatına yüzde yüz cezai vergi uygulamayı kararlaştırdı. Bu ABD'nin Japonya'dan ithalatının 5.9 milyar dolarlık kısmını kapsıyor.

Bu durumu yaratan nedenlere gelirse; ABD ekonomisi 2. emperyalist paylaşım savaşından en az yıkıma uğrayan ekonomi olmuştur. ABD uzun yıllar bu avantajından yararlanarak pazar dalışında lider konumunu korumuştur. Sosyalist kampa karşı kapitalist kampın jandarmalığını üstlenmişti. Bunun getirdiği olanakları da önemli oranda kullanmıştır. 1960'lardan itibaren gerek sovyetler birliğinde iktidarı gasp eden burjuvazinin sosyalist sovyetleri, sosyal emperyalist Rusya'ya döndürmesi, gerekse bu yıl-

lardan itibaren Almanya ve Japonya'nın yenilginin yaralarını sararak tekrardan pazar dalaşına girmesi ABD'nin yeni rakipleri karşısında pazarlarını önemli oranda kaybetmesi ve dünya hegemonyasında yeni güçlerle mücadele etmesini sağlamıştır. 2. Dünya Savaşı'nda 1960'lı yılların ortalarına kadar olan dönem kapitalist dünya ekonomisinin savaş yıkımları üzerinde yükseldiği büyüme dönemi idi.

1970'lerde iyice ivmelenen kriz en çok ABD emperyalistlerini zor durumda bırakmıştır. Japonya ve Almanya için büyüme dönemi hala sona ermemiştir. Çünkü hala içte ekonomilerindeki büyüme sürüyordu. Örneğin Almanya'nın işgücü açığını kapatmak amacıyla Türkiye'den işçi alması hala ekonomik büyümenin sürdüğünün kanıtı olarak ele alınabilir. Fakat 1973 petrol krizi bu ülkelerdeki büyümenin artık sona erdiğini göstermiştir. Petrole olan bağımlılıkları ya da petrol yatakları üzerindeki ABD hakimiyeti, bu iki emperyalist ülkeyi daha da zora sokmuştur. Bundan sonra dünya ekonomisi sürekli krizler eşliğine gelmiştir. Taleplerdeki azalma emperyalist ülke ekonomilerini iyice vurdüğundan kendilerini büyüme dönemine göre ayarlayan emperyalistleri daha fazla sarsmıştır. Kaldı ki ABD'nin dünya hegemonyasındaki liderliği ona geri çekilip toparlanarak pazar dalaşında tekrardan atılma geçme fırsatı vermemiştir. Böyle bir çaba içine girmesi demek bugün RSE'nin karşılaştığı gibi olmasa da en azından liderlik koltuğunu bırakması demektir. O dönem (1973) RSE'nin pazar dalaşına güç girmesine rağmen önemli mevziler kazandığı "sosyalist" yıpranmamış maskesiyle belli bir prestije sahip olduğu düşünülürse ABD'nin bu yeni güçle başedebilmek için daha çok çaba sarfettiği daha çok silahlanmaya para ayırdığı görülecektir. Fakat böylesi belalı bir liderlik koltuğuna sahip olmayan Almanya ve Japonya kriz koşullarını "tahlil edip buna uygun stratejiler belirleyecek durumdaydılar. Bu noktada Japonya, Almanya'nın bir adım önünde yer alıyordu. Japonya taleplerdeki azalmayı gözönüne alarak üretimin teknik temelinde bir dizi yeniliklere giderek kendisine kriz "uydurmuştur". Bu dönemde elektronik ve bilgisayar teknolojisinde yaptığı atılımlar bunları üretimde kullanmasıyla diğerlerini önemli oranda geride bırakmıştır. Japonya'nın yaptığı atılımın en önemlisi ise işgücünün kullanımında yarattığı yeni biçimdir. Ki rakipleri Japonya'nın yıllar önce kullandığı yöntemleri yeni yeni kullanmaya başlıyor. Bütün bunların yanına da pazarlamada olsun, Japon tekellerinin dışa karşı ortak hareket etmesinde olsun bir dizi yenilikleri avantaja dönüştürmüştür. Diğer yanda küçülen ve istikrarsızlaşan pazarlar olgusunu dikkate alarak pazarlarını sıkı sıkıya koruma altına almıştır.

Fakat bütün avantajlar bile Japonya'yı bunalımdan kurtaramamıştır. Bugün için Japonya ve Almanya, ABD ve diğer rakiplerinden bir adım önde olsa da kriz tek bir ülkeye özgü olmadığından, kapitalist dünyanın bütününü saran bir kriz olduğundan Japonya ve Almanya da bu krizden etkilenmektedir. Taleplerin azaldığı ekonomik durgunluğun had safhaya vardığı ve emperyalist güçler arasındaki pazarlar uğruna dalaşın kızıştığı bir ortamda her emperyalist ülke kendi pazarlarını korumak için daha çok korumacı önlemlere başvururken rakiplerinin ise pazarlarını yönünde sıkıştırılmaktadır. Özcesi "serbest ticaret" söylemlerini her emperyalist güç kendi çıkarları yönünde ele almaktadır. RSE'nin çöküşü sonrasında ortalığı kaplayan "Globalleş-

me, küreselleşme, serbest ticaret” söylemlerinin ortalığı kaplamasına rağmen pratikte yaşanan durum bunun tam tersidir.

Emperyalistler kendi pazarlarını korumak için koruma duvarlarını yükselterek gümrüklerle, kotalarla rakiplerinin pazarlarına girişini engellemeye çalışmaktadır. Bu da yetmediğinde devlet olanaklarıyla güç gösterileriyle rakiplerinin gözünü korkutarak geri adım atturmaya çalışıyorlar. Yaşanan ekonomik krize paralel olarak ortaya çıkan başka bir eğilim de bloklaşma eğilimidir. Bugün başını ABD'nin çektiği NAFTA, Japonya'nın başını çektiği APEC ve Almanya ile Fransa'nın liderlik savaşı için çekiştiği AB Bloklaşma eğilimi, blok pazarına blok içinde üretim yapma, liderlik konumu blok içinde kurma, öne çıktı. Bloklararası bir ticari korumacılık kendini göstermeye başladı. Eskiden ülkeler bazında cereyan eden korumacılık, bugün daha genelleşerek bölgelerarası korumacılık şeklini aldı.

Bugün ABD ile Japonya arasındaki ticaret savaşı böylesi bir ortamda gündeme gelmiştir. ABD'nin ödemeler dengesi 20 yılı aşkındır sürekli açık verdiğinden ve bunun kapanacağına ilişkin hiçbir veri ortada yokken ABD ödemeler dengesi açığını hiçbir etkili tedbir olmadan kendi refahını sürdürebilmektedir. Hatta sürekli ödemeler dengesi açığı yaratan faaliyetlere devam etmektedir. Bütün gelişmelerin esas temel noktası, diğer kapitalist ülkelerin isteyerek veya istemeyerek de olsa ABD dolarını altın gibi uluslararası rezerv para olarak kabul etmeleri gerçeğinde yatıyor. **Birincisi, doların altın yerine uluslararası rezerv para konumundan düşürülmeye çalışılmasına ilişkin çabalar büyük bir dengesizliğe yolaçağından diğer emperyalistler şimdilik böyle bir çabaya girişmekten kaçınmaktadırlar. İkincisi ABD'nin ekonomik alanda gücünün son dönemlerde önemli sarsıntılar geçirmesine rağmen, yerini dolduracak ve otoritesini dünya çapında kuracak yeni bir gücün eksikliği doların uluslararası rezerv para olarak tanınmasına neden oluyor. Üçüncüsü ABD'nin elinde bulundurduğu askeri güçle dünya hegemonyasında liderlik konumunu sürdürmekte bu güçle ulusal ve sınıfsal mücadelelere karşı oluşan diğer bölgesel çatışmalarda olsun dünya jandarmalığı rolünü şimdilik devam ettirebilmekte/yerini doldurmaya yetenekli herhangi bir gücün eksikliğinden dolayı doların rezerv para rolünü şimdilik fazla ses çıkarılmamaktadır.** Son Bosna'daki çatışmalar bu gerçeği iyice açığa çıkarmıştır. Doların uluslararası piyasalardaki bu rolü ABD emperyalistlerinin pazar dalaşında rakiplerini altetmede, geriletmede önemli bir silaha sahip olmasını sağlamıştır. Ve ABD emperyalistleri pazar dalaşında her geri kalışında bu silaha başvurarak rakiplerini hiza ya getirmektedir. Ne zaman rakipleri öne geçse dolar değer kaybetmeye başlıyor. ABD emperyalistleri bu düşüşü durdurmak için en ufak bir çaba bile sarf etmemektedir.

Bilindiği gibi Meksika krizi sırasında, dolar büyük bir değer kaybına yolaçmış fakat bütün bu gelişmeleri ABD Merkez Bankası (FED) uzaktan izlemekle yetinmiştir. Çünkü faiz oranlarını yükselterek doların değer kaybetmesini önlemesi ABD'nin en büyük ticaret pazarı Meksika'daki krizin aynı şekilde kendi ülkesine yansması demektir. ABD ekonomisinde durgunluğun ilk belirtilerini alan ABD em-

peryalistlerinin doların değerini yükseltmesi kriz anında çok sert bir düşüşe neden olacağından bunun yerine "durgunluğa yumuşak iniş"i seçmişlerdi. Bunun da en iyi yolu doların değer kaybetmesine fazla müdahale edilmeyerek sağlandı. Böylelikle Meksika krizinin ABD ekonomisi üzerinde yarattığı sarsıntı doların değer kaybetmesiyle önemli ölçüde Almanya ve Japonya'ya aktarılmış oldu. Örneğin dolara karşı her bir Yen'lik artış Japon sanayisinin gelirlerini 1.7 dolar düzeyinde azaltıyor. "Doların yılbaşından beri %20 değer kaybettiğini hatırlarsak bugün ABD ve Japonya emperyalistleri arasındaki çekişmenin ve Japonya'nın görüşmelerde önceki görüşmelerin aksine uzlaşmaz tavrını anlayabiliriz. Bir ülke düşünün ki, parası yılbaşından bu yana diğer önemli paralar karşısında %20 değer kaybetsin ve bu ülke bu düşüşü durdurmak için en ufak bir çaba harcamasın. Peki ama neden? Doların değer kaybetmesi demek Mark ve Yen'in değer kazanması demektir. Bu Almanya ve Japonya'nın dolarla üretim yapan ve ticaret sürdüren ülkelere hem ithalatında hem de ihracatında ABD karşısında zayıflaması demektir. Örneğin Japonya'nın ürettiği 1000 dolarlık bir otomobili ABD'ye ihraç etmesi durumunda daha fazla kazançlı çıkacaktır. Ama doların değer kaybetmesi -yen başına fiyatlanan Japon otomobilinin ABD pazarına girmesi zorlaşacaktır. Çünkü tüketiciler artık daha ucuza gelecek olan ABD yapımı otomobilleri tercih edeceklerdi. Aynı şekilde ABD otomobilleri Japon iç pazarına daha rahat girecektir. Çünkü dolarla satış yapıldığında ABD otomobilleri Japonya pazarında daha ucuza satılacaktır. Bu da Almanya ve Japonya'nın dolarla üretim yapılan bölgelerden gelen mallarla rekabet edebilme şansını azaltacaktır. Dolayısıyla ABD ile rekabet edebilme güçleri önemli oranda azalacaktır.

Sonuç olarak Almanya ve Japonya'nın ekonomik toparlanmasında önemli rol oynayan ihracat gelirleri olması anlamına geliyor. Ve bu ülkelerin kaybettiği pazarları ABD'nin doldurmasına neden olmaktadır. Yıllar sonra ABD otomobillerinin Japon pazarına girmesi, ABD'nin politik alanda Japonya'yı sıkıştırması ve doların değer kaybetmesi ile gerçekleşebilmiştir.

Görülüyor ki ABD emperyalistleri elindeki dolar silahını bu şekilde kullanarak ödemeler dengesi açığını bu ülkelere finanse edebiliyor. Japonya ve Almanya'nın buna sürekli göz yumması düşünülemez. Görüşmelerdeki Japonya'nın uzlaşmaz tavrı buna destek çıkan AB emperyalistlerinin tavrı ABD'nin dolar silahını eskisi kadar rahat kullanamayacağını göstermektedir. AB emperyalistleri Japonya'nın pazarlarını korumasına yönelik tavrını eleştirirken ama aynı zamanda ABD'nin Japonya'ya karşı aldığı cezai yaptırımları hiçbir şekilde desteklemiyor. Bu konuda Japonya ile ortak hareket ediyor. Son dönemlerde dolardan önemli zararlar gören Japon ve AB emperyalistleri doların uluslararası rezerv para rolüne karşı bir örgütlenme içine girmektedirler. Bloklama eğilimi böyle bir yönelimi yansıtmaktadır. Japonya'nın bu konuda dikkat çeken girişimlerinin başında Asya'da kendisinin başını çektiği yen bloku oluşturma çabalarıdır. Japonya'nın en önemli ticari pazarı olan ABD'nin yerine son yıllarda Asya ülkelerinin daha öne çıkması bunun bir kanıtıdır. Buna destek çıkacak olan ülkelerin sayısı da pek azımsanmayacak kadardır. Son olarak İran'ın petrolü Japonya'ya "yen cinsinden" satmayı teklif etmesinde

olduğu gibi doların uluslararası rezerv para rolünü sarsacak girişimler hiç de az değildir.

Sonuç olarak; emperyalistlerin "küreselleşme", "serbest ticaret" yalanlarına rağmen yaşanan pratik her emperyalist ülkenin kendi pazarını korumak için gümrük vergileri, kotalar, özel yasalar koyduğu ve kendi çevresindeki bağımlı ilkeleri blok içine çekerek kendine has sömürü alanları yarattığıdır. Bu gelişim sınırlı olan pazarları daha da daraltmakta üstelik 7 yıllık pazarlıkların sonucunda gerçekleşen GATT Anlaşması'nın ardından patlak veren Japonya-ABD ticaret savaşı emperyalistlerin krizini daha da büyütülmektedir. GATT vb. anlaşmaların böylesi dönemlerde hiçbir emperyalist tarafından tanınmadığı ortaya çıkmıştır. Dünya ticaretini serbestleştirmek amacıyla yürürlüğe konulan GATT Anlaşması'nın bazı maddelerinin bir grup ülkenin üçüncü ülkelere karşı sınırlama getirmesine olanak hazırlamaktadır. Elbetteki bu ülkeler emperyalistlerden başkası değildir. Bu anlaşmadan en zararlı çıkanlar ise yine bağımlı ülkelerdir. Bugün kısmi anlaşmalarla, tavizlerle giderilen sorunlar krizin büyümesiyle yarın görüşmelerle giderilmeyecek boyutlara varması muhtemeldir. Emperyalizm varlığını sürdürdüğü müddetçe böyle bir olasılık sürekli vardır.

“ İç savaş dersi balkı etkiler. Güç bir derstir bu; programında karşı devrimin zaferleri, kudurmuş gericilerin ayartmaları, eski hükümetler tarafından isyancılara verilen vahşice cezalar, vb. gibi kaçınılmaz unsurlar bulunmaktadır. Ne var ki, ancak açıktan açığa bilgi geçinenler ve bunak mumyalar, uluslar bu zorlu derse başlıyorlar diye ağlaşırlar. Bu okul ezilen sınıflara iç savaşı nasıl yürüteceklerini öğretir.

Muzaffer bir devrimi nasıl gerçekleştireceklerini öğretir. Bunun kölesi durumundaki kitlelerine ezilmiş, uyuşuk, bilgisiz kölelerin özüindeki o nefreti aşırlar. O köleler ki, köleliklerinin utanç verici durumunun bilincine vardıkları zaman, tarihin en yiğit eylemlerine girişirler.”

LENİN